

കിഷിശി

അന്യോന്യം കണ്ടുകിട്ടി - ലിംഗകലനം പരസ്യം

05
കോഡ്

18+

Acid
acid.fun4@gmail.com

සිදුම

රිමෙල් පත් එවමින් මාගේ කතාවල ගුණදොස් පෙන්වා
දෙමින් නැවුම් කෘතියකට මා දිරි ගන්වන

ඔබට.

පෙරවදන

"....ගිනියම්...."

"ගිනියම්" මාගේ මනක්කල්පිතයක්ය. සුද්දගෙන් රට නිදහස්ව හෝ සුද්දා අපෙන් නිදහස්ව, උන්ගේ රටට ගිය වකවානුවේ, සිගිරිය පාමුළු මෙවන් නිදහස් ගමක් තියෙන්නට ඇතයි මට සිතුවේ. ඔවුන් අසීමිතව ජීවිතය විඳින්නට ඇතයි මට සිතුවේ. උවුනගේ මූලික අවශ්‍යතා අතර, ලිංගික ජීවිතය ඉහළින් වැජඹෙන්නට ඇතැයි මට සිතුවේ. ඔවුන් තම පරම අයිතිය, ලිංගික ජීවිතය, මණරම්ව, නිදහස්ව විඳින්නට ඇතැයි මට සිතුවේ.

ඉතිං..., මෙකල සිරකුටියක් වන් ජීවන අයිතියක් තුළ ඉඳ, එදා ඔවුන් ඒ විඳි නිදහස, මම අද ඔබට අකුරු කොට ඇමිණුවෙමි. මගේ පාඨකයන් මට ලියා එවූව ඔවුනගේ සිහින, ඔවුනගේ ෆැන්ටසියන් මා "ගිනියම්" වර්ත අතරට, සිදුවීම් අතරට ඇමිණුවෙමි. දැන් තවත් මේ ගිනියම් මගේ නොවේය. මේ ගිණියම දැන් ඔබේය.

බොහෝ පාඨකයන්ගේ "සම්මත..., අසම්මත" ඉල්ලීම් බොහොමයක් ගිනියම් කතාවේ සම, සමව ගැබ්ව ඇත. වර්ගීකරණයක් කළ නොහැක.

අකමැති අය කියවන්න එපා.

----- Acid -----

ඔබ දක්වන ගුණ දොස් අගය කරමි.

එය තවත් නැවුම් කෘතියක ආරම්භයයි.

මාගේ වෙනත් කෘතී

- වැහිළිහිණි
- හෘද සාක්ෂිය
- බිසෝ
- සමන්තී (බිසෝ දෙවන වෙළුම)
- අසම්මත
- බිහිදොර
- නදී
- බේදවාචකයක මිහිර
- කඳුලක නැවතීම
- පට්ටන්දර
- කින්තරාවී
- දිම්සාදඹුව (ගිනිදැල්ල)
- අසම්භව
- සංගදෝරු
- යදම්
- බිඳුනු යදම් (යදම් දෙවන කොටස)

මාගේ කතා ඕනෑම වෙබ්සයිට් එකක පලකිරීමට අවසර ඇත්තේ, පිටකවරය හා පිදුම ඉවත් කොට පලනොකරන ලෙස ඉල්ලා සිටිමි.

" ගීතියම් "

යදම් කතා මාලාවට ලැබුණ ප්‍රතිචාර බොහොමය. මා එතෙක් මෙතෙක් ලද ඉහළම අගයක්ය. එය දිරිගැන්වීමක්ය. එයට මාගේ ස්තූය.

යදම් කතාවට පස්සේ "ගීතියම්" රචනා කරන්නට ගත්තත්, රටේ හා ලෝකයේම පැවති අයහපත් තත්වය නිසාවෙන්, කතාව පසෙකලා මට ජීවත් වෙන්නට දැඩි වෙහෙසක් දරන්නට සිදුවිය. ජීවිතය එපා වෙන තරමටම නොසිතූ බොහෝ අකරතැබ්බයන්ට මට මුහුණ දෙන්නට සිදුවිය.

මා තනිවිය.....

අකුරක් අමුණ ගන්නට, වදන් පෙළක් ගලපගන්නට හිතේ හයිසක් මට නොමැති විය. තණිකමෙන් අසරණ විය. හිතේ කොතනකවත් ශූංභාරය නොවින. හිත ටිකෙන් ටික, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් හැදෙන්නට වසරටකට වඩා ගතවිය. එබැවින් අඩක් පමණ නිමව තිබුණ "ගීතියම්" නිම කරන්නටත් මට වසරකට වඩා ගතවිය.

එයට සමාව..

ජයතු පහුවදා වලවුවේ සිට උදයෙමීම හේනට ගිය බැවින්, මුතුමැණිකේ නිවසට ආවේ සේතුවා සමඟ කරත්තේය. කරත්තය නිවසේ වැටකඩුලෙන් ඇතුල් වෙන විටම මුතුමැණිකෙට පෙනුනේ දියණිය හා පුලස්ත බරදායේ කතා බහක ඉන්න අපුරුවය. එම දසුනෙන් ඇගේ හිත මදක් තැති ගත්තා සේම, කරත්තය දැක ඔවුන් දෙදෙනාගේ වූ කිට්ටු බව, ඡණිකව දුරස් වීම මුතුමැණිකෙට ගෙන දුන්නේ සිනහවක්ය.

"මේ..., අපේ අම්මා අද උදෙමීම...?" මලිනිගේ වෙනසක් දකින්නට නැත.

"හම්.. අප්පොච්චා උදෙමීම හේනට ගියා නෙව..., ඕන් අත්තම්මා තලප සිංගක් එවුවා දොණිට" මුතුමැණිකේ එය වගක් නොකොට නිවසට ගොඩ වූයේ, වලවුවෙන් ගෙනා කිතුල් තලප ගොටුව මලිනි අතට දෙමින්නය.

"එහෙනම් මම යනවෝ.." පුලස්තට තවත් ඉන්නට හිතක් නොවින.

"කොහේ යන්ටෙයි.... අක්කංඩි එක්ක තලප සිංගක් කාලම ගියානං අහවරයි නෙව.." මුතුමැණිකේ යටසින් දියණිය දෙස බලා ඇතුල්ගෙට ගියාය.

ඇදි වත මාරු කොට මුතුමැණිකෙ මුළුතැන් ගෙට එන විටත්, මලිනි හා පුලස්ත සිටියේ පොල් කිර මුසු කරගත් තලපයට වග කියමින්නය. ඔවුන් දෙදෙනා දකින විටත් දැන් මුතුමැණිකෙට සිනහවය. දෙදෙනාගෙන් වෙනසක් නොපෙන බැවින් හිතේ කුකුසක්ය.

"අපේ අම්මේ..., අද අපි දෙන්නටම හේන පැත්තට යන්ට පුළුවන්නම් හොඳා..., වැහුම් ටික නොදාගත්තොත් බංඩි ටික පරිස්සම් කොරගන්නවා බොරු.." මුතුමැණිකේ ඒ වගක් කීවේ යසවතිටය. එහෙත් යටැස් බැල්ම තිබුණේ මලිනි දෙසටය.

"ඒක හැබෑව.. මේ කාණ්ටකේ අපටත් ඉවසුම් නැතුවා..." නිවසේ වැඩක් නැත එබැවින් යසවනින් වැඩට අදිනා චිත්තය අතට ගත්තාය.

"දෙන්නා කලා ඉතුරුවක් තිබ්බොත් මලයට ඔතා තියන්ට" මුතුමැණිකේ පිටුපස දොරෙන් එලියට බැස්සාය.

"මේ..., අපේ අම්මා.. මම මිනිලා අක්කලේ දිහාට ගොහින් එන්ටෙයි..?" මලනිට මෙය මඟ අවස්තාවක්ය.

"හම්... යන එන ගමනක් තනිව නෙව ඕන්.." මුතුමැණිකේ බැලුවේ පුලස්ත දෙසය.

"මලයා ඉන්නවා නොවැ.." මලිනින් බැලුවේ පුලස්ත දෙසය.

මුතුමැණිකෙ කිසිවක් නොකියුවාය. ඇය යසවනි සමඟ තම නිවසේ මායිම පහු කර හෙනට යන ගමනේ අඩක්ම ගෙවුවාය. ඒ විටෙන් විට යසවනිට පෙනෙන්නට යටි බඩ මිරික ගනිමින් හා අතගා ගනිමින්ය.

"මොකෑ සුදුමැණිකේ...?" දෙතුන් විටක් ඇහූ ගැටුන නිසාවෙන් යසවනි ඇසුවාය.

"මේ පාර බඩේ රූදාව තවම අහරවක් නැතුවා.. යටි බඩක් කොරවෙන්ට වයේ.." මුතුමැණිකේ ඉහට දැන තබා ගනිමින් මදක් නැවතී ගිමන් හැරියාය.

"මැදි වයස් කීටු වෙද්දි ඩිංගක් ඔහොම තමා.." ඇය කීවේ ආර්ථව හරනය ගැනාය.

"අනේ මංදා..." ඇය දිගු හුස්මක් ගත්තාය.

"ඔහොම අමාරු තියන වැඩක් කොරන්ට පුළුවනැයි.., සුදුමැණිකේ ගෙදේට යන්නට. තැම්බුං හොඳ්දක් ලිප තියාගන්ට පුළුවන් නොවැ..?" යසවනිට මුතුමැණිකෙ ගැන දුකය.

"බැරුවා අපේ අම්මා.. කොහොමෙන් හරි අද වැස්ම දලා අහවරක් කොරගන්ට ඕන..." මුතුමැණිකෙට නැන්දණිය ගැන දුකත් සිතුවාය.

"ආයේ අහවල් දෙයක් හිතනවා.., මමත් නොදන්න වැයි එහෙවු අමාරුවක් තියන නැහෙන්ට පුලුවන්ද බැරිද කියලා.. සුදුමැණිකේ එන්ට ඕන නැතුවා.. මම පුළුවන් හැටියක් කොරලා දාන්නම්.., ඉතුරුවක් උනොත් හෙට දිහාට

දෙනුන් දෙනෙක් අල්ලාන ඉවරයක් කොරගත්ත නම් අභවරයි නෙව.." යසවති මුතුමැණිකෙගේ කුස පිරිමැද්දේ යමක් මතුරමින්ය. ඒ කෙමක්ය.

නැවත නිවස වෙත එන්නට හැරුනත්, නැන්දණිය රැවටීම ගැන මුතුමැණිකෙගේ හිතට දුකය. එහෙත් මෙයත් ඉටුකරගත යුතු කාර්යයකි. ඇය තම වත්ත පිටුපස මායිමට විත් නිවස දෙස පරිස්සමට විපරම් කළාය. ඒ ඔවුනගේ භොරයක් ඇත්දැයි සැක හැර නොගෙන, අනෙක් පියවරයන් තබා එලක් නොමැති නිසාවෙන්ය.

මලිනි හා පුලස්ත පිටුපස දොරෙන් එලියට එනු මුතුමැණිකෙට පෙනුණාය. මේ ඇය නොසිතුවකි. ඇය සිතුවේ ලැබුණ අවස්තාවෙන් එල ප්‍රයෝජනයක් ගන්නට ඔවුන් නිවස ඇතුළත තනිවෙනු ඇතැයි සිතාය.

"එහෙවුවක් දෙන්නා අතරේ තියෙනම් ඔහොම එලියට බහින්නේ නැතුවා" ඇය සිතුවේ මවගේ සිතුවිල්ලෙ වරදක් ඇතැයි කියාය. ඒ පුලස්ත හා මලිනිත් වත්ත පිටුපස මායිමෙන් යන්නට යන්නේ මිනිලාගේ නිවස දිහාවට නිසාවෙන්ය.

පුලස්තට හා මලිනිට නොපෙනෙන්නට සැඟවුන මුතුමැණිකේ, ඔවුන් කුඹුක් ගහා මායිම පහුකරමින්, මිනිලාගේ නිසවසට හැරෙන දෙස බලා සිටියාය. අමුත්තක් පෙනෙන්නට නැත. මුතුමැණිකෙට සිතෙන්නෙම මව දුටුව දේ වරදක් ඇතැයි කියාය. එහෙත් කුඹුක පසුකොට මද දුරක් ගිය පුලස්ත, සැකයෙන් වට පිට බලා මලිනිගේ අත අල්ල ගත්ත විට නම් මව කීදේ සත්‍යක් ඇතැයි මුතුමැණිකෙට සිතූණාය.

පුලස්ත හා මලිනි රිංගුවේ තම සුපුරුදු තැනටය. ඒ වැඩි වෙලාවක් ඉන්නටත් නොවේය. මෙදින ඔවුනට ඇත්තේ වෙනයම් සැලසුමක්ය. මලිනි හා මිනිලාගේ මිහිරට ඉඩකි.

මේ පළමු වතාව නිසාවෙන් මෙදින ඔවුනට කිට්ටු වෙන්නට පුලස්ත ඉඩක් නැත. එබැවින් පුලස්ත සිතුවේ මලිනිව නිවසට ඇරලවන්නට පෙර මොනායම් හෝ මිහිරක් මලිනිගෙන් සතප ගන්නටය. මේ ගැටවර හිතේ නොහික්මුණ බවය.

"උඹ කියන දෙයක් අහන්නේ නෑ නොවැ.." මලිනිගේ හිත අද ඇත්තේ මෙතන නොවේය.

"වෙලා ඇතුලා නෙව...? මයේ අක්කේ එක ඩිංගිත්තක්" පුලස්ත මලිනිව බඳා ගත්තේය.

මුතුමැණිකේ ඒ වෙන විටත් සිටියේ ඔවුනව ජේනෙන මායිමේ හා ඔවුනගේ හඬ ඇසෙන මායිමේය. "අපේ අම්මයේ ඉව හරි නොවෑ" මලිනිව බදාගෙන සිටින පුලස්තව දුටු විට මුතුමැණිකෙට එය තහවුරු වූවාය.

"වැඩියමක් නං බැරුවා.. කොරන දෙයක් ඉක්මණට" මලිනි තම අත පොට්ටනිය පසෙකින් තැබුවේ පුලස්තගෙන් හිතත් රිදිවිය නොහැකි කමෙන්ය.

මලිනිගේ හිසෙන් අල්ල ගත් පුලස්ත, ඇගේ තොල් සිපගත් අයුරු දුටු විට මුතුමැණිකෙගේ හිතත් සලිතව ගියේය. "මේකා හිවංව හිටියට නාම්බෙක්" ඇයට එලෙස සිතුවේ පුලස්ත මලිනිගේ තෙදොලත සිප ගත් පරිනත කමෙන්ය. එහෙත් මලිනි එයට සපයන අනුබලයෙන් මුතුමැණිකෙට සිතුවේ "ආයේ අපේ එකී කියලත් වෙනසක් නැතුවා" යැයි කියාය.

මිනිත්තුවක දෙක තොල් සිපගැන්මෙන් පසුව පුලස්තගේ දැන ආවේ මලිනිගේ ලැමද වෙතටය. මලිනිටත් මෙවලේ අවැසි වන්නේ ඉක්මණ නිසාවෙන් ඇයත් අත පහළට දැමුවේ පුලස්තගේ ලිඟුව වෙතටය.

දියණියගේ ගැටිසි දෙතත් පුරුෂ හස්තයෙන් මිරිකෙන හා දියණියගේ අත්ලෙන් ලිඟුවක් සැතපණ අපුරුව දුටු මුතුමැණිකෙට, තවත් එදෙස බලා සිටින්නට නොහැකි විය. ඇගේ හිත ගැහෙනට ගත්තා මෙන්ම සිහිං දහඩියකුත් ගතට උනන්ට ගත්තේය.

"ඩිංගක් කටට ගන්න වැයි..?" පුලස්ත සරමේ ගැටය ලිහිල් කළේය.

"අදට විතරක් අත්ගහලා බැරුවැයි.." මලිනි ඇසුවේ පුලස්තගේ අමුඩ කෙටියට පිටින් ලිඟුව අල්ල ගනිමින්ය.

"ඕන් ඉතින් අපේ අක්කා.." පුලස්තගේ දැන ඇගේ ගවුචොම ඉහළට ඔසවමින් නිතඹ වෙත ආවේය.

දියණියගේ නිතඹ මිරිකෙන අපුරුව හා ඇය ලිඟුව සුරතල් කරන දසුන මුතුමැණිකෙගේ හිතට ගුප්තව සිටියේය. දෙදෙනා කෙරෙහි සියුම් තරඟවක් නැතුවත් නොවේය. ඇය හෙමිහිට අහක බලා ගත්තේ හිත ඉවසුම් නොදුන් තැනැය. එහෙත් දෙදෙනාගේ ලපටි බවට ඇගේ යටිහිත සිනහාවෙන්ය.

"මේක ගලවන්ටෙයි...?" පුලස්ත ඇගේ ගවුම ගලවන්නට හැදුවේය.

"එහෙවුක් අද බැරුවා..." මලිනි ඔහුට ඉඩක් නොදී පුලස්තගේ දෙපා මුළු දණගසා ගත්තාය.

මලිකිගේ දැනෙන් පුලස්තගේ අමුඩය කෙටිය ගැලවී ගියේ, ලිඟුව මණාවට මතුකරමින්ය. ඔහුගේ ලිඟුව දුටු මුතුමැණිකෙටත් නැගුනේ සිනහවක්ය "හිච්චමෙක්" එහෙත් මුතුමැණිකෙ දැසත් වැඩි වේලාවක්, ලිඟුවේ නාඹර බව කෙරෙහි නතර නොවුනාමත් නොවේය. එහෙත් ඒ සෑම පරයා ඇගේ හිත ගැහුනේ, දියණිය එම ලිඟුවේ පෙරසම පහත් කොට, ලිඟුව මුවට ගත් කාමුක බවෙන්ය.

"ආහ් මයේ අක්කේ.." පුලස්ත මලිකිගේ කෙහෙරුල්ල අල්ල ගත්තෙය.

"උඹේ මණාපයක්..." මලිකී මෙතුවක් දෙනොල මතින් හිරකොට සිටි ලිඟුව මදක් නිදහස් කළාය. ඒ මෙවැනි වෙලාවට පුලස්ත දක්වන කැමත්ත ඇය දන්න නිසාවෙන්ය.

ඒ ලද අවසරයෙන් පුලස්ත ඇගේ මුව තුල ලිඟුව සොලවන්නට ගත්තේ උමතු වෙන්ය. එයට සමගාමීව කොෂ දෙක සෙලවෙන අපුරුවත් මණරමිය. ගැටිසියක හා ගැටයෙක්ගේ මිහිරක් මුතුමැණිකෙත් මේ කළකින් දකිනවමය. ඇය බලා සිටියේ පුලස්ත දෙසය. ගැටයෙකුගෙ නොයිවසුම්, මුරණ්ඩුකම දෙසය.

පස් හය මොහොතක් මලිකිගේ මුවේ පහස පැතුව පුලස්තට තවත් ඉවසා සිටිය නොහැකි වුනේය. එබැවින් ලිඟුව මුවෙන් ඔහු ඉවතට ගෙන ලිඟු හිස මිරික ගත්තේ ගිනියම මදක් පහව යන්නටය.

තද රත්පැහෙන් බැබෙලෙන පුලස්තගේ ලිඟු හිස දුටුව විට නම් මුතුමැණිකෙගේ හිත තරමක් නොසන් සුන් වුනේය. ඇයගේ දැස මෙවරත් වැඩි වේලාවක් ඒ මත නතර වුනේය. "තවම හිස, කද බේරිලත් නැතුවා" ඇයගේ හිතට නොදැණීම උනුහුමක් දැණුනේය.

"කකුල් දෙකේ ඩිංගක් තැරි ගහට ඕන.." පුලස්ත මලිකිව නැගිටව ගත්තේය.

"ඕන් ඉතින්... මලයා කියන දෙයක් අහන්නේ නෑ නොවෑ..."

"ඩිංගක් ඕන මයි" පුලස්ත මලිකිව ඉහෙන් නවා ගත්තේ බලහත් කාරයෙන්ය.

ගසක අත්තක් අල්ලගෙන ඉහ නැමුව මලිකිගේ ගවුම පුලස්ත ඉහ තෙක් ඉහලට ඉස්සුවේය. දැන් මලිකිගේ නිතඹ පුර්ණ හෙලුවෙන්ය. "ආයේ ඒ කාලේ මයේ පුක පැත්තාවමයි.." මුතුමැණිකෙටත් දියණියගේ නිතඹේ වටකුරු හැඩය හරි හැටි පෙනුනේ මෙදිණය. ඇය ඉහ නමා නිතඹ පෑ පසුවය. එහෙත් ඇයගේ හිතේ කුකුසක් ඇත්තේ දියණියගේ මේ පසුබෑම ඇයිදැයි කියාය.

"සිංගක් කකුල් පළල් කොරන්ට" පුලස්තමහා එකෙකු ලෙස ලිඟුවට බෙට පිඩක් දැමුවේය.

"ඔන් ඉස්මත්තාවෙ නං බැරුවා" මලිති දෙපා අතරට අතක් තබාගනිමින්යෝනී සිදුර වසා ගත්තාය.

"මේකී පරිස්සම හිතනවා" මලිති යෝනිය වසාගැන්ම මුතුමැණිකෙගේ හිතට සහනයක්ය. "පෙණුමටනං තාම පුක්ගැට්ටාවට මොකුවත් වෙලා නැතුවා" එහෙත් රතට රතේ ඇති මලිතිගේ ගුද සිදුර ගැන නම් මුතුමැණිකෙට බියක්ය.

පුලස්ත බෙට පිඩක් ලිඟුවේ දවට ගත් අපුරුවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිතේ වූ බිය දෙගුණ තෙගුන වූවාය. එහෙත් ලිඟුවේ නාඹර පෙනුමට ඇගේ හිත මදක් උනුහුම් වූවාය. "හිතන්ට බැරුවා එහෙවුවක් තාම පුදලා ඇතිය කියලා" මුතුමැණිකෙගේ හිතේ බිය පහව ගියේ නම්, පුලස්ත ලිඟුව ඇගේ අදෝමුඛයට නොව, දෙකලවා අතරට ඇතුල් කළ නිසාවෙන්ය.

මලිතිගේ ඉහෙන් අල්ලගත් පුලස්ත වේගයෙන් ලිඟුව සොලවන්නට ගත්තේය. "තවම ඉවසුමක් නැතුවා නෙව" ඔහුගේ නොහික් මුණ කම කෙරෙහි මුතුමැණිකෙට සිනහවක් නැගුනාය. එහෙත් ඔහුගේ නාඹරකම ගැන ඇගේ හිත නම් සලිතවය.

"තවම නැතුවැයි...?" මලිති ඉඩක් දී සිටිනවා පමණක්ය.

"අපේ අක්කා අද ඕනෑවට එපාවට වයේ නේ..?"

"මේකී මොකෑ මේ පස්ස ගහන්නේ!" දියණිය ගැන මුතුමැණිකෙට පුදුමයය. "බඩේ රුදාව පහුවෙලා දවස් හතර පහක් වෙච්චකොට... එහෙවට වෙන්ටත් බෑ" මීට පෙරත් ඔවුන් ඕනෑ හැටියේ මෙලස ඉද ඇති වගටත් මුතුමැණිකෙට ඔවුනගේ කතා බහෙන් සැකයකුත් නැත. එහෙත් "කොහේ ඉතිං..., මේකා හිතන්නෙන් උගේ ගැන විතරක් නොවෑ.. තට්ටම් දෙකට පාරවල් දෙක තුනක් දිලා ගත්ත නම්..., ආයේ බෑ කියන්නේ නැතුවා..." ඇයට ඒ සිටින්නේ දියණිය වගත් අමතකව ගියේ, දැන් හිත ඇත්තේ පුලස්ථ කෙරෙහි නිසාවෙන්ය.

"මයේ අක්කේ... දැන්නං වෙන්ට යන්නේ.." පුලස්ත මලිතිගේ දෙපා අතරෙන් ලිඟුව ගෙන ලිඟු හිස මිරික ගත්තේය.

"දෙපා අස්සෙ නම් වක්කොරන්ට එපා.." ගවෝම පහතට දමා මලිති කය කෙලින්කොට ගත්තාය.

පුලස්ත ලිඟුව මිරික ගත් අපුරුවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. "තවම ඉතිං ගැටයා නොවැ.. කොහේ ඉවසිල්ලක්" පුලස්ථ කෙරෙහි ඇයට සිනහවක් නැගිණ. "අරවුවා දෙකත් එක්ක සිංගක් තදින් මිරික ගත්ත නම්, ආයේ උන්නා වයේ වෙලාවක් මොකෑ ඉන්ට බැරි.." හිත යන්තමට හුනුහුමේ නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ ඔහුට හිතෙන් දුන්නේ ඔවදනක්ය.

"අනේ මලයා කොරන දෙයක් අද ඉක්මණ් කරලා කරගණින්නෝ..?" මලිතිට මෙදින ඔහුව වදයක්ය.

"එහෙනම් සිංගක් කටෙන් වත්.." පුලස්ත නැවත මලිතිව දෙපා මුල දණ නම්ම ගත්තේය.

"හිතා ගන්නට බැරුවා මොකෑ මේ බැ.. කියන්නේ කියලා" මලිති මිහිරක් නොවිඳ ඔහුට ඉඩක් දෙන්නේ ඇයි දැයි මුතුමැණිකෙට දැන් කුකුසක්ය. එහෙත් දියණිය ලිඟුව මුවට ගත්ත කාමුක බවෙන් නම් ඇගේ හිත නැවතත් කැලතිලාය. "මේකි ගැනත් ආයේ පොඩි එකියක්ය කියලා නොහිතුවට කාරියක් නැතුවා" ඇයට එලෙස හිතුවේ මලිති පුලස්තගේ ලිඟුව මුවට ගන්නා පමණක් නොව, ඔහුගේ කොෂ දෙකත් දැනින් සතපන්ට ගත් පරිනත බවෙන්ය. එහෙත් ඇගේ හිත ගත දෙකම ගිනියම්ව ගියේ මලිති පුලස්ථගේ ශුක්‍ර ගිලදැමුව ප්‍රේතකමෙන්ය.

නිවස වෙත ගිය මුතුමැණිකේ කලකින් දහවලක යහනේ දිගා වුවාය. ඇයට ඔවනගෙ දුටුව හැම දෙයක්ම නැවත නැවතත් අපුරුවට මැවී පෙනුණාය. එහෙත් මලිති ඕනෑවට එපාවට මෙදින සිටිය එක නම් මුතුමැණිකෙට පැනයක්ය. එහෙත් දියණිය පුලස්තගේ ශුක්‍ර උරා බිඬු අපුරුව නම් ඇයට මණරම්ය. නැවත, නැවතත් මැවෙන ඒ රූපපෙළෙන් හිතට සිහිං උණුහුමකුත් දැණෙන්නෙය.

මලිති හා පුලස්ත මිනිලාගේ නිසවට යන විට එහි සියුම් කලබලයක්ය. කුඩා දැරිවිය අසණිපයෙන්ය. සඳා බාල දියණියගේ හැඬුම වලක ගන්නට දැඩි වෙහෙසකය. "පුංවම්මා ඇවිදින්..." පැතුමන් සුනුවිසුනුය. ආ හැටියෙම හැරෙනු නොහැකි නිසාවෙන් මලිති අඩ හෝරාවක් පමණ එහි එහි කල්මැරුවාය.

අත් බෙහෙත් වලින් දැරිවියට සුවයක් නැත. කුඩා එකියගේ හැඬුම තවමත් එහෙම්මය. "ගිහිං වෙද මාමංඩියා ඉන්නවද කියලා බලාන වරෙන්" සඳා අවසන තීන්දු කරේ වෙදරාළ වෙත යන්නටය. "එහෙනං ඒ ගමන් මාත් මලයා එක ගෙදර යනවා පුංවම්මේ..." මලිතිටත් ඉන්නට හිතක් නැත.

"අපේ අම්මා ඇවිදිලේලා..." නිවසට ඇතුළුවෙත්ම මව යහනේ සිටිනු මලිති දුටුවාය.

"බඩ සිංගක් හරි නැතුවා.. තනියම යෑ ආවේ..?" නිවස පිටුපසින් මලිති ඇතුළු වුන නිසාවෙන්, ඇය ආවේ කැලෑ මහෙන් වග මුතුමැණිකෙට සිතුවාය.

"මලයා මාව ඇරලවං වෙදරාළ ඉන්නවය බලන්ට ගියා.., පොඩි එකිට බඩේ ගායක්" මලිති මවගේ යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"අමාරුවක් ඇතුවැයි..?" මුතුමැණිකේ නෙත් සිසාරා බැලුවේ මලිතිගේ කය දෙසය.

"බෙහෙතක් ගන්න එක හොඳය කියලා තමා පුංචම්මා කියැවුවේ....., අපේ අම්මටත් තැම්බුං හොඳ්දක් හදලා දෙන්නටයි.." මවගේ මේ බඩේ අමාරුව ඔසප් දිනයන් නිසාවෙන් වග මලිතිට සැක නැත.

"ඕනෑ නැතුවා.., ඇලවිලා උන්නම සිංගක් මහ ඇරිලා ගියා.. බෙලිමල් ටිකක් නං නරකක් නැතුවා.." මුතුමැණිකේ දියණියට ලෙංගතු සිනහවක් පෑවාය.

මුතුමැණිකෙට දැන් ඕනෑ දියණිය සමඟ ලෙංගතුව ගොඩනගා ගන්නටය. ඇයව මිතුරියක් තරමට කුලුපග කර ගන්නටය. මෙය හොඳම වෙලාවක්ය. ඒ නිසාවෙන් මලිති සමඟ ඇයත් මුළුතැන්ගෙට ගියාය.

"අපේ අම්මට තවම බඩේ රුදාව අහවරක් නැතුවැයි..?" මලිති ලිප ඇවිලිවුවාය.

"මේපාර දිණක් දෙකක් වැඩියෙන් වයේ.." මුතුමැණිකේ බංකුවේ ඉඳ ගත්තාය.

"ඒ මොකෑ ..."

"වයසත් පණින්ට ගත්ත කොට දැන් එවුවා ඇරෙන්ට කාලේ කීට්ටු නොවෑ.."
මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"අපේ අම්මයේ කොහේ එහෙවුවක් ජේන්නේ.. තවම ගැටිස්සි වයේ නොවෑ" මලිතිත් කලේ කොලොප්පමක්ය.

"හෙට අනිද්දට දීගෙක යන්ට ඉන්න දොණියෙක් ඉන්න මයේ අහවල් ගැටිස්සි කමක්..?" මුතුමැණිකේ යටසින් බැලුවේ දියණිය දෙසය.

"ඕං ඉතිං අපේ අම්මා..."

මවගේ එම කතාවෙන් මලිකිගේ හිත සලිතව ගියේය. ඇයට ඒ වදන් පෙළ සියුම් ආඩම්බරයක්ය. හිතට නැවුම් හැඟීමක්ය. සියුම් විලියක්ය. මලිකී මවගේ මුහුණ දෙස නොබලාම තවත් දර කෝටු කිහියක් ලිපට ඇතුළු කළාය.

"ඕං ඉතිං.., අපේ අම්මා නෙවෙයි.., ගෙදෙට්ට කොරන් තවත් හුරතල් කොරන්ට දැන් පොඩි එකියැයි.? කලවයස ආවහම, එවුවා අපෙන් වෙන්ට ඕන යුතුකම්" මුතුමැණිකේ බලා සිටියේ ඉහ නමා ලිපට පිබින මලිකිගේ රුවේ හැඩය දෙසය. ඇයට නැවතත් සිහිපත් වුනේ ඇය පුලස්තට ඉහ නැමුව අපුරුවය.

"මට හදිසියක් නැතුවා.." මලිකිගේ මුහුණත් විලියේ රත්පැහැ වුනෙය. හිත නොසසුන් කමෙන්ය. එහෙත් හිත සතුටෙන් ඉපිලය.

"හදිසියක් නැති වෙන්ට හේතු මොකෑ..? එවුවා වෙන්ට ඕන කාලේදී වෙන්නට ඕන එවුවා... මොකෑ මේ.., ගැටිසියක් වෙච්ච කොට කොයි දෙටත් මේ.., හැඟීම් දැණීම් නැතුවැයි.." දැන් අවැසි වනේ ඒ කතාබහට යොමුවෙන්නටය. මුතුමැණිකේ මෙවර තම වදන් තරමක් ගැඹුරින්, එහෙත් කුලපගව ගලප ගත්තාය.

"අපේ අම්මා දැම්ම හිතන දුර..." මලිකිට දැණෙන විලිය සුලුපටු නැත. ඇය විලිය නොපෙන්වා සිටින්නට දැඩි වෙහෙසක් ගත්තාය.

"ආයේ දැන් මෙවුවා මහා එකියක් වුන දෝණි එක්ක හංගාන කතා කොරන්නට ඕනෑ නැතුවා.., මාත් අප්පුවවා එක්ක එක්කාසුවක් වුනේ ඔය වයසේ නොවැ.. එහෙවුවට හොඳම වයස...."

දියණිය සමඟ මෙතරම් ගැඹුරු කතා බහක් මුතුමැණිකෙගෙන් මේ පළමු වරය. එම නිසාවෙන් ඇයගේ හිතත් සිහිං විලියකිත්ය. එහෙත් මුතුමැණිකෙට එය මලිකිට කොහෙත්ම පෙන්වන්නට බැරිය.

"අපේ අම්මා මොනවා කියනවද මංදා..?" මව ගැන ඇයටත් මෙදිණ පුදුමය. එහෙත් පුදුමය පරයා හිත විලියෙන්ය.

"මේ.., දෝණිගේ හිතේ කවුරු හරි ඉන්නවැයි..?" නියම ඉලක්කයට හීය විදිය යුතුය. කතා බහා ඇරඹීමට පහසුව ඇත්තේ එවිටය.

"ඉන්නව නම් අපේ අම්මා දන්නවා නොවැ...?" මලිකිගේ හිත හිරිවැටිණ.

"එහෙනං අපි එකෙක්ව හොයෙන්නෙයි..?" මුතුමැණිකේ එය ඇසුවේ දැස කුඩා කරමිණිය.

"මං කිවුවා නෙව.., මට හදිසියක් නැතුවා කියලා..?" සතුට ඉහවහා ගියත්, හිතේ කැමත්ත හෙළිකරන්නට ඇයට විලියක්ය.

"ගැටිස්සියක් වෙච්ච කොට මොකෑ එහෙවුකට හදිසියක් නැතුව..? මං නං ඕන් ඔය කාලේ බලාන හිටියේ එහෙවුක කොරලා දෙන්නේ කවදයේ කියලා.."
මුතුමැණිකේ එකල තම හිත කීවේ ඇයට විශ්වාසයක් දැණෙන්නටය.

"ඒ අපේ අම්මා නොවෑ.." මලිනිට නැගුනේ සිනහවක්ය.

මුවෙන් පිට වුයේ එම පිළිතුර උවත්, මලිනිගේ හිතට ආවේ ඒ පිළිතුර නම් නොවේය. ඇයගේ හිතට ආවේ "එහෙවුක කොරලා දෙනකම් ඉවසුමේ ඉන්නට බැරිකමට වෙන්ටෑ එහෙනං, වලඬු වැට පැණලා අප්පුව්ච එක්ක කැලේ රිංගුවේ" යැයි මවගෙන් අසන්නටය. එහෙත් එය සැර වැඩිය. මලිනිට සිනහවක් නැගුනේ එබැවින්ය.

"ආරට එන ඒ හිත මම නොදන්න වැයි.., මොකෑ මම නොදකින වැයි කයේ කායෙත් එවුට ඇති හිත.." මුතුමැණිකේ පෑවේ කොලොප්පම් සිනහවක්ය.

"මොනවා..?" මිනිලාගේ හිත නම් මෙවලේ ටිකක් තිගැස්සින.

"ඔය මේ.., තනිපංගලමේ එවුවා නෙව" ඇයට විවෘත විය යුතුය. එබැවින් මුතුමැණිකෙ එලෙස කීවේ වගක් නොකොටමය.

"අපේ අම්මා අද මොනවා දොඩවනද මංදා... විලියේ බැරුවා.." මලිනිගේ ගතම දහඩියෙන් පෙහි ගියේය.

මලිනි සිතා සිටියේ කිසිවෙක් එවැන්නක් නොදන්න වැයි කියාය. එබැවින් ඇයට දැණුන විලිය සුලුපටු නැත. එහෙත් මව එය තැකීමක් නොකළ එක සේම, එහි වැරද්දක් නොදුටුව එක ගැනත් මලිනිට සතුටක්ය. මව සමඟ මෙවැනි කතා බහක් නුභුරු නිසාවෙන් හිත හීං තිගැස්මකය.

"අම්මලා දූලා වෙච්ච කොට ආයේ ඒ කතා බහට මොකට විලියක්.. අපිත් ඔය වයස පහුකොරා නෙව..? දැන් දෝණි එක්ක ආයේ හංගාගෙන කතා මොකට..? මයේ එහෙවු ඉතින් මේ.. කොටහලුවටත් කලියෙන් ඉඳලා නොවෑ.."
මුතුමැණිකේ පෑවේ යෙහෙලියක් හමුවේ රහසක් හෙලිකොට පතා සිනහවය. හෙලිකලේ රහසක් මෙන් ඇයට දැණෙන්නටය.

"අපේ අම්මට විලියක් නැති හැටියක්..! එහෙවුව කියාපු කැන විතරක්..?" තම පුරුද්දත් එකල සිට පැවතෙන්නක් උවත් මලිතිට නම් එවැන්නක් මවට හෙළිකෙරීම ගැන හිතන්නටත් බැරිය. එහෙත් මවගේ මේ විවෘත බව කෙරෙහි ඇගේ හිත උමතු වෙන්නයි. මෙදින මේ ලොංගතුව ගැන ඇයට පුදුමයක්ය.

"කියැවුවේ මයේ දෝණි එක්ක මිසක්කා වෙන කවුරුත් එක්ක යෑ..? අනික මේ.. දෝණිත් මට හංගන්ට හැදුවට වැඩක් නැතුවා.., මං නොදැන හිටියා නෙමෙයි ඔන්.., අම්මෙක්ට ඒ හිත හංගනවා බොරු.., කොයි කයේ උනත් වයස් හරි යනකොට ඒ හිත වෙනසක් නැතුවා.., ඒක ලෝකස් සොහාවේ. එවුවා පරිස්සමට එහෙමට සතප ගත්තය කියලා වරදක් නැතුවා.., ඔය කාලේ එහෙවුවක් නොවිද හැරමිටියෙන් යනකොට වින්දින්නට යෑ...., නැද්ද මං අහන්නේ...?" මුතුමැණිකේ දියණියගේ උරහිසට සියුම් පහරක් ගසා සිනහා වූයේ යෙහෙලියක මෙන්ය.

"එවුවට මට කියන්ට දෙයක් නැතුවා.." මලිති බිම බලාගත්තේ මවගේ මවගේ මුහුණ දෙස බැලිය නොහැකි කමෙන්ය. එහෙත් යෙහෙලියකගෙ මෙන් මවගේ මේ ලොංගතුව නම් ඇයට සතුටක්ය.

"මහා එකියක් වෙච්ච දෝණි එක්ක දැන් මොකට ගංගාන කතා කොරනවද..? දෝණිත් දැන් මිනිහෙක් එක්ක ඉන්නට ඕන කාලේ.. ඒ රහා දැන් දෝණිත් විදින්නට ඕන කාලේ.."

මේ වගක් කියන්නේ මමත් ඒ රහා අප්පුවවා එක්ක විදින්නට ගත්තේ දෝණිගේ මේ වයසෙන් නිසා. එහෙවුවට ඔබ්බ දාංගලය ඇති මේ වයේ වයසක් ආයේ එන්නේ නැතුවා ඔන්.., දෝණි දන්නවා නොවෑ අපිච්චයි මම දැනට උනත් මේ.., එහෙවුවට කොහොමෙයි කියලා...?" දියණිය තවමත් සැකයෙන් හා විලියෙන්ය. විවෘත බාවයක් පෙණෙන්නට නැත. මුතුමැණිකෙට අවැසි ඇයව විවෘත කතා බහකට නම්මා ගන්නටය.

මුතුමැණිකේ මෙලස විවෘත වූයේ ලොකුමැණිකෙගේ ආභාෂයෙන්ය. මේ ලොකු මැණිකේ මුතුමැණිකෙව තම අණසකට ගත් අයුරුය. "අපි සිංගක් එවුන්ට විවෘතව ලොංගතුව පානකම්, උන් අපේ එක්ක ලොංගතුවක් වෙන්නේ නැතුවා.. විශ්වාසයක් දැණෙන්නට අරින්නටම ඕන, උන්ගේ කටත් ඇරෙන්නට.. අනික මේ තමංගේම එකිය එක්ක මොකැටෑ බොරු විලියක්.." මුතුමැණිකේ දැන් ඒ දැණුම ගුරුහරුවට ගන්නේ තම දියණියව ලොංගතුව කොටගන්නටය.

"මේ..., මේ..., ඒක නම් හැබෑව..." මලිනිට මවගේ මුල් වදන් පෙළ සතුටක් උවත් ඇගේ අවසන් වදන් පෙලට නැගුනේ සිනහවක්ය. ඇයට එවැන්නක් කියවුනේ ඉබේටමය.

"දොණි දන්නවයැ...? අප්පුවට එවුවා තවම යහමෙන් ඕනෑ..." මලිනි එවැනි පිලිතුරක් දුන්නේ දැන් තරමක විශ්වාසසක් ඇති නිසාවෙන් වග මුතුමැණිකෙට සැකයක් නැත. එබැවින් මුතුමැණිකේ එය කීවේ මලිනිගේ කණකොට රහසෙන්ය. යෙහිලියක් සමඟ මෙන් සිනහවෙන්ය.

"මේ..., මේ..., අප්පුවට විතරක්ම වෙන්ටෑ..?" මව එම රහස කණට කොට කී අපුරුවෙන් මලිනිගේ හිත කිතිකැවින. ඇය යෙහෙලියක් මෙන්ය. බියවෙන්ටද කරුනක් නැත. එබැවින් මලිනි කලේ සියුම් සමච්චලයක්ය. ඒ ඇය මවගේ හැටිත් හොඳ හැටි ඇය දන්න නිසාවෙන්ය.

"දැන් දෝණිගෙන් ඒ වගක් හංගාන මොකට..., මයේ වයස් පැන්නා කියලැයි..? මයේ හිතත් තවම එහෙවුවට වෙනසක් නැතුවා..., මුසාවක් මොකට දොණිට..., මේ... දෙතුන් දවසකට සැරයක් වත් එහෙවුවක් නොවුනොතින් එහෙම මේ..., ඇඟටත් හරි නැතුවා වයේ.. දෝණිත් දවසක බලංටකෝ මං කීවේ මුසාවක්ද කියලා.." මුතුමැණිකේ එයත් කීවේ යෙහෙලියකට මෙන් රහස් සිනහවෙන්ය.

"මේ..., මට ඒ වගක් දැණිලා තියේ..?" මලිනි සිනහවෙන්ම තැම්බුණ බොලිමල් පොච්චියක් ගෙන නැගිටියාය. ඇයගේ හිත වගිව ඇත්තේ මවගේ මේ විවෘතබව කෙරෙහිය.

"කයේ..?" දියණිය කෙමෙන් කෙමෙන් හිතවත් වෙන වග, ඇය දෙන පිලිතුරු තුලින් මුතුමැණිකෙට දැණින.

"ඔං ඉතිං....., අපේ අම්මට වයේ විලියක් නැතුව මට කියන්ට පුළුවනැයි..? අපේ අම්මා එක්කම" මලිනි කොප්ප දෙකකට බෙලිමල් වතුර වැක්කෙරුවාය.

"මොකට ආයේ අපි දෙන්නට රහසක්.... හිද්දලියෝ වෙච්චකොට... කියන්ටකෝ...?" මුතුමැණිකේ ඇගේ හිතේ විශ්වාසය පැතුරුවාය.

"මේ..., මේ..., දෙන්නයෙන්ම තමා.." මලිනි ඒ වගක් කීවේ මුහුණ මවගෙන් සඟව ගෙනය.

"කොහොමෙයි..?" මුතුමැණිකෙට සිහිං සතුටක් දැණුනාය. දැන් අවැසි වන්නේ ඇයව අවුස්ස ගන්නටය.

"මට බැරුවා එහෙම කියන්න... අපේ අම්මට අද මොකක්වෙලාද මංදා.. විලියක් නැතුවැයි.." මලිනිට එය හෙළිකරන්නට බැරිය. හිත විලියෙන් සලිතව ගියත්, මවගේ මේ ලෙංගතුව කෙරෙහි ඇගේ හිතේ පැහැදිමක්ය. පිලිතුරක් නොදෙන්නේ මව සමඟ මෙවන් කතා බහක නුහුර නිසාවෙන්ය.

"ඕං ඉතිං..... මං දෝණි එක්ක එක්කාසුවෙන්ට හදනකොට දෝණි මාව මහ අරිනවා.."

"මහ ඇරියේ නැතුවා... ගහෙන් ගෙඩි එන්නා වයේ මෙහෙවු කතා බහකට එක පාරටම..., මට හිතාගන්නටත් බැරුවා නෙව..?" මලිනි බිම බලාගත් වගම, එහෙත් සභවා නොගත් සිනහවෙන්ම බෙලිමල් කෝප්පය මව අතට දුන්නාය.

"දෝණි පොඩි එකියෙක් නෙවෙයි නෙව දැන්...? අපි දෙන්නයේ මෙහෙවු ලෙංගතුවක් බැදෙන්ට ඕන කාලේ දැන් හරි.. ගහෙන් ගෙඩි එන්නා වයේ නෙමෙයි..., කොහේ..., මෙහෙවු නිදහසක් අපි දෙන්නට ලැබුණේ අදම නොවැ... දැන් ආයේ මොකට හිතේ හංග ගන්න වැයි..? අම්මයි දුවයි වෙච්චකොට හිද්දලියෝ වයේ ඉන්නට ඕන.. දැන් ආයේ මයෙන් එක්ක දෝණිට බියක් විලියක් ඕන නැතුවා.." මලිනි මේ ගොත ගසන්නේ තවමත් හිතේ ඇති විලිය හා ගරුත්තවය නිසාවෙන් වග මුතුමැණිට සැකක් නැත.

"හම්.." මේ ලෙංගතුව නුහුරු උවත් මලිනිත් මේ බැඳිමට කැමතිය. හිතටත් සිහිත් උණුහුම්කය. එලෙසම ඇයට මවගේ පිලිතුරෙන් දැණුනේත් විශ්වාසයක්ය.

"ඉතිං කියන්නටකෝ කොහොමෙයි අර වගක් දැණුනේ කියලා.. ඕං දැන් ආයේ මුතුවත් මයෙන් හංග ගන්නට බැරුවා.." ඇය මලිනිව තමා ලඟින්ම ඉඳවා ගත්තාය.

මවගේ ඒ වදන් පෙළෙන් ඇයට දැණුනේ සතුටක්ය. මුතුමැණිකෙගේ විවෘත බව නිසාවෙන්, නොදැණිම ඇගේ හිතට විශ්වාසී බවක්ය. බියක් දැන් නැතත් විලිය හා මුසුව ඇතේ මව සමඟ මේ කතා බහා නුහුරු කමක්ය. නුහුරු උවත් මේ කතා බහා ඇයටත් මණරමිය. හිතට සිහිං උණුහුම්කය. මේ පොදු ගැටිසි හිතය.

"මේ..., මේ..., දෙන්නා හේනේ ඉඳන් එන්නට රැ බෝවෙනකොට" මලිනිට දැන් ඇයව විශ්වාසය.

"දෙන්නා දෙමහල්ලො වෙච්ච කොට එහෙච්චක් වෙන වග දෝණිගෙන් වහංකොරන්ට ඕනකමක් නැතුවා.. ඒත් මලයා පොඩි එකා නොවෑ.. ආපුච්චටත් කාරිය පටංගත්තම ආයේ වට පිටාව ගැන වගක් නෑ.. හේන එහෙච්චට නිදහසයි" මුතුමැණිකේ බෙලිමල් උගුරක් බිචුවේ හිත සතුටෙන්ය.

"අප්පුච්චට වඩා වගක් නැත්තේ අම්මට නොවෑ" යැයි කියන්නට මලිනිගේ දෙනොල් වෙච්චුම් දුන්නත්, එවැන්නක් කියන්නට තරම් මේ ලෙංගතුවේ විශ්වාසයක් මලිනිට තවමත් හරි හැටි දැණී නැත. මේ පළමු වතාවය. ඇය ඒ හිත හංග ගත්තේ සිනහවක් පිට කරමින්ය.

"දෝණි මොකෑ ඔලොක්කුවට වයෙ හිනා වුනේ..?" දියණියගේ සිනහවේ සමච්චල් බව මුතුමැණිකෙට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"නෑ ඉතිං මේ.., එහෙච්චට ගියාම අප්පුච්චට වයේම මේ.., අපෙ අම්මටත් වගක් නෑ නොවෑ..." විලිය හා නුහුරු බව මැකෙන්නට ඇය පෑවේ සිනහවක්ය.

"මයෙන් ඇහෙන සද්ද බද්දෙන් වෙන්ටෑ ඔය කියන්නේ..?" මුතුමැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය. ඇය එම සිනහව දියණිය හමුවේ කෝළ ලෙසින් දැනින් වසාගත්තාය. ඒ දියණියට මේ යෙහෙලියක් යැයි හැගෙන්නටය.

"අපේ අම්මො...! අද අපේ අම්මට විලියක් නැති හැටියක්..? ඒහෙච්ච කියාපු කැත විතරක්.." මේ ඇසුර මණරමිය. ඇය හිද්දලියක් මෙන්ය. මවගේ ඒ කොළ බවෙන් මලිනිගේ හිත කැලැති ගියේය.

"කලවයස් හරි ගිය දෝණිලා, අම්මංඩිලා එහෙම තමා ඉන්නට ඕන.. මොකට බොරු රහස් තියාන.. අනික මේ.. එහෙච්ච කතා බහට දෙන්නට දෙන්නා ඇර වෙන කවුදෑ ඉන්නේ..? මොකෑ... පිට එවුන් එක්ක එහෙච්චක් කතා බහා කටන්ටෑයි..?" මුතුමැණිකේ නැවතත් විශ්වාසය පැතුරුවාය.

"මට නං විලියේ බැරුවා.." ඇය කීවේ හැබෑවය. හිතේ සතුටක් ඇතත් ඇත්තේ විලියක්ය. තවමත් තම හිත එලෙස කියන්නට නුහුරු බවක්ය.

"ඉස්, සෙල්ලා අත්තම්මත් මයෙන් එක්ක ඔහොච්චක් කතා බහා කොරන්ට ගත්තම..., මටත් දැණුනේ ඔය විලියම තමා. එත් ආයේ මං අතඇරියේ නැතුවා.., සත්තනං මේ.., එහෙච්ච සංදියේ එහෙච්චක් කතා බහා කොරන එකත් හිතට මොකද්දො වයේ හීං කිතියක්.." මුතුමැණිකේ හෙමින් හෙමින් ඇගේ හිත කියන්නට, දියණියව දිරි ගැන්වුවාය.

"මේ..., මේ..., මයේ හිතටත් මොකද්ද වයෙ තමා...." මලිනිටත් මෙවලේ මුසාවක් කියන්නට අවැසි නොවින.

"මේ..., හීං කිතියක් වයෙද..?" මුතුමැණිකේ දියණියගේ උරහිසට පහරක් ගසමින් සිනහා වුයේ යෙහෙලියක මෙන් ලෙංගතුවය.

"ආයේ අහනවා...? මේ..., මේ..., කිතියයි.. විලියයි දෙකම ඕන්" ඇය මව අතේ තිබුණ හිස් කෝප්පය අතට ගත්තාය.

"මට නං ඒකාලේ එහෙවුක් කතා බහා කරද්දී විලියට වඩා තිබ්බේ කිතිය ඕං..."

"අපේ අම්මට නං විලියක් තියෙන්ට නැති වග හිතාගන්ට පුළුවන්.... ඒත් මේ... අත්තම්මා නං ගැහෙන්ට ඇති..?" ඇය මවගේ තරම හොඳ හැටි දන්නේය.

"ඒක හැබෑව..., මං නෙමෙයි අපේ අම්මා තමා විලියෙන් ගැහුනේ.."
මුතුමැණිකේ නැවතත් සිහිං පහරක් මලිනිගේ උරහිසට ගසා මුවේ නැගුන උස් සිනහව වසා ගත්තාය.

"ඒ මොකැයි..?" මලිනිට තවමත් මේ ලෙංගතුව පුදුමයක්ය. මවගේ මේ කෝමල බව ඇයට නුහුරුය.

"දෝණිට එහෙවුවක් කියන්ට මටත් මොකද්ද වයේ.." මුතුමැණිකේ හිතා මතාම කෝල බවක් මවා ගත්තේ ඇයට විශ්වාසය තහවුරු වෙන්ටය.

"එහෙනම් ඉතී..., එතරම් හොඳ එකක් වෙන්නට නැතුවා" මවගේ මේ කෝමල ලෙංගතුවෙන් මලිනිගේ හිතත් ඉපිලය. හිතේ බියත් දැන් තරමකට පහවය.

"ආයේ අහනවා... මටත් අපේ අම්මයේ මුණ බලන්ට බැරුව උන්නේ" මුතුමැණිකේ මේ කරන්නේ එය අගය කිරීමය.

"කියන්ටම බැරි එකක්ද..?" මලිනිට ඒ ගැන සියුම් සැකයක්ය.

"කියන්නම්..., හැබැයි ඕන් හිතාවෙන්ට නම් බැ.. අනික මේ කයේ එක්කවත් කියන්ටත් ඔට්ටු නෑ.." මුතුමැණිකේ මේතරම් කෝලින්තම් පාන්නේ දියණියට ඇයව මිතුරියක මෙන් ඇහෙන්නටය.

"හිතා වෙන්නේ නැතුවා.. කයෙන් එක්කවත් කියන්නෙන් නැතුවා" ඇයට දැන් අවැසි එය අසා ගන්නටය.

"සත්තයි..?" මුතුමැණිකේ යෙහෙළියක මෙන් දියණියට තම අත දිගුකලාය. ඒ පොරොදුවක් ගැණිමෙන් එය රහසක් වග ඇයට දැණෙන්නටය.

"සත්තම සත්තයි.." මලිනි මවගේ අත මත තම අත තැබුවාය. මව සමහින් රහසකට ඇයගේ හිතත් මණාපය.

"කාඞරයට යංද එහෙනම්.... රහස් මෙහෙම කියන්ට බැරුවා.." මුතුමැණිකේ දියණියගේ අත අල්ල ගත්තේ යෙහෙළියක මෙන්ය.

මුතුමැණිකේ දියණියගේ අත මෙවලේ අල්ල ගත්තේ, දියණියගේ සම වයස් මිතුරියක මෙන්ය. සම වයස් මිතුරියක් රහසක් හෙලිකරන්නට යනවා මෙන් උත්සුකුවක් දියණියට දැණෙන්නටය. මලිනිටත් මවගේ මේ නැවුම් ලෙංගතුව පුදුමයක්ය. සම වයස් යෙහෙළියක මෙන් මවගේ මේ හැසිරීම ඇයට නැවුම්ය.

කාඞරයට ගිය මුතුමැණිකේ, හේනට යන්නට ඇදී හැටයත්, ඉඟ රෙද්දත් ගලවා දමා, ඔක්කන් හැටටයක් නැතුවම, රාත්‍රියට අදින, සැහැල්ලු නිදන ඇඳුම ඇඳගත්තේ දියණිය ලඟ ඉන්නා බව තැකීමක් නොකොටමය.

"කියන්ටකෝ ඉතිං අපේ අම්මා.." මව යහනට එනතෙක් වත් මලිනිට ඉවසුම් නැත. එවැනි රහසක් දැනගන්නට මේ ගැටිසි හිතේ පොදු උනන්දුවය.

"මේ.., මට එතකොට දෝණිගේ වයස තරම්වත් නැතුවා.. මම කොටහලු වුන සංදියේම.., මයේ ඇහැ ගැටුනා නෙව මේ.., මේ.., අපේ අම්මයි අප්පුවවයි හෙලිකොටාවෙන් එහෙවුවක් කොරනවා.."

මුතුමැණිකේ දියණිය හමුවේ එම රහස හෙලිකළේ මිතුරියක මෙන්ය. ගැටිස්සියක් තවත් ගැටිස්සියකට, මිහිඳුනි රහසක් හෙලිකරනා උමතු කොළ බවෙන්ය. දියණියගේ හිතට මිහිරක් ඉන් දැණෙන ලෙසය. මුතුමැණිකේ මේ විලිබවක් නන්ව ගත්තේ හිතා මතාමය. දියණියට මේ මව යැයි කියා අමතකව, යෙහෙළියක් තරමට හිතට දැණෙන්නටය.

"අපේ අම්මේ...!" මලිනි සිනහව දැනින් වසා ගත්තේ විලියෙන් නොවේය. ඇයගේ හිත තිගැස්මකය.

"ඕං... හිතා වෙන්ට බෑ කියැවුවන්..?" දියණියගේ මුහුණ වෙනස් වූ අපුරුව ඇයට සතුටක්ය.

"හරි, හරි, නැතුවා.. ඉතිං...?" මලිනි ගද ගැස්ම දැන් තිවාරවය.

"එහෙවුවක් වෙන වග නොදැන හිටියා නෙමෙයි.. ඒත් එහෙවුවක් මම ඒ දුටුවමයි..., මයේ ඇඟත් එක්ක හිරිවැටිලා ගියා ඔන්.." මුතුමැණිකේ විලියක් මුහුනට මවා ගත්තේ හිතා මතාමය.

"ඉතිං මේ..., මේ..., අපේ අම්මා බලාගෙනම උන්නැයි..?" මලිනිගේ හිත ඉක්මණය. ඉවසුම් නැති තරම්ය.

"මුසාවක් මොකට.. එහෙවුවක් දුටුවම යන්ට හිතක් කොහේ එනවද..? මං මේ..., මේ..., ඩිංගක් වෙලා උන්නා ඉතිං..." මුතුමැණිකේ තම විලිය යහමෙන් ඔපවත් කොට ගත්තාය.

"හොඳහින් වයේ...?" මලිනිගේ හිතත් දැන් ගැහෙන්නේය.

"නැතුව ආයේ... ඉස් ඉස්සෙලම වෙච්ච කොට, හිතත් එක්ක නලියන්ට ගත්තකොට.. කොහේ යන්නට හිතක්.." මලිනිගේ මේ උනන්දුව ඇයට සතුටක්ය. තව දෙතුන් මිණිත්තුවකින් ඇය විවෘත වෙන වග දැන් සහතිකය.

"අපේ අම්මත් හරි වැඩ නොවෑ ඒ කාලේ කොරලා තියෙන්නේ..? ඉතින් ඊට පස්සේ මොකෑ වුනේ..." මලිනිට දැන් මේ මව වග හෙමිට අමතකව යන්නේය. දැන් ටිකෙන් ටික දැණෙන මිතුරියක් ලෙසටය.

"ඒත් ඩිංග වෙලාවයි.., අපේ අම්මා මාව දැක්කා නොවෑ..!" මුතුමැණිකේ ඒ වගක් කීවේ එවැනි මොහොතක හිතට දැණෙන බිය මුහුණට නන්ව ගනිමිණිය.

"මයේ අම්මේ..! කෝටුමස් වෙනට ඇති එහෙනම්..?" මලිනිගේ දෑසත් විසල් වුනේය. ඇයට එම අහඹුව මැව් පෙනුණාය. එහෙත් ඇයට පැනය ඇත්තේ "කෝටුමස් වෙනට ඇති එහෙනම්" එතනයි.

"මාත් හිතවුවේ එහෙමම තමා.. ඒත් අපේ අම්මා මාව නොදැක්කා වයේ ඒ කාරිය කොරන් ගියා.." මුතුමැණිකේ මෙවලෙන් දියණියගේ උරහිසට සිහිං පහරක් ගැසුවේ මිතුරියකගේ ලෙංගතු කමෙන්ය.

"අත්තම්මා දැක්කයින් පස්සෙන්..., මේ..., අපේ අම්මා එතන උන්නැයි.." මලිනිට තවත් පැණයක්ය.

"ආයේ කොහොම එතන ඉන්නේ..? එක පිම්මට කාඹරේම.. ඊට පහුවදා තමා අපේ අම්මා ඔය එහෙවුවක් මයෙන් එක්කත් මේ වයේ කතා කරේ.."

"බැණ්නෙවත් නැතුවැයි..?" ඇයට එකින් එක පැණයන් හටගන්නේය.

"ඒ වගක් මුකුවත් ඇහෙවුවේ නැතුවා.. ඒත් අපේ අම්මට මයේ මූණ බලන්ටත් බැරිව විලිසංගේ හිටියේ ඕන්.." මුතුමැණිකෙට සිතවය.

"පුදුමේත් බැරුවා... එහෙවු වැඩක් කොරලත් කෝටුමස් නොකරපු එකට.." ඇයට ඇවැසි වන්නේ එතනය.

දියණිය මේ පිරික්සුවේ තම හිත වග මුතුමැණිකෙට සැකයක් නොවින. දැන් ඇයට මේ ලොංගතුව ගැන විශ්වාසය. ඇය මේ හදන්නේ, ඇගේ හිත විවර කරන්නට පසුබිම සැකසීමය. යටි හිතේ නැගුන සිතහව පෙන්විය නොහැකි නිසාවෙන්, මුතුමැණිකේ මුහුණට නන්ව ගත්තේ සැහැල්ලු බවක්ය,

"මොකට කෝටුමස් කොරන්ටද.., මම හිව්වං එකියක් යැයි අම්මා අප්පුව්වයේ අතරේ හෙවුවක් වෙන වග නොදන්න..? අපේ අම්මත් ඒ ගැන මොකුවත්ම කියැවුවේ නැතුවා.." මුතුමැණිකේ මේ තහවුරු කර ඇයගේ විශ්වසය ය.

"පුදුමේත් බැරුවා... මේ.., අත්තා දන්නේ නැතුවැයි එහෙවක්..?" ඇය ඒ ඇසුවේ මවගේ පියා ගැනය.

"මමත් හිතැවුවේ කියන්ට ඇතිය කියලා.., පසෙන් පහුවෙලා දවසක් ඇහැවුවා අපුව්වට කියැවුවද කියලා? එතකොට තමා අපේ අම්මා කියැවුවේ, අම්මලා දුවලයේ එහෙවු රහස් අප්පුව්වලට කියනවැයි, එවුවා රහසක් කොරගන්නවා මිසක්කා කියලා.., ඊට පස්සේ තමා මාත් අපේ අම්මා එක්ක, දැන් දෝණි මයෙන් වයේ බයක් හැකක් නැතුව එහෙවු දේවල් කතා බහා ක්කරන්ට ගත්තේ" ඇය තම විශ්වසය මැණවින් දියණියගේ හිතේ පැතුරුවාය.

"ඒක මිසක්කා... නැත්තම් විලියේ බැරුවා.." ඇයගේ හිතට දැන් සැහැල්ලුය. හිතේ ගැටළුව දැන් විසදී හමාරය.

"අම්මෙක්ගෙයි දුවෙක්ගෙයි අතරේ රහසක් නැතුවය කියන්නේ ඒක තමා.. ආයේ ඕන දෙයක් කතා බහක් කරන්නට පුළුවන්, හිද්දලියෝ දෙන්නෙක් වයේ ඉන්නට ඕන... ඒක නොවැ මම අදටත් අත්තම්මට මෙව්වරට ඇහැලුම්"

"ඒක හැබැව... ඒත් මේ..., අපේ අම්මට ආයේ මේ.., මේ..., දෙන්නයේ එහෙවුවක් ඇහැගැටුනේ නැතුවැයි..?" ඇයටත් දැන් බියක් නැත, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් හිතේ බියත් පහවය.

"නැතුව මොකෝ.. ඕන ඕනෑ හැටියට.." මුතුමැණිකෙ සිනහව තරමක් උස් හඬින්ය. ඒ දියණිය හමුවේ මවු පදවියක් අමතක කොටය.

"එහෙනම් මේ..., අහම්බෙන්ම වෙන්ටත් බැරුවා..?" මලිනි නැවතත් පෑවේ උපහාසාත්මක සිනහවක්ය.

"අහම්බෙන්ම කියන්ටත් බැරුවා.. වයසේ වැරද්ද නොවෑ..?" මිතුමැණිකෙත් ඇගේ සිනහව හා එක් වුනේ කෙලිදෙලෙන්ය.

මවගේ ඒ පිළිතුරෙන් මලිනිගේ හිතට දැණුනේ සහනයක්ය. එලෙසම මව කෙරෙහි විශ්වාසයක්ය. මවගේ මේ ලෙංගතුව කෙරෙහි ඇගේ හිතත් දැන් නොදැණීම වගිවය. දැන් ඇයටත් මව හමුවේ ඕනම දෙයක් හෙලිකරන්නට විශ්වාසයක්ය.

"මේ..., මේ..., දෝණි තවම එහෙවුවක් දැකලා නැතෙයි..?" දියණිය දැන් තමා කෙරෙහි විශ්වසය තබා ඇති වගට මුතුමැණිකෙට සැකයක් නැත.

මවගේ ඒ පැණයෙන් මලිනිගේ හිත ගැහෙන්ට ගත්තේය. ලෙහෙසියෙන් එවැන්නක් දැක නැත කිය හැකිය. එහෙත් මලිනිටත් මේ ලෙංගතුව දුරස් කර ගන්නට හිතක් නැත. මවගේ මේ විවෘතබව නිසාවෙන් ලොකු බියක්ද නැත. "මම විතරක් කොරාපු එකක් යැයි... බණිනේ කොහොමෙයි එයත් කරලා තියෙන්නේ එහෙවුවම වෙච්චකොට" හිතට සියුම් සවියක්ය.

"මේ..., මේ..., නැතුවාම නොමෙයි.." හිතට කොතරම් දිරියක් දැණුනත් මලිනි ඒ වගක් කීවේ බිම බලාගත් වගමය.

"කවුරු..?" මුතුමැණිකෙත් ඇය දෙස බැලුවේ යටැස් සිනහාවෙන්ය. යෙහෙලියක් තවත් යෙහෙලියකගේ කතාවක් දැන ගැන්මට ඇති උනන්දුවෙන්ය.

"ඕන්... ඉතිං... එහෙවුවක් නං කියන්ට බැරුවා" මලිනිගේ මුහුණත් විලියෙන් හා බියෙන් රතුව ගියේය.

"ඕං ඉතිං.... මං මෙච්ච හරියක් කියාපු එකේ දෝණි මොකටැයි හංගන් කතා කොරන්නේ? මොකෑ... මාව විශ්වස නැතුවැයි..? දැන් අපිදෙන්නා හිද්දලියන් නෙව ...?" මුතුමැණිකෙත් ලෙංගතුවක් පෑවාය.

"විශ්වසයක් නැතුව නෙමෙයි.." විශ්වාසයක් නැතුව නෙමේය. මේ නුහුරු බවය. ඉස්, ඉස්සෙලා නැගෙන ගැටිසි හිටේ තිගැස්මය.

"එහෙනම්.., කයේ කවුරු උනාම මොකැයි.. කියන්නෝ ඉතිං..?"
මුතුමැණිකේ හරි බරි ගැහි දියණිය දිහාවට හැරුනේ, තමාගේ උන්දුව
පෙන්වන්නටය.

"මේ.., අපේ අම්මා ඉස් ඉස්සෙල්ලා එහෙවුවක් දැක්කේ.. මේ.., තමන්ගේ වහල
යටින් වයේ තමා... මාත් එහෙවුවක් දැක්කේ මේ ගෙයි වහල යටින්ම තමා"
මලිකී කොට්ටයෙන් මුහුණ වසා ගත්තාය.

මුතුමැණිකෙ එය නොදැන සිටියා නොවෙය. එබැවින් ඇයට ඒ කෙරෙහි
පුදුමයක් නැත. හිතේ ඇත්තේ සතුටක්ය. ඒ දැන් දියණියගේ ඇති විවෘත බව
හෙරෙහිය, ලෙංගතුව කෙරෙහිය. එහෙත් ඇයට පුදුමයක් පෙන්විය යුතුය.

"මේ.. අප්පුවචයෙයි මයෙයි..!" මුතුමැණිකේ පුදුමයක් මුහුණට නන්ව ගත්තාය.

"හම්.." මලිකීට සතුටක් සේම, මවගේ මුහුණ දෙස බලන්නට සිහිං විලියක්ය.

"මේ..., මොකැ හිතුවෝ ඉතිං...?"

"ආයෙ ඉතිං.. මේ.., ඒ ගැන මොනවා කියන්නද..?" මවගේ ප්‍රච්චාරය යහපත්ය.
බියක් වෙන්නට දෙයක් නැත. මලිකීත් පෑවේ විලිබරිත සිනහවක්ය.

"මම දැන උන්නා ඒ වගක්.." මුතුමැණිකේ ඇය මුහුණ වසා සිටි කොට්ටය ඉවත්
කළාය.

මවගේ එම ප්‍රච්චාරයෙන් මලිකීගේ හිතේ තිබුණ බිය මෙන්ම විලියත් පූර්ණ
ලෙස පහව ගියේය. "එහෙනම් ඒක තමා, අත්තම්මා වයේ අපේ අම්මත් මයෙන් එක්ක
මෙහෙවු කතා බහට එන්ට ඇත්තේ..." හිතට සැහැල්ලුවය. එහෙත් තවත් එක්
පැණයක් ඇත. ඇය මවගේ අත අල්ල ගත්තේ ඒ විශ්වසය නිසාවෙනි.

"මේ..., අප්පුවචක් දන්නවැයි ඒ වගක්..?"

"අම්මලා දෝණිලගේ රහස්ම වෙච්චකොට එවුවා අප්පච්චිලට කියන්න
යනවැයි..?" මුතුමැණිකෙත් දියණියගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"එහෙනම් කමක් නැතුවා.." ඇයගේ හිතට දැන් සැහැල්ලුවය. එහෙත් මවගේ
මුහුණ දෙස බලන්නට නං සිහිං විලියක්ය.

"මේ.., ඒ කාලේ මංවයේ දෝණි මාණාප යැයි.. එහෙවුවා බලන්න..?"
මුතුමැණිකේ දියණියගේ දෑසට එබුණාය.

"හම්... මේ... හිතට ඩිංගක් මොක්කද වයේ.." මලිතිටත් දැන් සහව ගන්නට දෙයක් නැත. මව ගැන විශ්වාසය. එහෙත් මව සමඟ මෙවැණි කතා බහා නුහුරුය. මේ කොළඹව ඒ නිසාවෙන්ය.

"මොකද්ද වයේ කියවුවේ..? මේ.., එහෙනං ඒ කාලේ මට වයේ දෝනිටත් ගීතියම දැනෙන්ට ඇතුලා" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"හම්.. එහෙම වෙන්ටත් ඇති.." විලිය නිසාවෙන් ඇයට වෙන කිසිවක් කියන්නට නොහැක. එහෙත් ඇය කීවේ සැබැවක් වග සිති මලිතිට සියුම් සිනහවය.

"එවුවා ඉතිං එහෙමට උනාය කියලා වරදක් නැතුවා.., හැබැයි මේ.., අප්පුවට දැණෙන්නට යවන්නේ නැතුව.., දන්නේ නැද්ද...? අප්පුවලා ඉතිං දෝණිලා ගැන එහෙම හිතන්නේ නැතුවා නොවැ..?" ඇය කියන්නට අවැසි දේ සරලව මෙවලේ හෙලිකළාය.

මවගේ එම පිලිතුරෙන් මලිතිගේ හිත සතුටෙන් ඉපිල ගියේය. එහෙත් එවැන්නකට ඉඩක් දීපු එක ගැන පුදුමයක්ය. "දැන් එහෙනම් ආයේ මොකෝ..." එහෙත් මව මේ ගැන දන්නා නිසාවෙන් සියුම් විලියක්යය.

"මේ.., මේක අහලා දෝණි බයක් වෙන්ට කාරියක් නැතුවා. මම දන්නවා දෝණිගෙයි පුලස්ත මලයගෙයි අතර එහෙවුවක් තියෙන වග.." මුතුමැණිකේ එය කීවේ බරක් පතලක් නොපෙන්වා සිනහා මුහුණෙන්ය.

"නෑ.. මේ., මේ.., අපේ අම්මා.. මේ.. " මලිතිගේ වදන් ගොළුව ගියේ කිසිවක් කර කියාගත නොහැකිවය. මෙතුවක් හිතේ වූ සැහැල්ලුව පහව ගොස් ගතට දහඩියත් උනා හදත් ගැහෙන්නට ගත්තේ බියටය.

"බයවෙන්ට දෙයක් නැතුවා.. මං... අදත් ඔය ඩිංගක් දුටුවේ.." ඇගේ තිගැස්ම මුතුමැණිකෙට දැණින. එබැවින් මුතුමැණිකෙ පෑවේ සිනහවක්ය.

මලිතිගේ හදේ ගැස්ම තවත් තිවාරව ගියේ, මව එය දැක ඇති වගත් හෙලිකල පසුවය. ඇයට දැන් මවගේ මුහුණ දෙස බලන්නටත් දැන් බැරිය. බියක් නොමැති උවත් හිත ඇයටත් නොතෙරුන තැනි ගැන්මකය.

"නෑ.. මේ.. මේ.." මව එය තැකීමක් නොකලත්, මලිතිගේ මුව සේම හදත් ගොළුවය.

"හිතේ ගිනියම ඇරෙන්ට කියලා.., යන්තමට ඩිංගක් එහෙවුවට උනාට කමක් නැතුවා. දෝණිට මලයව විශ්වාසයි නොවැ..?" මුතුමැණිකෙගේ දියණියගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"හම්... මේ.. මේ.. " තවත් මුසාවක් කියා එලක් නැත. ඇය සියලු දේ දැන හමාරය. ඒ කෙරෙහි මව දැක්වූ ප්‍රථිචාරයත් යහපත්ය. තවත් බියවෙන්ට කරුණක් නැත. එහෙත් ඒ ගැන ඇත්තේ විලියක් නිසාවෙන් ඇගේ වදන් ගොතය.

"විශ්වාසයි නම් කමක් නැතුවා... යන්ට ඕන දුර, වෙන්ට ඕන පරිස්සම ගැනත් දන්නව නං.., ආයේ ඒකේ අවඩැක් නැතුවා. මොකෑ මේ කාලේ එහෙවුවක් විදින්නේ නැතුව හැරමිටියෙන් යනකොට එවුවා විදින්නට යැයි නේද..?" මුතුමැණිකේ ඇගේ බිය පහව යන්නට තම හිත තහවුරු කළාය.

"අපෙ අම්මා මේ.., මේ..."

පරිස්සම, යායුතු දුර හා නොයායුතු මහ ගැන මුතුමැණිකෙ දියණියට අවබෝදයක් දුන්නේ යෙහෙලියක මෙන් සැහැල්ලු කතා බහෙන්ය. විටෙක මවගේ එම කතා විලාශයෙන් මලිතිට නැගුනේ සිනහවක්ය. හිතට සැනසීමක්ය. එබැවින් මලිතිගේ හිතේ තිබුණ, මවට මුහුණ දිය නොහැකි කමේ විලිය සෙමෙන් සෙමෙන් පහව ගියේ ඇයටත් නොදැණීමය.

"මේ.., මම හිතවුවේ නැතුවා අපේ අම්මා මේ සේරෝම දැන උන්නය කියලා" මලිති සැහැල්ලු හුස්මක් ගත්තාය.

"ගැටිස්සියක් වෙච්ච තමංගේ එකී හැරෙද්දි, අම්මෙක්ට මොකෑ කියන්නට බැරි..? අපිත් ඔය වයස පහුකරලා නොවැ මේ වයසට ආවේ. හැබැයි.. තමංගේ එකා වෙච්ච පුලස්ත ඇරෙන්ට, වෙන එකෙක් අල්ලගත්ත නං හෙම, මං දෝණිට කොහෙත්ම ඉඩක් දෙන්නේ නැතුවා එහෙවුවකට" මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඒ මොකැයි..?" මලිතිට එය පැණයක්ය.

"පිට එවුන් එහෙවු බැඳියාවකට විශ්වාස කොරන්ට බැරුවා.. තමංගේ එකෙක් රහසක් රකිනවා වයෙම, එපාය කියන අවැඩක් උනත් උන් කොරන්නේ නැතුවා. අනික මේ.. මලයා වෙච්ච කොට ඒකා දෝණිට ගරුසරුවයි..." මුතුමැණිකේ මේ හැම දන්නා ලෙස කියන්නේ, ලොකුමැණිකේ කී දෙයින්ය.

"ඒක හැබැව.. මලයා කවදාවත් මම අකමැති දෙයක් බලහත් කාරයෙන් කොරන්ට යන්නේ නැතුවා.." ඇයටත් ඒ ගැන ඇත්තේ විශ්වාසයක්ය. ඇයට දැන් තම හිත කියන්නටත් බියක් නැත.

"මං ඒ වග පඳුර අස්සේ දුටුවේ නැතුවැයි... " ඒ පුලස්තගේ දහකාර බවය.

"ඕන් ඉතිං අපේ අම්මා.." මෙදින මහා යමක් සිදු නොවුනත්, සිද්ද වුන සියල්ල ඇය දකින්නට ඇත. "මම එකා කටට ගත්තත් එක්ක.., අනෙක මේ.. සාරුවා ගිල්ලත් එක්ක.. අපේ අම්මා මාව වලත්තියක් කියලා හිතාවී" එහෙත් තවම හරි හැටි විලි හිත ඇගෙන් පහව ගිහින් නැත.

මුතුමැණිකෙට දියණියව තම අණසකට ගන්නට දැඩි වෙහෙසක් දරන්නට උවමනා නොවින. මවගේ විවෘත බවට මලිතිත් ඉබේම වශී වූවාය. ඇයට මේය නැවුම් බැඳීමක්ය. අසන්නට, කියන්නට, හෙලිකරන්නට බොහෝ දෑ ඇතත් ඇය තරමක් නිහඬව සිටියේ මේ පළමු දිණයම නිසාවෙන්ය.

මුතුමැණිකෙ සිතුවේත් එයමය. දැන් තම යුතුකම ඉටුකොට මේ නැවුම් සබැඳියාවට මහ සකසා අභවරය. දැන් ඉතුරුව ඇත්තේ මලිතියේ කැමත්ත අනුව මේ සබැඳියාවේ යායුතු දුර, ලොංගතුව තීරණය කරන්නටය. ඇයට හිතන්නට කාලයක් දෙන්නටය. එබැවින් මුතුමැණිකෙක් යහනෙන් නැගිටිටේ "අද දවල් වරුවේ ඩිංගක් නාගත්තන්නම් හොඳා වයේ" යැයි කියා ඇගේ කැමත්තට ඉඩක් තබාය.

කාස්ටක ගුරු පොළව මත, වියත් දෙක තුනකට වඩා උස් වූ බොගයන්ගෙන් හේන් බීම දැන් මණරමිය. මුතුමැණිකෙ මෙදිනත් සියවෙනි වතුර කලයෙන් හේන් බීම තෙමුවේ ඒ සතුටෙන්ම නොවේය. ඇයට මෙදින සතුට ඇත්තේ හේන් බීම තුළ නොව වලවුවේ වහල යට රාත්‍රිය ගෙවීමය.

"අදට ඔය මද දුකි..." සැදැ රත්පැහැ අහස මතුව ඇතත්, ජයතු තවමත් පැළවලට සාත්තු කරමින්ය. එහෙත් මුතුමැණිකෙට අදට මේ හොඳටෝම ඇතිය. හිත හදිස්සියෙන්ය.

"සුදුමැණිකෙට අද නං හොඳටම හදිසිය වයේ..?" ජයතු පැල පිළිකඩේ ඉඳ ගත්තේ උදැල්ල පසෙකෙන් තබමින්ය.

"මුසාවක් මොකට... හදිසි නැතුවැයි කියන්ට බැරුවා.." මුතුමැණිකෙ සිනහවෙන්ම බෙලිමල් පොල්කටුව ජයතු අතට දුන්නාය.

"ඉඩක් දුන්නට මේ.., මයේ හිතට දැන්නං ඉරිසියාවේ බැරුවා..." ජයතු කීවේ තම හැබෑ හිතය.

"එහෙනත් ඉතිං මාත් ඉරිසියා කොරන්ට එපැයි.., මම මයේ අක්කංඩිවත් පංගරාත්තු කරලා දුන්නේ...?" මේ පිරිමි හිතය. මුතුමැණිකෙ සිනහවක් පෑවාය.

"ඒක හැබෑව... ඒත් අනේ මංදා.., හිතට මොකද්ද වයේ.. ඇහෙන් කැලලක් යනවා වයේ.." ජයතු උගුරට දෙකට බෙලිමල් පොල්කටුව හිස් කළේය.

"දෙනුන් දිනක් යද්දි ඇරිලා යාචී. ඉස් ඉස්සෙල්ලා මයේ හිතටත් ඔහොම තමා.." මුතුමැණිකෙ එය වගක් නොකොටම ජයතු අත ඇති පොල්කටුව අතට ගෙන පැල තුලට ගියාය.

"දියේ එබිලම යනවැයි..?" ජයතු වැඩ බිමට ඇදී ඉහ රෙද්ද ගලවා පැලේ වැලට දැමුවේ අමුඩය ඉහට ඉතුරු කොට ගනිමිණිය.

"වලවුට ගොහිම නා ගන්ට කියලා හිතවුවේ.." මුතුමැණිකෙගේ හිත එයය.

"ඕන හැටියක්.." මෙදිණ ඇගේ කැමත්තට එරෙහිවෙන්ට බැරිය.

හේනට ඇදී හැටිය ගලවා දමා මුතුමැණිකේ නිරුවත් වෙන දෙස ජයතු පැලේ දොරකඩ අසල සිට බලා සිටියේය. "මෙකී තාම ගැටිස්සිය වයේ" හැමදා දුටුව ඇගේ නිරුවත, මෙදින ජයතුට පෙනුණේ පියකරුවය. "අරකා අද ඉතිං..." ඔහුට ඉතුරු කොටහා හිතනටත් බැරි තරමට හිත කිරී ගැසී ගියේය. මුතුමැණිකේ රෙද්දත් ගලවා නිරුවත් වූ පසුව ඔහු ඇයසලට ගියේය.

"මොකෑ මේ...?" හිමියාගේ දැන බඳ වටා වෙලුන විට මුතුමැණිකෙ ඔහුදෙස බැලුවේ යංතම් සිනහවෙන්ය.

"දෙන්ට බෑ., බෑ.. වයේ.. අද මෙවුවා සේරොම එකා විනාසයක් කොරලා දායි" ඔහු මුතුමැණිකෙගේ ලැමඳ මෘදුව පිරිමැද්දේය.

"මාත් ඔයැයිට දෙවතාවක්ම ඉඩ ඇරියෑ නොවැයි.., එහෙම හිතන්ට එපා" මුතුමැණිකෙ ඔහුගේ නළල සිප ගත්තාය.

"ඒක හැබෑව.., ඒත් මේ.., සුදුමැණිකෙට එහෙවුවක් ඕනිම යැයි..?" ජයතුගේ හිත ඉවසුම් නැත.

"වරදකට හිතන්ට එපා.. ඔයැයිගේ හිත වයේම මයේ හිතත් වෙන එකෙක් එක්ක ඉන්ට ගිනියමේ.." මුතුමැණිකේ ජයතුව වැලඳ ගත්තාය.

වලවුටේ මහා ලාම්පුව නියමිත පරිදි, සුපුරුදු වේලාවටම නිමිගියේය. ජයතු මේ වන විටත් රංමැණිකාගේ කාඞරයට ගොස් හමාරය. මුතුමැණිකේ නම් වේලාව එන තෙක් නොයිවසුමෙන් මවගේ කාඞරයේය. දියණියගේ මේ නොසන්සුන් කමට ලොකු මැණිකෙට නම් සිනහවය.

"ඔහොම අවලං හිතෙන් සිරික්කිය පාන්ට එපා අපේ අම්මා.." මුතුමැණිකේ යහනෙන් නැගිටියාය.

"එහෙවුවට නැතුව අද මං කොහොමට සිරිකිය පාන්ටද..?" ලොකුමැණිකේ සිනහව වැඩි වූවා මිස, අඩවක් නොවින.

"එහෙනං තමංගේ එකාව දන් දුන්න දුක වහගන්ට වෙන්ටෑ...?" මුතුමැණිකෙට වෙන කියන්නට දෙයක් නැත.

"සතුටක් මිසක්කා දුකක් නං කොහෙන්ම නැතුවා... ඒත් සිංගක් ඉරිසියාවනං නැතුවමත් නෙමෙයි ඕන්..." ලොකුමැණිකේ තම හැබෑ හිත හංග නොගත්තාය.

"ආයේ ඒකා අපේ අම්මා ලඟට එන්නේ නැතිවෙයි කියලද..?" මුතුමැණිකේ කෙහේඳුල්ල සකස ගත්තේ මව දෙස නොබලාමය.

"මුසාවක් මොකට.., සුදුමැණිකෙට අහුවුන කොට.., නාකී මං ගැන ආයේ ඒකයේ හිතක් වැට්ටේද...?" ඇය එලෙස කීවේ අහිතකින් නොවේය.

"එහෙම වෙන එකක් නැතුවා.. ඒකා අපේ අම්මට පණ වයේ ලෙංගතුවයි. අනික කවුදෑ දන්නේ, මේ... අපේ අම්මට වයේ මට ඒකව සතුටු කොරන්ට පුලුවන් වෙයිද කියලත්..?"

"ඕන් ඉතිං.. බොරුව පානවා.., මම නොදන්නවැයි උඹේ එවුවයේ තරම.., දෙන්නෙක් එක්ක ඔට්ටුවෙන්ට පුලුවන් කොට.., ඒකා මොකාද..?" ලොකුමැණිකේ සිනහවක් පෑවාය.

"එහෙවු හැකියාවනං ඉතිං මටම විතරක් නෙමෙයි ඕං.. ඔය කියන කෙනාටත් එහෙවු බැරියාවක් තවම නැතුවය කියලා මාත් නොදන්නවා නෙමෙයි නේ....." මුතුමැණිකෙන් පෑවේ සිනහවක්ය.

"ආයේ.. මොකෑ මට බැරි..? දෙන්නෙක් නැති කමට මේ ඉවසනවා මිසක්කා.."
දැන් ඇයටත් දියණිය හමුවේ සහවන්නට දෙයක් නැත. ලොකු මැණිකේ සිනහවෙන් උවත් හෙළිකලේ තම යටි හිතේ ආශාවය.

මවගේ එම වදන් පෙළෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත හිරිවැටි ගියේය. ඇයට ඉබේටම බැලුනේ මවගේ මුහුණ දෙසය. ඇයට මැව් පෙනුනේ මව සිටින යහනේ පුරුෂයින් දෙදෙනෙකු ඉන්න අපුරුවය.

"අපේ අම්මා එහෙවුවක් කීවේ ඇත්තටමද...?" මුතුමැණිකේ මවගේ යහනෙන් ඉඳ ගත්තාය.

"ආයේ මොකටෙයි මං සුදුමැණිකෙට මුසාවක් කියන්නේ..? වයස් පැන්න ඕන ගැණියෙක්ගේ පොදු ආශාවක් නෙව එහෙවු..? මේ... මොකෑ සුදුමැණිකේ

එකපාරටම ඇහැවුවේ එක සත්තක්මද කියලා....?" දියණියගේ පැණයේ සැහවුන යමක් ඇති වග ලොකුමැණිකෙට රහසක් නොවින.

"නෑ.. මේ..., දෙතුන් අවුරුද්දක ඉඳං මයේ හිතත් එහෙවු වලත්තකමකට හිත සිංගක් නලියනවා...." මුතුමැණිකේ මෙතුවක් නොකි එම රහසත් මවට හෙලිකලේ සතුටෙන් උවත් විලියෙන්ය.

"ඉති.. සුදුමැණිකෙට මොකෑ බැරි...? සේතුවත් ඉන්න එකේ ජයතු පුතාව සිංගක් කැමැති කොරගත්තනං අහවරයි නෙව..? මයේ හිත කියන්නේ ජයතු පුතත් එහෙවු වලත්ත අමකට පස්සේ ගහන්නේ නැතුවය කියලා.." තමාට එය බැරි උවත් දියණියට එම ආශාව සපත ගැන්මට හැකි බවෙන් ලොකු මැණිකෙගේ මුහුණේ සතුටු සිනහවක්ය.

"හම්... නම්ම ගන්ටනං බැරිවෙන එකක් නැතුවා. ඒත් මේ.. බැරි වෙලාවත් අහිතක් හිතනොත් හෙම කියලා, එහෙවුවක් අහවන්ටත් හිතට මොකද්දෝ වයේ.." මුතුමැණිකේ තම හිතේ බිය, මවට හෙලිකලේ ඇගෙන් විසඳුමක් පතා නොවේය.

"මේ.. ඒ ගැන හැකක් තියෙනං..., හීං සැරේ එහෙවුට නම්ම ගන්ටනට කුමයකුත් නැතුවම නෙමෙයි සිං...." ලොකුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඒ කොහොමෙයි..?" මුතුමැණිකේ මවගේ මුහුණ දෙස බැලුවේ මෙවලේය.

"නොක්කියැවුට, හංගගෙන හිටියට, කොයි පිරිමි හිතත් මනාපයි දෙන්නෙක්ගේ උනුහුමට ගුලිවෙන්ට. ඒක උන්ගේ හීනයක්.. ඉතින්.. මේ..., අක්කා නගෝ වෙච්ච උඹලා දෙන්නා එකතුවෙන් එහෙවු ඉඩක් දුන්නනං අහවරයි ඕන්..., මොකෑ ඊට පස්සේ ජයතු පුතාටත් පුළුවනැයි සුදුමැණිකෙගේ හිතට එපා කියන්ට..? කැමැත්ත දෙන්ටම වෙනවා නෙව..?" ලොකුමැණිකෙගේ හිතත් ඒ සිතුවිල්ලෙන් හිරිවැටි ගියේය.

"අපේ අම්මා.... කියාපු එක.." මවගේ ඒ අසම්මතයෙන් මුතුමැණිකෙගේ ගැහේ ගිරිඟඬුත් නැගුනේය.

"දැන් ඔය යස අගෙට ආයේ අක්කා නගෝ එකෙක්ව බෙදා හදා ගන්නේ..? මොකෑ එහෙවුට විතරක් බැරියාව..?" ලොකුමැණිකෙට දියණියත් දෙදෙනා එක පුරුෂයෙකුට තුරුලුව ඉන්න අපුරුව මැවි පෙණුනාය.

"විලිසංගේ බැරුවා.... අනික මේ අපේ අක්කංඩි කොහෙත්ම කැමතිවෙන එකක් නැතුවා..?" මුතුමැණිකෙට විලියක් දැණුනේ එම ක්‍රියාවට නොවේය. ඇයට විලියක් දැණුනේ මව එය කියපු අපුරුවටය.

"ජයතු පුතාට යට වෙව්ව කොට.., ඒකිගේ ගිනියම ගැනත් ආයේ කතා වැඩක් නැතුවා. මම කියැවුවේ මුසාවද කියලා බලංටත් එක්ක, සුදුමැණිකේ නිකමට අක්කංඩිට වචනේ දාලා බලංටකෝ.., නැත්තම් ජයතු පුතාටම කියන්නට අහංටය කියලා.." ලොකුමැණිකේ මුහුණ සිසාරා ඇදුනේ සිනහවක්ය.

සොහොයුරිය ගැන මව කියූ දෙය මුසාවක් නොවන වග මුතුමැණිකෙත් දැන් නොදන්නවා නොවේය. එහෙත් එක බඩ වැල කඩාගෙන ආ සොහොයුරියත් දෙදෙනෙක්, එක් පුරුෂයෙක් සමඟ රතියේ යෙදීමේ අසම්මත කම මුතුමැණිකෙගේ හිතට එක්කළේ ගුප්තභාවක්ය. එහෙත් එතුලින් සැනහෙන, පුරුෂයන් දෙදෙනෙකු සමඟ යහන් ගතවීමේ තම ආශාවෙන් ඇගේ හිත කැලතී ගියේය.

"ඒත් මේ... අපේ අක්කා ඉදිරියේ..." මුතුමැණිකෙට දැණුනේ සියුම් විලියක්ය.

"අක්කා නහෝ වෙව්වකොට මොකෑ එහෙවුවක් නරක.., හිතටත් වලත්ත ගිනියමක් නොවෑ..? ආයේ හිතන්ට දෙයක් නැතුවා... එහෙවුවෙන් හැබැවෙන්තේ තම හිත නොවෑ.." ලොකු මැණිකෙට මැව් පෙණුනේ දියණියගේ යෝනියට හා ගුදයට ලිංගුවන් දෙකක් එක විට රිංගන අපුරුව නොවේය. ඇයට මැව් පෙණුනේ, යෝනියට හා ගුදයට ලිංගුවන් දෙකක් එක විට රිංගන ඒ මිහිරෙන් මත්ව ඉන්නා දියණියගේ වලත්ත පෙණුමය.

මුතුමැණිකේ එයට පිළිතුරක් නොදුන්නේ විලිය නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඒ වදන් පෙළෙන් හිතේ ගිනියම තව, තවත් දළලා වැඩුනේය. යටි බඩත් සිහිව කැලතෙන්ට ගත්තේය. එහෙත් මුතුමැණිකෙගේ විලිය දෙගුණ, තෙගුණ වූයේ කාඞරයේ දොරකොඩි සිට සේතුවා උගුර පාදන හඬ ඇසීමෙන්ය.

"ඔන්.. යන්ට වෙලාව ඇවිත්.." ලොකුමැණිකේ සිනහවෙන්ම යහනේ ඉදගත්තය. එහෙත් මවගේ සිනහාවෙන් මුතුමැණිකෙට දැණුන විලිය සුළුපටු නැත.

"ආයේ දැන් යන්ටම ඕනැත් නැතුවා.. මේ වෙව්ව සංතැසි දිහා බලැවුවම මෙතන උනත් දැන් මොකෑ....?" මේ දැණුන විලිය නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ ගැලවෙන්නට කීවක්ය. ඇය යහනෙන් නැගිටිටේ මවගෙන් මුහුණ සඟව ගනිමිණිය.

"ඒකත් හැබෑව.., අපි දෙන්නට, දෙන්නයේ ආයේ හංග ගන්ට දෙයෙක් තියේ යැයි..? මටත් මොකද ඉතිං මෙතනම උනත්..." ලොකුමැණිකෙගේ හිතේ සැහැල්ලුව මෙවලේ පහව ගියේ, මුතුමැණිකෙගේ අසම්මත වදන් පෙළෙන් දැණුන සිහිං හිරියෙන්ය.

"අපේ අම්මත් ආසා ඇති එහෙවු වලත්තකමකට...?" මුතුමැණිකේ මවගේ ඒ හිත දන්නේ, දෙතුන් සවසකට පෙර, ලොකුමැණිකෙගේ හා සේතුවාගේ කතා බහා රහසේ අසා සිටිය දිනයේ සිටය. එබැවින් ඇයත් වදන් පෙළෙන් පැවේ කවට කමක්ය.

"මේ.., මේ..., දැන් ඉතිං මොකට මයේ හිත හංගගෙන..? එහෙවු ගිනියමක් නැතිමයි කියලානං මුසාවක් කියන්ට බැරුවා..." ලොකුමැණිකෙගේ හිත තිගැස්මකය. නොකියා සහව සිටීමත් එලක් නැත. කීවොතින් මෙදිනම නැතත් ඉදිරි දිනයක එය සපතවෙන්ට පුළුවන.

"මේ.., මේ..., සත්තමට..?" මුතුමැණිකේ හිතත් තිගැස්මකය. පෙන්වුවේ තමා කිසිවක් නොදන්නා වගක්ය. එහෙත් ඒ මවගෙන් එය අසාගැන්මට, එම අසම්මතය ඉටුකරලන්ට නොවේය.

"මේ.., සත්තමයි.."

ලොකුමැණිකෙටත් මෙවලේ දියණියගේ මුහුණ දෙස බලන්නට සවියක් නොවින. මේ හෙළිකලේ මවකගේ වලත්ත හිතය. කුසෙන් වදාපු දියණියට, තමා ඉදිරියෙම පුරුෂයෙකු සමඟ රතියේ යෙදෙන්නැයි කියා ඉල්ලපු, මවකගේ අසම්මතයේ උපරිම වලත්ත කමය.

මවගේ හිත දැනුන දා සිට, මුතුමැණිගේ හිතෙන් ඒ අසම්මතය නලියන්නට නොගත්තාමත් නොවේය. එබැවින් මවගේ පිළිතුර ඇසුන විටම මුතුමැණිකෙගේ හිතත් ඉබේටම ගැහෙන්නට ගත්තේය.

මෙදිණම ඒ හීනය සපත කොට ගත යුතුද..? නැති නම් මෙදිණ නිදහස තනිව විද, වෙනයම් දිණයකට ඒ ඒ හීනය දකිනවාද..? විලියක් නැතුවමත් නොවේය මුතුමැණිකෙගේ හිත මිණිත්තුවක් දෙකක් දෙලොවක් අතර තැවුණේය. දොර අසලට පැමිණත්, කාඹරයෙන් ඉවතට අඩිය තබන්නට අදි මදි කරමින් ඇගේ පයත් වෙවුලුම් කැවේය. උඩු හිත විලිබරව ගැහුනත්, මවගේ අසම්මත පිළිතුරෙන් උමතුව ගිය යටි හිත නම් කීවේ "ආයේ මොක්කට තවත් පස්සා ගහන්නේ.." යැයි කියාය.

"මේ.., අකමැත්තක් නැතුවා ඒත් අපේ අම්මා ඉස්සරහම එහෙවුවකට හිතට මොකද්දෝ වයේ....." ඇය තම හිතේ සත්‍යම කීවේ, මෙදිනම නොව වෙනත් දියණියකට ඉඩක් හදාගත්ටය.

දියණියගේ කැමැත්ත ගැන ලොකුමැණිකෙට දැන් සැකයක් නැත. ඒ ගැන කියන්නට මෙතුවක් තිබුණ හිතෙ බියත් දැන් පහව ගිහිය. එහෙත් බලහත් කාරයෙන් ඉල්ලා සිටින්නටත් බැරිය. පෙර මහ ගන්නට ඇයටත් සිහිං විලියක් නැතුවම නොවේය. මුතුමැණිකෙගේ තීරණය මත ඇගේ දහසක් දහස පැතූමත් දැන් කැලතුමේය. ලොකුමැණිකෙට දැන් නම් ඇවිසි මෙදිනම මේ හිත සපතකොට ගතටය.

"ආයේ මොකට දැන් විලියක්.., මේ.., සිංගක් වෙලා යද්දි ඇරිලා යන්නේ නැතුවැයි..?" ඇගේ හඬෙන් දැන් සියුම් වෙවුලිල්ලක්ය.

ආශාව ප්‍රභල උවත් මුතුමැණිකෙගේ හිත දෙගිඩියාවේය. ඇයට මැවි පෙනෙන්නේම මවට පෙනෙන්නටම, තම වත සේතුවාට නිරුවත් කරන්නට ඉඩ දෙන තම වලක්ක කමය. මවට පෙනෙන්නට සේතුවාගේ ලිඟුව මුවට ගන්න අසම්මත කමය. හිතේ විලිය ඇතත් ඒ දැණුන මිහිරෙන්ම ඇගේ යටි කය දැනටත් තෙත්වය.

අසම්මත කමට ඇති ආශාව මිණිස් හිතේ පොදු ස්වභාවයක්ය. එය එකින් එකට විවිදා කරය. විවිදාකාර ආශාවන්ය. තමාට අසම්මත ආශාවක් නැතැයි කිසිවෙකුටත් කියන්නට බැරිය. කුමණ ආකාරයේ හෝ අසම්මත ආශාවක් මිණිස් ප්‍රාණයකට තිබිය යුතුමය. පිටතට නොපැමිණියත්, පිටතට නොපෙනුන්නත් හෘද ශාක්ෂිය ඒ වග දන්නේය.

විවිදි හිත් තුල, විවිදාකාර අසම්මත ආශාවන් ඇතත්, සංකෘතිය සබ්‍යත්වය නාමයෙන් වැට බැඳුන ඒ හිත සපතකොට ගන්නේ අතලොස්සක්ය. බහුතරයක් හික්මීමෙන් ඒ හිත මැඩගන්නේය. ලැජ්ජාව නිසාවෙන් හෙලිකරන්නටවත් නොසිතන්නේය. එහෙත් හිත දකින්නේය. සැඟව, අහිංසක ලෙස හිතෙන් පමණක්ම ඒ මිහිර රහසෙන් විදින්නේය.

මිණිස් හිතේ ස්වභාවය මෙයය. අනෙක් සතුන්ට නොමැති මිණිස් හිතේ උතුම් හික්මීම මේය. සම්මත සංකෘතියක පැවත්ම මේය. එහෙත් කවදා, කොතනැක හෝ විශ්වාසයේ ඉඩක් ගොඩනැගුන නිමෙශයෙන්, ඒ යටි හිත අවදි නොවන්නේ යැයි කියා කා හටවත් සහතියක් දිය නොහැක. මිණිස් හිත වහා ගිනිගන්නා සුළුය. එලෙසම නිමෙශයෙන් නිමෙන සුළුය.

"මේ.., වෙන දවසක උනාය කියලා අපේ අම්මයේ අහිතක් නෑ නොවැ..? ඉස් ඉසෙල්ලම නිසා හිතට මොකද්ද වයේ.." මේ ඇයට ඇවැසි මවගේ පෙරමඟ ගැන්මය.

"ආයේ මොකට පහු කොරන වැයි...? සුදුමැණිකෙගේ හිතේ විලිය යන්නට මට කරන්ට දෙයක් තියෙනම් කියන්ට..., සත්තනම් මේ..., මයේ හිත දැන් මොකද්ද වයේ වෙලා.." ඇයට දැන් මේ අවස්තාව මඟ හැරගන්නට හිතක් නැත.

සියළු වටපිටාව දැන් සැකසී හමාරය. තම පුරුෂයා හැර වෙනත් පුරුෂයෙකු සමඟ රතියේ යෙදන අසම්මතකමට වඩා ගොඩනැගුන මේ අසම්මතය බ්‍රහලය. අසම්මත හිත උපතින්ම දායාද වුන මුතුමැණිකෙගේ හිතත් ඒ සිහින මතින් දැන් උමතු වය. විලියක් ඇතත් ඒ මිහිරෙන් ඇගේ හිතත් නලියන්නේය. එහෙත් මවගේ එච්චර බව නිසාවෙන් ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් විලියත් පහව යන්නේය.

"මේ..., එහෙනං ඔන් අපේ අම්මත් මේ..., මේ..., නිකම්ම බලාන ඉන්ට විතරක් නම් බැරුවා" මුතු මැණිකේ එලෙස කීවේ වෙවුලෙලී හඩින්ය. පයේ මහපට ඇඟිල්ලෙන් ලැලී පොළවත් කොණහමින්ය.

"ඒ කියවුවේ...?" දියණිය කීවේ කුමක්දැයි ලොකුමැණිකට නොවැහැටුනාම නොවේය. ඇගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය. එහෙත් මුතුමැණිකේ කීවේ කුමක් දැයි පැහැදිලි කොට ගැන්ම තුවනටය.

"මේ..., මේ... මට විතරක් හෙලුවැල්ලෙන් ඉන්නට විලියයි...." ඇයට ඇවැසි දේ කෙලින් කියන්නට බැරිය. වෙන්නට ඉඩ හැරිය යුතුය. මඟ පමණක් හෙලිපෙහෙලි කරගතහොත් ඒ ඇතිය.

"මයේ අකමැත්තකුත් කොහෙත්ම නැතුවා..."

ලොකුමැණිකෙගේ හිත සතුටෙන් ඉපිළ ගියේය. මෙය හීනයක්ය. දෙනුන් දවසකට පෙර ගිනියම් වෙන්නට ගත් අසම්මත ආශාවක්ය. මවක හා දියණියකගේ වලත්ත කමේ උපරිමය ය. දැන් දියණිය නොකියා කියන්නේ තමාට පෙර මඟ ගන්නට කියාය. "අම්මංඩි වෙච්ච මං ඉස්සර නොවුනොත්.. මේකීත පස්ස ගහනවා" ඇයගේ ඉහ මොළත් මේ ගිනියෙමින් නලියන්නේය. දහසක් අසම්මත දෑ මැවී යන්නේය. "තවත් බලාන ඉඳලා වැඩක් නැතුවා" එහෙත් ලොකු මැණිකේ යහනෙන් නැගිට දොර අසලට ගියේ නම්, ඇයටත් දැණෙන විලිය නිසාවෙන් දියණියදෙස නොබලාමය.

කාඞරයේ දොර හැරිය ලොකුමැණිකේ සේතුවා දෙස මොහොතක් බලා සිටියේ මුඛේ බලහත් කාරයෙන් නංවගත් සිනහවෙන්ය. එහෙත් ඒ සිනහවෙන් සැඟව තිබුණේ ඇගේ හිතේ අසම්මත ගිනියමය.

ඇගේ ගිණියම සේතුවාට හුරුය. එහෙත් මෙදින සේතුවාගේ හිත ගිනි ගහන්නේ මුතුමැණිකේ වෙනුවෙන්ය. එබැවින් මෙදින ඇය ඉල්ලා සිටින්නේ කුමක් දැයි සේතුවාට නොවැහැටුනේය. සේතුවාගේ හිත සලිතව ගියේ "අදත් මේ කාඞරේම ලභිංට වෙයි වයේ...?" යැයි කියා සුන්ව ගිය බලාපොරොත්තුවෙන්ය.

"වරෙන් ඇතුලට..." දොර හැරිය ලොකු මැණිකේ නැවතත් යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"මේ..., ලොකුමැණිකේ..., මේ..." සේතුවා ගොත ගැසුවේ, පිටුපා ජනෙල් කවුලුවෙන් රාත්‍රී අහස දෙස බලා සිටිනා මුතුමැණිකේ දෙසත්, ලොකු මැණිකේ දෙසත් මාරුවට යටහත් පහත් ලෙස බලමිණිය.

"මොකද... මේ..?" ලොකුමැණිකෙගේ මුහුණේ යන්තම් සිනහවක්ය. දැන් සියුම් එඩිතර බවක්ය.

"අවසර... හිතවුවේ මේ.., සුදුමැණිකේ එක්ක මේ.." සේතුවාගේ වදණුත් ගොළුවය. තවම වහල් බාවයේ තහංචි හැර නැති නිසාවෙන් පැණයන් නගන්නට නොහැකිය.

"හම්... ඔය ඉන්නේ.." ලොකුමැණිකේ තෙතහින් මුතුමැණිකෙව ඉඟි කළාය.

"අවසර.. හදිසි නැතුවා.. සුදුමැණිකේ එනකම් මං මේ..., කාඞරයෙන් එපිටහා ඉන්නම්.." සේතුවාට කියන්නට ඇත්තේ එපමණක්ය.

"දෙන්නට මොකද කොරන දෙයක් මේකේ ඇතුලේ බැරි කමක්..?" ලොකුමැණිකේ යටසින් බැලුවේ සේතුවා දෙසය.

ලොකුමැණිකෙගේ ඒ වදන් පෙළෙන් සේතුවාගේ හිත පමණක් නොව ගතත් සලිතව ගියේය. මේ වෙන්නට යන්නේ නොසිතුවක්ය. "මෙහෙවුවක් වෙන්ට බෑ" අවිශ්වාසයක් නැතුවමත් නොවේය. එහෙත් ඒ සිහින මතින්, නැවුම් අමුඛයතුල ඔහුගේ ලිඟුවත් ක්ෂණයෙන් පණ ගැසුවේය.

"අවසර... මේ..., මේ..., සුදුමැණිකේ මාණප යැයි..?" ඔහුගේ වදන් දැන් වෙවුලන්නේ සැකයෙන්ය.

"හම්... ඒකිගේ විලිය අකලා මකලා දාන එක දැන් උඹේ වැඩක්" ලොකු මැණිකේ සිනහවෙන් දෙපා යහන මතට ගත්තේ, යහන් විට්ටමට කොට්ටයක් තබා හේත්තු වෙමින්ය.

"අවසර.. එහෙනම්... මේ..." සේතුවා බැළුවේ තවමත් කවුලුවෙන් එපිටහා බලාගත් වග සිටින මුතුමැණිකේ දෙසය.

"දැන් ආයේ දැන් දෙන්නටම ගරු සරුවක් ඕනැන්නේ නැතුවා.." ලොකුමැණිකේ ඔහුගේ වහල් බවේ තහංචිය නිදහස් කරේ තම නිදන ඇඳුමේ ඉහළ ගැටයත් ලිහාදමමිණිය.

"මට මෙහෙවුවක් හිතාගන්ටත් බැරුවා" ලොකුමැණිකේ අසලට ගිය සේතුවා ඇගේ දෙකම් පෙති අසලින් දැන යොමා, ඇගේ හිස අල්ල ගත්තේ, ඇගේ දෙනොලන මතට තම දෙනෝලන කීට්ටු කරමින්ය. "මෙව්වර කලියෙන් ඉෂ්ට වේවිය කියලා මාත් හිතැවුවේ නැතුවා" ලොකුමැණිකේ ඔහුව බදා ගත්තේ, විලිය නිසාවෙන් ගැහෙන සිතෙන් දියණිය දෙසත් බලමින්ය.

සේතුවාගෙන් මවගෙන් දෙනොල් සිප ගැන්මේ හඩිං මුතුමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. කොතරම් හොරහිං බලා ඇතත්, මෙදිණ එදෙස එක්ක එල්ලේ බලන්නට ඇයට මෙවලේ විලියක්ය. හිත ගැහෙන්නේය. එහෙත් යටි හිත මේ අසම්මත බවෙන් ඉපිල සලිතව ගිය මිහිරෙන්ය.

"මයේ ගැන නොහිතුවට කාරියක් නැතුවා... අද අනෙක් එකී ගැන හිතන්ට.." තුන් හතර මොහොතක දෙනොල් සිප ගැන්මෙන් පසු ලොකු මැණිකේ සේතුවාව නිදහස් කළේ ඒ අසම්මතය විදීමේ උමතු හිතෙන්ය.

"සුදුමැණිකෙට හිතක් නැතුවා වයේ.." සේතුවා ඇයව නිදහස් කළේය.

"හා හපුරා කියලා මෙව්වර වලත්තකමකට කොයි ගැණු හිතත් විලියයි. දෙන්නයෙම විලිය ඇරලා ගන්න එක දැන් උඹේ කාරියක් නොවැ..." ලොකුමැණිකේ ඒ වදන් පෙළ නැවත කීවේ විලිබරිත බවෙන් ඉපිලය.

මුතුමැණිකේ අසලට හෙමිහිට ඇවිද ගිය සේතුවා ඇගේ කණට කොට කෙදුරුවේ "අවසර සුදුමැණිකේ" යැයි කියාය. ඒ හඬේ උණුහුමෙන් මුතුමැණිකෙගේ ගත උණුහුම්ව ගියේ හිරිගඩුත් නන්වමින්ය. එබැවින් මෙතුවක් කවුලුවෙන් එපිට බලා සිටි මුතුමැණිකේ සේතුවා වෙතට හැරුනේ යටසින් මව දෙසත් බලමින්ය.

"අපේ අම්මා තනංවි ඇරියා නොවැ.." මුතුමැණිකෙට ඔහුගේ මුහුණ දෙස බලන්නට සවියක් නොමැති තරම්ය. නුහුරු පුරුෂයෙකු හමුවේ මේ ගැහැණු හිතක විලි බවය.

"හිතුවේ නැතුවා මේ වංගියෙම මෙව්ව හරියක්.." සේතුවා ඇගේ උරහිස දෙපස මත දැන තැබුවේය.

"මනාප නැතුවැයි.." පළමු වරට දැණුන සේතුවාගේ උනුහුමෙන්, මුතුමැණිකේ පය ඇහිලි තුඩෙන් බිම කොනහවුවාය. වැඩියමක් ඇගේ හිතට දැණුනේසේතුවා හමුවේ නුහුර නොව, මවගේ බැල්මේ අසම්මත කමය.

"පිරිමියෙක්ගේ හීනයක්ම වෙව්ව කොට මොකද අමනාපයක්...? ඒත් සුදුමැණිකෙ නම් වැඩි මනාපයක් නැතුවා වයේ..?" සේතුවා ඇගේ හුරහිස් පතු හෙමිහිට සම්භාහනය කළේ ගැහෙන හිතෙන්ය. මේ ඔහුත් කාමුක සිතුවිල්ලකින් මුතුමැණිකෙව ස්පර්ශය කලාමය.

"අකමැත්තකින් නෙමෙයි..... හිත සිංගක් විලියෙන්" සේතුවාගේ උනුහුම් ස්පර්ශය විදගත නොහැකි තැන මුතුමැණිකේ හිස දෙපසට හරවමින් සේතුවාගේ අත ගෙලමතට විටෙන් විට හිරකොට ගත්තාය.

"ලොකුමැණිකේ නිසා වෙන්ටැ...?" නැති නම් මුතුමැණිකෙගේ විලි බව සේතුවා හොඳ හැටි දන්නේය.

"හම්....." මුතුමැණිකේ යටසින් බැලුවේ ලොකු මැණිකේ දෙසය.

"සිංගක් වෙලා යනකොට ඇරිලා යාවී.." සේතුවා වසර ගණනාවක තම හීනය මෙදින සැබැකොට ගත්තේ, මුතුමැණිකෙගේ බඳ වටා දැන යොමමින් ඇයව තුරුලට ගනිමින්ය.

තම කයට දැණුන දෙවණ පුරුෂ උනුහුමෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. ඇයට ඒ උණුම ඉවස ගත නොහැකි වුනේ සේතුවාගේ දැන පිට මත තාලයකට උඩ පහළ යන ලයාවිත්ත පහසෙන් නොවේය. ඇයට ඒ උණුම ඉවස ගත නොහැකි වුනේ, තම තුරුල දෙස වලත්ත කමෙන් මව බලා සිටින අපුරුව දුටු විටය.

සේතුවා දියණියව තුරුළකරන් සිටින අපුරුවෙන් ලොකු මැණිකෙගේ හිත ගිනියමෙන් ගැහැන්නට ගත්තේය. ඒ අසම්මතයෙන් ඇගේ ගතනොසිතුව ඉක්මණින් හිරිවැටි ගියේය. ඒ උනුහුම තවත් තිවාර වූයේ, මුතුමැණිකෙන් එම උනුහුම ඉවසිය නොහැකි තැන සේතුවාව තුරුලු කරගත් දසුනෙන්ය.

"මේක මයේ හීනයක් සුදුමැණිකේ.." සේතුවා තම වතට තුරුළුව ඉන්නා මුතුමැණිකෙගේ දෙකම් පෙනී පහළ සිපගත්තේ සිහිං කෙදිරියෙන්ය.

"හම්... මයෙන්.." මුතුමැණිකෙටත් සිහිං කෙදිරියක්ද පිට වූවාය. මිහිර ඉවසා ගත නොහැකි තැන ඇය සේතුවාගේ පිටවත නිය තුඩෙන් පහුරු ගැවාය.

"ඩිංගක් තොල් ඉමඹට කමක් නැතුවැයි..?" මිණිත්තුවක දෙකක ඇගේ දෙක්කම් පෙනී සිප ගැන්මෙන් පසුව සේතුවා ඇගේ අවසර පැතුවේය.

"හම්.... ඩිංගක් මොකට..." මුතුමැණිකෙට සිහිං කෙදිරියක් නැගිණ.

සේතුවාගෙන් මුතුමැණිකෙගෙන් වැලඳ ගැන්ම, උනුහුම් දෙතොල් සිප ගැන්ම දක්කවා තිවාර වන්නට වැඩි වෙලාවක් නොගියේය. එහෙත් සේතුවාගේ දෙතොලත තම දෙතොලත මත පතිත වෙත්ම මුතුමැණිකෙට බැලුනේ මවගේ දෙසය.

දියණියගෙන් සේතුවාගෙන් දෙතොල් සිප ගැන්මෙන් ලොකු මැණිකෙගේ ගීතියම පූර්ණ ලෙස අවදි වූයේ ඇයටත් නොදැණීමය. ඒ ඇය වසර ගණනාවකට පසුව දෙදෙනෙකුගේ ආලිංගනයක් දකින්නේ මේ අද නිසාවෙන්ම නොව, ඒ සිටින්නේ තම කුසෙන් බිහිකළ දියණියම වීමේ අසම්මත මිහිරෙන්ය. මවක් දියණියකගේ රතියක් බලා සිටින අසම්මත වලත්ත කමෙන්ය.

"ආ..න්.. අපේ අම්මා බලානම ඉන්නේ අපේ දිහා... මට විලියේ බැරුවා.." කැමැත්ත දුන්නේ තම හිතෙත්මයට ඇති ආශාවට උවත්, ලොකුමැණිකෙගේ බැල්මේ කාමුකබව නිසාවෙන් දැනෙන විලිය මුතුමැණිකෙට ඉවසගත නොහැකි වූවාය. එහෙත් මේ විලිය ඇයට නැවුම්ය. මෙවැනි විලිය මුසු දැඩි මිහිරක් ඇගේ සිතටත් මේ දැණුනාමය.

"ඉතිං සුදුමැණිකෙත් අපේ දිහා බලාන ඉඳලා තියෙන්නේ ඕන හැටියේ..?" සේතුවා දැන පහළට යොමා ඇගේ නිතඹ නිදන ඇඳුමට පිටින් මෘදුව අතගැවේය.

"එහෙවුව උනාට.... මයේ හිත ගැහෙනවා.." සේතුවාගේ දැනේ පහසෙන් නිතඹට දැණෙන පහස පරයා ඇයට මිහිරක් දැණුනේ, මව ඉදිරිපිට පිරිමියෙකු හා පානා ආලිංගනයෙ අසම්මත කමය. ඒ මිහිරෙන් ඇය තවත් සේතුවාට තුරුරුලු වූයේ, මව දෙස හොරහි බලමින්, ඔහුගේ ලැමඳ මත මුහුණ සහව ගනිමිණිය.

"ඩිංග වෙලාවක් යද්දි ඇරිලා යාවී..." මුතුමැණිකෙට හිතන්නට ඉඩක් නොතබාම සේතුවා ඇයව දැන මතට ඔසව ගත්තේය.

"අනේ... ඕන් වැටෙයි... වැටෙයි..." නොසිතුවක් නිසාවෙන් හිතට බියක් දැණුන මුතුමැණිකේ සේතුවාගේ ගෙල බදා ගත්තේ පොඩි එකියක් මෙන්ය.

"කවදාවත් මයේ මැණිකෙව මම වට්ටන්නේ නැතුවා.." සේතුවා ඇගේ නළල සිපගත්තේය.

කුඩාකල ඇයව ඕනෑ තරම් දැනට ගෙන ඇතත්, සේතුවා මෙදිණ නම් ඇයව දැනට ගත්තේ එකල මෙන් පහත් හිතෙන් නොවේය. කාමයෙන් ගිණියම් උමතු හිතෙන්ය. ඒ උමතු බව නිසාවෙන්ම සේතුවාට එකල මෙන් මෙදිනත් මුතුමැණිකෙගේ කයෙ බරදැනට දැණුනේ සැහැල්ලුවටය.

සේතුවාගේ පිම්ම වැටහුන ලොකු මැණිකේ, තම යහනේ ඉඩ පාඩු සකස දුන්නේ ඇයව යහනෙන් තබන්නටය. ඇයටත් දැන් හදිසි ඇත්තේ දෙදෙනාගේ මේ ආලිංගනය දෙස බලන්නට නොව, දෙදෙනාගේ රතිය දෙස උමතුවෙන් බලා සිටින්නටය.

මුතුමැණිකෙව යහනේ දිගා කොටගත් සේතුවා, මෙවර ඇගේ දෙනොලත සිපගත්තේ පෙර තරම් ලයාන්විතව නොවේය. ඔහු විටෙක මුතුමැණිකෙගේ දෙනොලතම මුවට ගත්තේය. තවත් විටෙක ඔහුගේ දිවත ඇගේ මුව තුලට දමා, දිවත සොයා පටල ගත්තේය.

ජයතුගෙන් පිට දෙනොල් සිප ගැණීමක් මුතුමැණිකේ මේ විදිනවාමය. ජයතුට වඩා සේතුවාගේ දිවත බුලත් කහට නිසාවෙන් ගොරොසුය. තම දෙනොලත වට හා දිවතේ පැටලෙන විට මේ ගොරොසු බව ඇයට නැවුම්ය. එම මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන මුතුමැණිකේ දැන දෙපසට කෙරුවේ "හම්..... ආහ්.." යැයි සිහි කෙදිරියෙන්ය.

සේතුවාගේ දෙනොලෙන් දැණෙන මිහිරට වඩා මිහිරක් මුතුමැණිකෙට දැනුනේ, මවගේ බැල්මෙන්ය. මවක් ඉදිරියේ පුරුෂයෙකුහා තුරුලුවෙන දියණියකගේ වලත්තකමෙන්ය. මුතුමැණිකෙත් ගිනියම් වෙන්තේ මේ අසම්මත මිහිරෙන්ය.

යහනේ විහිදා හල මුතුමැණිකේ අත අහඹුවෙන් දැවටුනේ මවගේ කලවය මතය. යහමෙන් කාමයෙන් අවදිව සිටි ලොකුමැණිකෙගේ ගතඒ ස්පර්ශයන් තිගැස්සී ගියේය. ඇයට දියණියගේ අත තදින්ම මිරිකුනේ නොදැණීමය.

"ආ....භ්...." මවගේ අතේ ස්පර්ශය දැනෙත්ම, මුතුමැණිකෙගේ මුවෙන් ඉබේම කෙදිරියක් නික්මුණේය. ඒය අහඹුවක්ය. එහෙත් ස්පර්ශය දාරා ඉන්නට නොහැක. එම නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ හෙමිහිට අත නිදහස්කොට ගන්නට හැඳුවේ අමුත්තක් අමුත්තක් නොදැනෙන්නටය.

සේතුවාගේ දෙනොල් සිප ගැන්ම වැඩි මොහොතක් නොපැවතුණේය. මේ පළමු වර නිසාවෙන් ඔහුගේ හිතෙන් සියුම් හදිසියක්ය. සේතුවා ඇගේ දෙනොලතට සමු දෙමින්, නිදන ඇඳුමෙන් විවරව ඇති ඇගේ ලැමද ඉස්මත්ත මත හෙමිහිට දෙනොල තැබුවේ, පළමු වරට මුතුමැණිකෙගේ දෙනන නිදන ඇඳුමට පිටින් ස්පර්ශය කරමින්ය.

සේතුවාගේ මුරණ්ඩු දැනෙන් දියණියගේ පියයුරු මිරිකී යන විට ලොකු මැණිකෙගේ ගතේ හිරිහඬුත් මතු වුණේය. ඇගේ දෙනන් පුඬුත් අවදිව ගල් ගැසුණේය. ඉවසිය නොහැකිම තැන ඇය ගෙල කසා ගන්නා මෙන්, තම අත් බාහුවෙන් දෙනන තදට අතුල්ල ගත්තේ, ඔවුන් ඉදිරියේ තනිව දෙනන මිරික ගන්නට තරම් හයියක් තවමත් හිතේ නොමැති කමෙන්ය.

සේතුවාගේ දැන පියයුරු මත නතර වෙත්ම මුතුමැණිකෙට භොරහින් බැලුණේ මව දෙසය. ඇයගේ නෙත් තමා වෙතටම වැටී ඇති බවත්, ඇය ගෙල කසා ගන්නා අයුරුවෙන්, දෙනන සර්ශය කොට ගන්නා අසම්මත කමත් මුතුමැණිකෙට පෙනුණේය. මුතුමැණිකෙගේ හිත ඒ අසම්මත දසුනෙන් කෂණිකව සලිතව ගියේය.

එබැවින් දෙනන ඉස්මතේ ඇති සෙතුවගේ මුව, නිදන ඇඳුමට උඩින් උවත් පියයුරුවක් මතට එන්නට හදන විට, ඇගේ හිත විලියෙන් ගිනියම් වුණේය. සිහිං දහඩියක් ගතට ඉනුවේය. ඇයට තමා වෙතට වැටී ඇති මවගේ ඒ බැල්ම තවත් ඉවසිය නොහැකි විණ. මුතුමැණිකේ සේතුවාව පසෙකට තල්ලු කරමින් යහනෙන් නැගිටිවේ දැනෙන් මුහුණ වසා ගනිමිණේය.

"ඇයි... සුදුමැණිකේ...?" කිසිවක් හිතා ගත නොහැකි වුන සේතුවා යහනෙන් ඉද ගනිමිණේ ලොකු මැණිකේ දෙසත් මුතුමැණිකේ දෙසත් මාරුවෙන් මාරුවට බැලුවේය.

"මට විලියේ බැරුවා..." ඇයට මව සිටින දෙස බලන්නට සවියක් නැති තරම්ය. ඇගේ කටහඬ මෙන්ම ගතත් ගැහෙන්නේය.

"මෙව්වර හරියක් උන එකේ ආයේ මොකෑ මේ..?" ලොකුමැණිකෙගේ මුවේ යංතම් සිනහවක්ය. ඒ තම විලියත් වසාගන්නටය.

"ඩිංගක් වෙලා යද්දි ඇරිලා යාච්..." සේතුවා නැවතත් යහනෙන් නැගිට විත් ඇයව වැලඳ ගත්තේය.

"මේ..., මේ..., මට විතරක් බැරුවා.." ඇය එම වදන් පෙළ සිහිං හඬින් කෙඳුරුවේ සේතුවාගේ කණට කොටය.

"ඉන්ට එහෙනම්..." ඇය කී දෙට සේතුවාටත් සිනහවක් නැගුනේය.

මුතුමැණිකෙව මදකට නිදහස් කළ සේතුවා ලොකු මැණිකේ අසලට ආවේය. කාරණය වැටහුන ලොකුමැණිකෙන්, තම විලිය පසෙකලා ඔහුව තුරුල් කොට ගත්තේ උමතු වෙන්නේය. ඒ තමා පෙරමඟ නොගතහොත් දියණියත් බසුබසිනා වග මෙවලෙන් මණාකොට වටහා ගනිමිණිය.

මවගේ මෙදිණ මේ උමතු සිප ගැන්මෙණ මුතුමැණිකෙගේ ගතත් සලිතව ගියේය. හිත කණිකව උණුහුම්ව ගියේය. ඇයට මවගේ උමතුවෙන් දැස ගලව ගන්නටත් අමතක වූවාය.

දෙනුන් මිණිත්තුවක තොල් සිප ගැන්මෙන් ලොකු මැණිකේ දැන් උමතුවෙන්නේය. ඇයටත් ඉවසුම් නැත්තේ දියණියගේ බැල්මය. ඒ බැල්මේ ඇති අසංවර, අසම්මත කමය. දැණෙන මිහිර ඉවසිය නොහැකිම තැන අතක් පහතට යොමා ලොකු මැණිකේ සේතුවාගේ ලිඟුව සරමට පිටින් අල්ල ගත්තේ දියණිය දෙස එක එල්ලේ බලමිණිය. ඒ සේතුවාගේ අවදි වූ ලිඟුව දියණියට හොඳින් පෙනෙන්නටය.

මවගේ එම කාමුක ක්‍රියාවෙන් මුතුමැණිකෙගේ හද ගැස්ම තිවාරව ගියේය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ සේතුවාගේ ලිඟුවේ තරම නොව, පුරුෂයෙකුගේ ලිඟුවක් දියණියට පෙන්නට මවක් හුරතල් කරනා මේ අසම්මත කමය. ඒ අසම්මත කමේ මිහිරෙන් මුතුමැණිකෙගේ යටිකයත් නොසිතුව ඉක්මණින් තෙත්වන්නට ගත්තේ ඇයටත් නොදැණීමය.

ලොකු මැණිකෙට අණුබල දෙමින්, සේතුවාත් ඇගේ පියයුරු යුග්මය ඇදි වතට පිටින් මිරිකන්නට ගත්තේ මුතුමැණිකෙට පෙනෙන්නටමය. සැහැල්ලු ඇදිවතෙන් ඇගේ දෙනන උලුප්පා පෙන්වුවේ මුතුමැණිකෙව අවුස්ස ගන්නටය.

දියණියට පෙනෙන්නටම මවගේ දෙනන හුරතල් කිරීමේ අසම්මත කමෙන් සේතුවාගේ හිතත් දැන් ඉපිලය. එහෙත් ඔහුට මුතුමැණිකේ මේ බැල්ම එදා සිට හුරුපුරුදුය. එබැවින් වැඩි වෙලාවක් නොයවා සේතුවා ලොකු මැණිකෙගේ පියයුරු යුග්මය ඇදිවතෙන් එලියට ගත්තේ මුතුමැණිකෙට සිනහවක් පාමිණිය.

ඇදිවතෙන් තම දෙනන නිරුවත් වෙන විටම ලොකු මැණිකේ හැරුනේ දියණිය දෙසටය. ඒ සේතුවා තම ලැමද නිරුවත් කරන අපුරුව යහමෙන් දියණියට පෙන්වන්නටය. දියණියට පෙනෙන්නටපුරුෂයෙකුගෙන් මවක් නිරුවත් වීමේ අසම්මත මිහිරෙන් හිත කලත ගන්නටය. තම උමතුව දෙස බලා සිටින දියණියගේ වලත්තම විදින්නටය.

එහෙත් දියණිය බලා සිටින වලත්තකම ලොකුමැණිකෙට වැඩි වෙලාවක් ඉවසිය නොහැකි වන. "ඉන්ට බැරුවා... ආ...හ්" ලොකුමැණිකෙගේ ගත සලිතව ගියේ, මෙතුවක් කිසිදිනක නොදැණුන විලිබරිත උච්ච මිහිරකින්ය. ඒ මිහිරෙන් මත්ව ලොකු මැණිකේ සේතුවාගේ දැන පියයුරු මත දැඩිව තදකොට ගත්තේ, "දැන්නං මට ඉවසුම් නැතුවා..." යැයි සිහිං කෙදිරියෙන්ය.

තමාට පෙනෙන්නටම මවගේ දෙනන සේතුවා නිරුවත් කොට ගත් අපුරුවෙන්, මුතුමැණිකෙගේ යෝනියෙන් වැස්සුන සතුටු කදුල, බිංදුවෙන් බිදුව දෙපා දිග බෙරෙන්නට ගත්තේය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේම, දියණියට පෙනෙන්නටම පුරුෂයෙකුට ලැමද පෑ මවගේ අසම්මත කමය. දියණියට පෙනෙන්නටම ඒ මිහිර විදින වලත්ත කමය.

මවගේ මේ වලත්තකමෙන් නැගෙන මිහිර ඉවසිය නොහැකි වූන මුතුමැණිකෙට, නොදැණීම තම ඇදිවත දෙපා මුල්ලට ගලිව ගියේය. සේතුවා ලොකුමැණිකෙගේ තන පුඩුවක් මතට මුව පහත් කරන විට ඇගේ දෙනන් පුඩුත් අවදිව නලියන්නට ගත්තේය..

"ආ...හ්.... මයේ දෙයිගෝ.. ඉවසන්ට බැරුවා..." සේතුවා තන් පුඩුව මුවට ගන්න විට, දියණියගේ මුහුණේ මතුව පෙනුන කාමුක බවෙන් ලොකු මැණිකෙගේ හිත් පත්ල කැලතී ගියේය. එබැවින් ඇය සේතුවාගේ මුවෙන් නිදහස් අනෙක් පියයුරුව මිරික ගත්තේ දියණිය දෙස බලමින්, සේතුවාගේ ලිඟුවත් සමර පිටින් වේගයෙන් අත් ගසමින්ය.

"මයේ මැණිකේ මටත් අද ඉවසුම් නැතුවා.." සේතුවාගේ කොෂ දෙකත් මෙදිණ නොසිතුව ඉක්මණින් නලියන්නට ගත්තේ, දියණියකට පෙනෙන්නටම, ඇගේ මව හා ආලිංගනයේ යෙදෙන අසම්මත මිහිරෙන් කැලෙතෙමින්ය. ඒ අසම්මත මිහිරේ කැලතුව තවත් ඉවසිය නොහැකි තැන, ලොකු මැණිකෙගේ නිතඹ මුතුමැණිකේ දෙසට හරවා, සේතුවා ඇගේ තට්ටම් දෙපළ මිරිකුවේ, පුංචි මැණිකේ දෙස එක එල්ලේ බලමිණිය.

සේතුවාගේ දැනෙන් නිදන ඇඳුම ඉස්සි මවගේ තට්ටම් දෙපළ මිරිකෙන අපුරුවට වඩා මුතුමැණිකෙගේ හිත ඉවසුම් නොදුන්නේ, තමාට පෙණෙන්නන්නටම වන මවගෙන් සේතුවාගෙන් මේ අසම්මත හැසිරීමය. තමා වෙත වැටී ඇති ඔවුනගේ ඒ අසම්මත බැල්මය. ගතට හිතට දැණෙන ඒ වලක්ක මිහිරේ තිවාරත්වයෙන් තවත් හිටගෙන සිටීමට නොහැකිව ඇගේ දෙපා සලිත වෙන්නට ගත්තේය. ඇයට නොදැණීම යටි තොලක් ඒ මිහිරෙන් විකුණේය.

මිහිර ඉවසා ගත නොහැකිව මුතුමැණිකෙට යටි තොල විකුන ඒ කාමුක ඉරියවුවෙන් ලොකු මැණිකෙගෙන්, සේතුවාගෙන් ගත, හිත සලිතව ගියේ එක විටමය. "ආහ් මගේ දෙයියෝ... මට ඉවසුම් නැතුවා.." තමා විදින මේ මිහිර දෙස දියණිය උනුහුමෙන් බලා සිටින අසම්මත කමෙන් ලොකු මැණිකෙගෙ යෝනියත් මෙදිණ නොසිතුව ඉක්මණින් කඳුලු සලන්නට ගත්තේය.

"ආ..හ්.. අම්මේ..., අරකී අපි දෙන්නා දිහා බලාන ඉන්න වලක්කම මට ඉවසුම් නැතුවා මගේ දෙයියෝ...." ලොකු මැණිකේ පියයුරු යුගලය තැලෙන, මිරිකෙන සේතුවගේ දැන දෙනත් මතට තදකොට ගත්තේ කෙදිරියෙන්ය.

"මටත් ඉවසුම් නැතුවා මගේ මැණිකේ... මට සුදුමැණිකෙට ජේන්ටම උඹව මහාලුවටම කොර ගන්ට ඕන.." සේතුවා ලොකු මැණිකෙගේ උරහිස් මත ඇති නිදන ඇඳුමේ පටි දෙක මතට දැන ගෙන ආවේය.

"ආහ්... මගේ දෙයියෝ.. මටත් ඕන මගේ එකීට ජේන්ටම උඹේ අතින් හෙලුවෙන්.." ඒ අසම්මත සිතුවිලෙන් ලොකු මැණිකෙගේ යෝනියෙන් බිඳුවෙන් බිඳුව බේරුන සතුට කඳුල දෙපා දිග බේරෙන්නටත් ගත්තේය.

තමාට ජේනෙන්නටම මවව නිරුවත් කොට ගත් සේතුවාගේ අසම්මත බැල්මෙන් මුතුමැණිගේ සමබර තාවය ගිලිහී ගියාය. වැටෙන්නට ගිය ඇය වහා බිත්තියට හේත්තු වූවාය. ඇයට වඩාත් ඉවසුම් නොදුන්නේ දෙදෙනාගේ මෙවලේ වූ මේ අසංවර කතා බහය. එහෙත් ඒ මිහිරත් පරයා මුතුමැණිකෙගේ මෙතුවක් වූ ඉවසුම බිඳ වැටුනේ, ලොකු මැණිකේ, තම යෝනියෙන් බේරෙන සතුටු කඳුල ඇයට පෙනෙන්නටම අතගා බැලුව වලක්ක කමෙන්ය.

මවගේ නිරුවතත්, ඔවුන් දෙදෙනාගේ රතියත් එකල සිටම හොඳ හැටි දැක ඇතත්, මේදින මේ මිහිර වෙනදා මෙන් වැඩි වේලාවක් මුතුමැණිකෙට ඉවසා සිටිය නොහැකි වූවාය. ඒ මවක් දියණියට පෙණෙන්නටම, පුරුෂයෙකුගෙන් රති සුවය පතනා මේ කාමුකත්වයේ අසම්මත කමෙන්ය.

ගතට හිතට දැණෙන මේ උමතු මිහිරෙන්, වෙනදා මිනිත්තු දහා පහළවක් එක පිට එක ලිඟු පහර ලැබුණත් නොකැලැතෙන ඇගේ යටි බඩ, මෙවෙලේ ලිඟුවක් නොදැකම කැලති ගියේය. ඇගේ ගතේ සිහිං දා බිඳුන් මතු වුනේය. යොනී පත්ල සියුම් අකුණු සැරෙන් ගිගුම් දෙන්නට ගත්තේය.

"ආ..න්... සුදුමැණිකෙට දැන්නං ඉවසාන ඉන්නට බැරුවා වයේ... දැන්නං පස්ස ගහන එකක් නැතුවා..." දියණිය දැන් සිටින්නේ හොඳ හැටි ගිනියමේ වග, ඇගේ ඉරියවු තුලින් ලොකු මැණිකෙට සැකයක් නොවුනාය.

"මෙහුවත් මතුකොරානම ලඟට ගන්නට හිතැවුවේ.." මුතුමැණිකෙගේ මුහුනේ මතුව ඇති කාමුක බවේ ගිනියමෙන්, සේතුවාත් ලිඟුව සරම මතින් පිරිමැද ගත්තේය. ඔහු සිතුවේ දියණියට පෙනෙන්නට, මවට කියාම තම ලිඟුව සරමෙන් මතු කොට ඇයව තවත් අවුස්සාගෙනම ඉන්නටය.

"පළමු වර වෙච් කොට මොන එකියද අකමැති තමංගේ දැනින් මෙහෙවුවක් හෙලුකොර ගන්ට..?"

දියණියට පෙනෙන්නට ලිඟුව ඉවතට ගන්නට ලොකු මැණිකෙටත් ආශාවක් නැතුව නොවේය. එහෙත් ලොකුමැණිකේ මෙවලේ සිතුවේ දියණිය ගැනය. හැම ගැහැණියකගෙම පොදු ආශාව ගැනය. එහෙත් ඇගේ හිතේ සැඟව තිබුණේ දියණිය පුරුෂයෙකුගේ ලිඟුවක් හෙලුකොට ගන්නා දසුන් පෙළේ අසම්මත කමේ මිහිර විදින්නටය. එබැවින් ඇය හෙමිහිට ගියේ දියණිය ලඟටය.

මව මේ එන්නේ කුමකට දැයි මුතුමැණිකෙට දැන් සැකයක් නැත. මව ටිකෙන් ටික කිට්ටුවට එනවිට මුතුමැණිකෙගේ හද ගැහෙන වේගයත් තීවාර වුනේය. ඇය හුස්මක දුරට ලං වූ විට මුතුමැණිකේ බිම බලා ගත්තේ මවගේ මුහුණ දෙස බැලිය නොහැකි විලියෙන්ය.

වදනක් වත් නොකියයු ලොකු මැණිකේ, දියණියගේ අතින් අල්ලගෙන, ඇයව සේතුවා ලඟට කැටුව ගියේය. මවක් තම දියණියක්ව පර පුරුෂයෙකු හා රතියට පොළබවන අසම්මත මිහිරෙන් ඇයගෙ හිතක් දැන් උමතුවෙන්ය.

" සුදුමැණිකෙ මෙහෙවුට කොයි කාලයක් හීද දැක්කද කියලා මං නොදන්නවා නෙමෙයි. අනේක දැන් මයෙ හිතත් ගිනියමේ සුදුමැණිකේ එහෙවුවක් මතුකොර ගන්නවා බලන්ට" ඇය මුතුමැණිකෙගේ අත සේතුවාගේ අවදිව ඇති ලිඟුව මත තැබුවේ උමතු හිතෙන්ය.

සේතුවාගේ ලිඟුවෙන් දැණුන උණුහුමට වඩා මිහිරක් මුතුමැණිකෙගේ හිතට දැණුනේ මවකගේ මේ වලක්ක කමෙන්ය. පර පුරුෂයෙකුගේ ලිඟුව මත, දියණියගේ අත ගෙන තැබුව මවකගේ උමතු වෙන්නේය. "අපේ අම්මට ඕනෑ මං මේකව හෙළි කොරගන්නවා දකින්නට" හිතට දැණුන ඒ දැඩි මිහිරෙන්, මුතුමැණිකේ මෙවර පසු නොබැස, ඇහිලි තුඩු යොමා සේතුවාගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තේ මව දෙස යටසින් බලමිණිය.

"ආහ්.... සුදුමැණිකේ....., මේක මයේ හීනයක්..." මෙතුවක් හීනයක්ම වූ මුතුමැණිකෙගේ අත්ලේ උණුහුම ලිඟුවට දැණෙන විට සේතුවාගේ ගත තිගැස්සි ගියේය. හිත උමතු වුනේය. ඔහු මුතුමැණිකෙව මෙවර බදා ගත්තේ පෙරට වඩා තදින්ය. ඒ ඇගේ නිතඹ වෙත දෙවරක් නොහිතා මෙවලේ දැන පහතට යොමමිණිය.

"ආ.... හ්... මයෙන්... අම්මේ..." සේතුවා නිතඹෙන් අල්ලවා තම යටි කය, ඔහුගේ කයට තෙරපගත් මිහිරට වඩා මිහිරක් මුතුමැණිකෙට දැණුනේ මව තමං දෙස බලා සිටින වග දුටුව විටය.

"මයේ මැණිකේ ඒ කාලේ එහෙවු තහංචියක් නොදැම්මා නම්.. සුදුමැණිකෙගේ මෙවුවයේ ආයේ ගන්නට දෙයක් මම ඉතුරු කොරන්නේ නැතුවා...." සේතුවා උමතු වෙන්නේ මෙන් ඇගේ තට්ටම් දෙපලු වල මෙලෙක් බව සෙවුවේ ලොකු මැණිකේ දෙස බලා නෝක්කාඩුවක් පාමිණිය.

"ආයේ අහනවා..., හැදෙන ගැටිසි වයසේ අත් ගහලා හොඳ හැටි පදම් කොරලා ගත්තා නම් ආයේ මොකෑ ආරලා නොහිටින්නේ..?" සේතුවාගේ ඒ වදන් පෙළෙන් ලොකුමැණිකෙගේ හිත කැලති ගියේය. ඇයට මෙවලේ මැටි පෙණුනේ එකල ගැටිසි දියණියවත්, නාඹර සේතුවාවත්ය. ඒ එකල ගැටිසි මුතුමැණිකෙව තම අණසකට ගෙන ඉන්නා සේතුවාගේ දඩබ්බර කමත්ය.

"ආ..හ්... මයේ අම්මේ... ඉවසුම් නැතුවා..." ජයතුගෙන් පිට පළමු වරට තම නිතඹට දැණුන පර පුරුෂ දැතක උණුහුමේ මිහිර, දෙගුණ තෙගුණ වූයේ මවගේ ඒ අසම්මත වදන් පෙළෙන්ය. මුතුමැණිකෙටත් මැටි පෙණුනේ එකල දොලොස් වියෙදිම මවගේ අනුදැණුම මත, තම නිතඹ සේතුවා තලා පොඩිකොට දමණ අපුරුවය. එදෙස මව බලා සිටින වලක්ක කමය. ඒ මිහිරෙන් මුතුමැණිකේ සෙතුවාගේ පිටවත නිය තුඩෙන් පහරු ගෑවේ, යහනේ නිරුවතින් සිටින මවගේ වලක්ක රුවදෙස බලමිණිය.

"මෙහෙවුවා දිහා බලාන කොච්චර නම් මයේ එකාගේ පතුරු ඇරන් ඇද්ද..?"
සේතුවා මෙවර දැන ඉහළට ගෙන ආවේ මුතුමැණිකෙගේ නිදන වතට යටින්ය.

"සුදු මැණිකේව කියලා හිතාන, උඹ ඒ සංදියේ මයේ තලා නොදැම්ම තැනක්
තියේද..?" සේතුවාගේ දැනෙන් ටිකෙන් ටික දියණියගේ නිදන ඇඳුම එසවි,
ඇගේ නිතඹ නිරුවත් වෙන වෙන අපුරුව ලොකු මැණිකෙට ඉවසුම්
නොදුනාය.

මව ඉදිරියේ නිරුවත පෑම නුහුරක් නැති උවත්, සේතුවාගේ දැනෙන් නිදන
ඇඳුම එසවි තම නිතඹ නිරුවත් වෙන වග දැණුන විට නම් මුතුමැණිකෙගේ හිත සලිතව
ගියේය. ඒ මවට පෙනෙන්නටම තමා පුරුෂයෙකුගේ දැනෙන් නිරුවත් වෙන
අසම්මත මිහිරෙන්ය.

මවගේ එම පැණයට "එහෙවුවක් දකින්නට එව්වරට හිතක් තිබ්බණම් මොකද
දන්නද තහංචියක් දැම්මේ..?" යැයි කියා, ප්‍රථි පැණයක් අසන්නට මුතුමැණිකෙට
හිතුවත්, තවම හිතේ මුළුමණින් පහව නොගිය විලිය නිසාවෙන් ඇය නිහඬව
සිටියාය. එහෙත් නිදන ඇඳුම ඉහ තෙක්ම ඉස්සි, නිරුවත් නිතඹේ පහස සොයමින්
සේතුවා ගේ දැන කරනා දාහලය දෙස, මවා බලා සිටින්නා වලත්ත කමේ අපුරුව
දෙස මෙවර නම් මුතුමැණිකේ බැලුවේ යටසින් නොවේය.

"ඒත් කොහේ.....? කොච්චර දන කැවත් දුන්නැයි මයේ මානාපෙට..?" සේතුවා
ලොකු මැණිකෙට පෙනෙන්නට ඇහිලි තුඩක් මුතුමැණිකෙගේ තටම් දෙපළ
මැදින් ගුද සිදුර අසලට ගෙන ආවේය.

"ආයේ ඒ කාලේ නොදුන්නය කියලා මොකෝ...? දැන් හිතේ හැටියට
බැරුවයි.." දියණියගේ තටම් දෙපළ මැත්කොට, තඹර පැහැති ගුද සිදුර මතට
සේතුවා ඇහිලි තුඩ තබන විට, ලොකු මැණිකෙට නොදැණීම තම ගුද සිදුරත්
තැට්ඹී ගියේය.

තම ගුද සිදුර මත සේතුවාගේ ඇහිලි තුඩ දැවටෙත්ම මුතුමැණිකේ බැලුවේ
මවගේ මුහුණ දෙසය. එය දැකුමෙන් මවගේ ගත තිගැස්සුන අපුරුවෙනුත්, ඇගේ
මුහුණ වලත්ත කමෙන් මුසපත් වුණ අපුරුවෙනුත්, මුතුමැණිකෙට දැණුනේ දැඩි
මිහිරක්ය. ඒ මවට පෙනෙන්නට තම ගුදය පුරුෂයෙකුට පානා දියණියකගේ අසම්මත
කමේ මිහිරය. එම මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන මුතුමැණිකෙට සේතුවාගේ ලිඟුව
මිරිකුනේ දැඩිවය.

"ආයේ අහනවා..., තවත් මට ඉවසන්ට බැරුවා.." ලොකු මැණිකෙගේ අවසරයත්, මුතුමැණිකෙගේ අත්ලෙන් ලිඟුවට තදින් දැණුන උණුහුමෙණුත්, සේතුවාගේ ඉවසුම ගිලිහී ගියේය. සේතුවා මෙතුවක් වැලඳගෙන සිටි මුතුමැණිකෙව තම දෙපා මුල දණ ගස්සවා ගත්තේ මුරණ්ඩු කමෙන්ය.

පුරුෂයෙකු තම දෙපා පාමුල ගැහැණියක්ව දණ නම්මා ගත්තේ කුමන අවසියක් සඳහා දැයි කියා මුතුමැණිකේ නොදන්නවා නොවේය. මුතුමැණිකෙට එක් වරම බැලූනේ මවගේ මුහුණ දෙසය. ඒ අවසරයක් පතා නම් නොවේය.

"සුදුමැණිකේ ගැටිස්සිය කාලේ ඉඳලා බලාන හිටියේ ඕකට නොවැ.. දැන් මොකට තවත් මයෙන් ආයේ අවසරයක්..." පුරුෂයෙකුගේ දෙපා මුල දණ නමා, දියණියක මවකගෙන් පතන අසම්මත අවසරයෙන් ලොකුමැණිකෙගේ හිත උමතුව ගියේය. එබැවින් ඇයත් යහනෙන් බැස ඔවුන් අසලට ආවේ, ඒ අසම්මත, වලත්ත උමතුව තවත් තනිව ඉවසිය නොහැකි තැණය.

මව කිට්ටුවට තබණ පියවරක්, පියවරක් ගානේ මුතුමැණිකෙගේ හිත ගැහෙන්ට ගත්තේය. "අම්මයි දුවයි එකම මිණිහෙක් ලඟ" මුතුමැණිකෙගේ හිතේ මේ අසම්මත මිහිර දෝණ්කාර දුන්නේය. ඇයගේ හිතත් සේතුවාගේ සරම කඩා දමණ තරමේ උමතුවෙන්ය. එහෙත් හිතේ යන්තමෙන් ඇති විලිය නිසාවෙන් ඇය බිම බලාගත්තේ මවගේ දෑසෙන් ගැලවෙන්නටය.

ලොකු මැණිකේ සේතුවාව පිටුපසින් වැලඳ ගත්තේ "උඹට දැන් අම්මයි දුවයි දෙන්නම" යැයි කියමින්, තම දෙපියයුරු ඔහුගේ පිටවතට තදකොට ගනිමිණ, සේතුවාගේ ගෙළ දෙපසත් උමතුවෙන් සිප ගනිමිණය.

දියණිය දෙපා මුල දණ නමාය. මව පිටුපසින් උමතුවෙන් වැලඳ ගෙනය. "ආහ්.. මයේ මැණිකේ.." දැණුන අසම්මත මිහිරෙන් සේතුවාට උණුහුම් කෙදිරිටියකුත් පිටවුනේය. එහෙත් මොහොතක් ගෙවෙන්ට පෙර ලොකු මැණිකේ දැත පහලට යොමා සේතුවාගේ සරමේ ගැටය ලිහිල් කළේ නම්, දියණියගේ මුහුණ දෙස බලමින්ය.

සේතුවාගේ සරම ඉහෙන් ගිලිහෙත්ම මුතුමැණිකෙගේ ගත සලිතව ගියේය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ සේතුවාගේ ඉලිප්පුන අමුඩ පොට්ටණිය නොව, දියණියකට පුරුෂයෙකුගේ අමුඩ පොට්ටණිය මතු කොට දුන් මවකගේ මේ වලත්ත කමය. ඒ අසම්මත මිහිරේ උමතුවෙන්, මෙතුවක් මුතුමැණිකෙගේ හිතේ තිබුණ විලිය ක්ෂණයෙන් පහව ගියේය.

"මේ.., මේ.. අපේ අම්මයේ හිත ඇතුළුව මං මේ.. සේතුවයේ එකාට එලියට ගන්නවා බලන්න?.." ඇය දිගු නිහඬියාවකට පසුව මේ මුඛ විවර කළාමය. හඬ සියුම් වෙවුලිල්ල දැණෙන දැඩි මිහිර හා යටි හිතේ විලිය නිසාවෙන්ය.

"ආ..න්... ඔවු මගේ සුදුමැණිකේ ඔවු.. හිත වාවන්නේ නැතුවා දෝණි මෙහෙවුවක් එලියට ගන්නවා දකින්න?" දිගු වෙලාවකට පසුව දියණියගේ හඬ අවදිවීම මෙන්ම, ඇය නැගුව අසම්මත පැනයෙනුත් ලොකුමැණිකෙගේ සතුට මෙන්ම මිහිරත් ඉහවහා ගියේය.

"මේ.., කමක් නැතුවැයි අපේ අම්මටම අයිති වෙව්ව කොට මං ඩිංගක් මේ... මේ.. හුරුකල් කරාට...?" මුතුමැණිකේ සේතුවාගේ අමුඛ පොට්ටණිය අතගැවේ මව දෙස බලමිණිය. හිතේ උමතුව නිසාවෙන් ඇගේ අසැබී අසංවර වදනුත් දැණේ දිග හැරෙන්නේය.

"අම්මගේ වෙව්ව කොට මොකූ දෝණිලට තහනම්... අම්මගේ කියන්නේම දෝණිලට අයිති එහෙවුවක් වෙව්ව කොටම" ලොකුමැණිකේට දැන් ඉවසුම් නැත. ඇය දියණිය පුරුෂයෙකුගේ අමුඛ පොට්ටණිය හා හුරුකල් වෙන අපුරුව විදිමින් සේතුවාගේ ගෙල දෙපස මාරුවෙන් මාරුවට සිප ගත්තාය.

දෙනුත් මිණිත්තුවක් මවට පෙන්නට සේතුවාගේ ලිඟුව අමුඛයට පිටින් හුරුකල් කළ මුතුමැණිකේ "මං ඩිංගක් මේකව එලියට ගන්නටයි..?" කියා මවගෙන් ඇසුවේ පිළිතුරක් බලාපොරොත්තුවෙන් නොවේය.

"අම්මෙක්ට කොහේ තවත් ඉවසුමක්, දොණියෙක්ගේ මෙහෙවු වලත්ත කමක් දකිනකම්.." ලොකු මැණිකේ තම හිත කෑකෙර මේ අසම්මතය දෙස බලා සිටියේ ඇහි පිය නොහෙලාය.

සේතුවාගේ ලිඟුව මෙතරම් ලහින් මුතුමැණිකේ මේ දකිනවාමය. "අපේ එයැයිගේ තරම් විසල් නැතුවා.." එහෙත් මුතුමැණිකෙගේ හිතේ කුඩා කල පටං මේ ලිඟුවට ආදරක් නැතිව නොවේය. "අපේ අම්මගේ විව්වියේ පතුරු ඇරලමද කොහෙදෝ.., දැන්නම් ආයේ ගන්නට දෙයක් නැතුවා... නහරත් ඕසේට ඉළිප්පිලා.." ඇයගේ හිත කවදත් මණාප නහර ඉළිප්පි හොඳ හැටි තැලෑන පොඩ්වුන මේ පරිණත පෙනුමටය. "දැන් අපේ අම්මගේ විව්වියත් නලියන්ට ගෙන ඇති මං මේකව මතුකරගත්ත කොට" මුතුමැණිකේ බැලුවේ මවගේ මුහුන දෙසය. "ආයේ ගිනියමේ" මවගේ බැල්මෙන් ඇගේ හිත සලිතව ගියේය. එබැවින් මුතුමැණිකේ ඇහිලි තුඩු යොමමින් සේතුවාගේ ලිඟු බඳ අල්ල ගත්තේ මව දෙස බලමිණිය.

දියණිය ලිඟුවක් සුරතල් කරනවා දැකුමෙන් ලොකුමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. "මෙකී වලත්තියක්... නැත්තම් මට පෙන්ටම බාවෙක්ව පතුරු ගහයි යැයි" ඇයට මිහිරක් දැණුනේ, දියණිය මේ වලත්ත කම කරන්නේ තමාට පෙනෙන්නටම විමේ අසම්මත කමෙන්ය.

"ආ...භ්... මයේ සුදුමැණිකේ....." මුතුමැණිකෙගේ ඇහිලි තුඩු ලිඟුව වට මාදුව වෙලෙන්ම සේතුවාගේ ලිඟු හිසෙන් සතුටු කඳුලු බිඳුවකුත් එලියට පැන්නේය.

"එදා ඉඳන් දෙන්තයෙම තිබ්බ හීනයක් නොවැ..." ලොකු මැණිකෙගේ හිතක් කැලති ගියේය.

"ආයේ අහනවා... සුදුමැණිකෙගේ උණුහුමක් විදිත්ට එදා ඉඳම..." සේතුවාගේ කොෂ දෙකත් මිහිරෙන් කැලතෙන්නට ගත්තේය.

"කොහේ..., අපේ අම්මා ඉඩක් දුන්නේ නැතුවා නෙව...?" මුතුමැණිකේ සේතුවාගේ ලිඟුවේ පෙරසම හෙමිහිට පහත්කොට ලිඟු හිස මතුකොට ගත්තේ මව මවගේ නෙත් දෙස බලමිණිය.

"ඉඩක් දුන්නං හෙම සේතුවා ඒ කාලෙම සුදුමැණිකෙගේ හිව්වං කටට මේකව ඔබාවී..." ලොකුමැණිකෙටත් දැන් ඉවසුම් නැත. ලොකු මැණිකේ සේතුවාගේ ලිඟුව මත ඇති දියණියගේ අත අල්ල ගත්තේ තම අවැසිය කියා පාමිණිය.

"ආ..භ්... අම්මේ..., ආයේ අහනවා..." මිහිර ඉවසුම් නොදුන් තැන සේතුවා ලිඟුව මත ඇති මව හා දියණියගේ අත්ලිඟුවට තබා තදකොට ගත්තේ යහන මත ඉඳ ගනිමිණිය.

"ඒ කාලේ දෙන්තයේ වලත්ත කම දැකලා, මටත් ඉවසුම් නැතුව උන්නේ මේකව කටේ ඔබා ගන්නකම්..." මුතුමැණිකෙටත් දැන් ඉවසුම් නැත. ඇය කීවෙත් තම අවැසිය ය.

දියණියගේ අවැසියත් එයම වග වැටහුණු ලොකු මැණිකේ, ලිඟුව මත ඇති තම අත නිදහස් කොට යහන මතට නැග්ගේ, සේතුවාගේ බඳ දෙපසින් තම දෙපා දමා ඔහුව බදා ගනිමිණිය. ඒ තවමත් දියණිය මුවට ගෙන නොමැති ලිඟුව නැවතත් අල්ල ගනිමිණිය.

"උඹ හිතක් නැතුවැයි මට පෙන්ටම මයේ කෙල්ලගේ කටට මේකව ඔබන්ට..?" ලොකු මැණිකේ, යහන පාමුල දණ ගසා සිටින දියණියගේ මුහුණ දෙස බලමිණි හත් අට විටක් සේතුවාගේ ලිඟුව වේගයෙන් අත් ගැසුවේය.

"ඔවු..., මගේ මැණිකේ ඔවු..., අම්මටයි දොණ්ඩටයි දෙන්නටම.." හිතට දැණුන අසම්මත කමේ දැඩි තිවෘතවය නිසාවෙන් සේතුවාගෙ හඬේ මෙවලේ සියුම් වෙවුලිල්ලක්ය.

එදා සිට හීන මැවු ව ලිඟුව, දැන් තම හුස්මක දුරෙන්, මව අත්ගසන මේ අසම්මතකම මුතුමැණිකෙට තවත් ඉවස ගත නොහැකි වූවාය. ඇය සේතුවාගේ ලිඟුව මත වූ මවගේ අත ඉවත් කොට, ලිඟුව මුවට දමා ගත්තේ, මවට පෙනෙන්නටම කාමුක ලෙස ලිඟු හිස වටාත් තම දිවත ප්‍රේත කමෙන් ගෙන යමිණිය.

ලොකු මැණිකෙගේ හිත කැලති ගියේ දියණිය ලිඟුවක් මුවට ගත් ඒ කාමුක අයුරුවෙන් නොවේය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ දියණිය ඒ කාමුකත්වය විහිදා හැරියේ තම මව ඉදිරියේ විමේ අසම්මත කමය. දැණුන ඒ දැඩි මිහිරෙන් ලොකු මැණිකෙගේ යෝනී පත්ලත් කැලතෙන්නට ගත්තේය. මිහිර ඉවසුම් නොදුන්ම තැන ලොකුමැණිකේ තම පියයුරුවක් සේතුවාගේ මුවට ලංකලේ දියණිය ලිඟුව උරන දෙස බලමිණිය.

"ආහ්... මගේ මැණිකේ... ඉන්ට බැරුවා... මෙහෙවු මිහිරක් ඉවසන්නට බැරුවා..." ලොකුමැණිකේ මුවට කිට්ටු කල පියයුරුවේ පුඩුව සේතුවා මුවට ගත්තේ, ලිඟුව මත දඟ කරනා මුතුමැණිකෙගේ හිසත් දැඩිව අල්ල ගනිමිණිය.

මවක් හා දියණියක්ව එක් ඇසුරකට යොමුකොට ගත් මේ අසම්මත කමේ මිහිර මිහිර සේතුවාටත් වැඩි වෙලාවක් විදින්නට නොහැකි වූනේය. දෙනුන් මිනිත්තුවක් ගෙවෙන විට කොෂ දෙක තුල ඇති ශුකර කැදලි මෙදින මිහිරේ තීවෘත්වය නිසාවෙන්, නොසිතුව ඉක්මණින් කැකැරෙන්නට ගත්තේය. ඉවසිය නොහැකිම තැන සේතුවා ගෙවෙන තුන්වන මිණිත්තුවේදී, මුතුමැණිකෙගේ මුවෙන් ලිඟුව ඉවතට ගත්තේ යහනෙන් නැගිටිමිණිය.

යහනෙන් නැගිටි සේතුවා, මෙතුවක් දෙපා මුල දණ නමා සිටි මුතුමැණිකෙව නැගිටවා, ඇගේ නිදන ඇඳුමේ පහල වාටියෙන් උසවා උරහිසෙන් පන්නා දැමුවේ උමතුවෙන් මෙන්ය.

දැන් තිදෙනාම උපං හෙලුවෙන්ය. මුතුමැණිකෙට එක් වරම බැලුනේ මවගේ දෙසය. මවගේ මේ නිරුවත ඕනෑ හැටියට දැක ඇතත් මුතුමැණිකෙට මෙදිණ මවව පෙනුනේ වෙනදා මෙන් පියකරුව නොවේය. මෙදින ඇයට මවව පෙනුනේ කාමයෙන් මුසපත්, මවු පදවියෙන් උබ්බට ගිය වලත්තියක් ලෙසටය.

ලොකුමැණිකෙගේ රුව තවමත් මැදිවිය පහකොට නැති තරම් තිරිඟ්‍යය. මවු පසේ ආරය නිසාවෙන්ම ඇගේ පියයුරු යුගලක් පහතට බරව ඇත්තේ යාන්තමටය. එහෙත් එකලට වඩා ඇගේ ගැබ නම් මෙකළ සිහිව ඉදිරියට නොරාය. විසල් දෙකලවා මෙන්ම තට්ටම් දෙපසත් යන්තමට වල ගැසී ඇත්තේය. සැබැවින්ම මෙවලේ ලොකුමැණිකෙගේ මුහුණේ මතුව ඇති කාමුක පෙණුම නිසාවෙන්, ඇයගේ පෙණුම මෙදින මැදිවිය ඉක්ම වූ වෙසභනක් තරමට ගිනියමිය.

එහෙත් මුතුමැණිකෙගේ යෝනී පත්ල මෙවලේ කැලතෙන්නට ගත්තේ මවගේ මේ කාමුක ගිනියම් පෙනුමට නොවේය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ මවක් හා දියණියක් එකතුව, එක් පුරුෂයෙකු වෙනුවෙන් නිරුවත් වූ අසම්මත කමේ මිහිරෙන්ය. ඒ සම්මත මිහිර පරයා ඇගේ ගතේ හිරිහඬුත් මතුව ගියේ, මෙතුවක් කිසිදා නුදුටුව, තමා වෙත මෙතුවක් නොවැටුන, මෙදිණම දුටු මවගේ දැසේ ගිනියමෙන්ය.

දස මසක් හොවා බිහිකලත්, දියණියගේ මේ නිරුවත් හැඩරුව ගැන මෙදින ලොකු මැණිකෙට ඇත්තේ පහං හිතක් නොවේය. ඇයට මෙදිණ දියණියව පෙණුනේ රතිය වෙනුවෙන්ම උපං කාමුකත්වයේ දෙවභනක් තරමෙන් ගිනියම්වය. වලත්ත කමේ උපරිමයෙන් නැහැදිව්ව එකියක් මෙන්ය.

දියණියගේ මෙම නැහැදිව්ව කමේ මිහිරෙන් කැලතුන ලොකුමැණිකෙගේ හිත තවත් ඇවිස්සුනේ, නැහැදිව්වකම තමාට ඔප්පු කොට පෙන්වන්නට මෙන්, තමා ඉදිරියේම පුරුෂයෙකුගේ දැනින් ඇය නිරුවත් වූන මේ අසම්මත කමෙන්ය. දැණෙන මේ අසම්මත මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන ඇය අඩියක් දෙකක් දියණිය ලඟට කිට්ටු වුනේ ගැහෙන හිතෙන්ය.

සේතුවා අවසන් වරට මුතුමැණිකෙගේ නිරුවත දැක තිබුණේ ඇය දහසය විසේදී, වලවුවෙන් යන්නට පෙරය. දැන් මුතුමැණිකෙ තිස් හය හැවිරිදිය. එකලට වඩා යහමෙන් ඇඟ පසභ නොරා ඇත්තේය. වැඩියෙන් කැපි පෙණෙන්නේ ඇගේ පිරිපුන් කලයක් වන් නිතඹය.

දරුවන් දෙදෙනෙකුගේ කුස පිර වූවත් ඇගේ දෙනන නම් තවමත් එදා මෙන් වටකුරුය. එල්ලා වැටෙන්නේ යන්තමටය. එදා හා අද දෙනෙන් වෙනසකට ඇත්තේ, එකළ පැණි පැහිරි ගෙඩි දෙකක් තරම් වූ ඇගේ පියයුරු, මෙදිණ රණ් තැබිළි ගෙඩි දෙකක් තරමෙන් වෙනස් වීමය. මදටිය ඇටයක් තරම්ව කුඩාවට තිබුණ තන්පුඬු මෙදිණ දොඹ ගෙඩියක් තරම් විසල් වීමය. හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන සේතුවා ඔවුන් දෙදෙනාවම මෙවලේ තම තුරලට ගත්තේ ලොංගතුව නොවේය.

තිදෙනාගෙම නිරුවත් සිරුරු එක් උණුහුමකින් වෙලි ගියේය. එකින් එකට එකින් එකාගේ හද ගැස්ම දැණුනේය. එහෙත් මවගෙ නිරුවත් කය, තම කයේ දැවටෙන විට නම් මුතුමැණිකෙගේ ගත තිගැස්සි ගියේය.

සේතුවාගේ තුරුල ටිකෙන් ටික දැඩි වෙද්දී, මවගේ දෙනන හා තම දෙනන එකින් එක ඇතිල්ලෙදී, මුතුමැණිකෙට දැණුනේ සණිපයක් නොව, හිත කකියා දමන හිරියක්ය. එහෙත් ඒ හිරිය තවත් තිවාර වූයේ, සේතුවාගේ දැන මෙන් මවගේ දැනත් එකතුව මේ තුරුල තවත් දැඩි වෙද්දීය.

මිණිත්තුවක් දෙකක් පුරාවට සේතුවාගේ දැනත්, මවගේ දැනත් තම නිරුවත් පිටවත පුරාවට රිද්මයකට ඇදෙන මිහිර, මේ කිතිය, මුතුමැණිකෙට තවත් ඉවසිය නොහැකි විය. ඇයටත් තම දැන විහිදා ඔවුනව තුරුළකොට ගන්නට හිතය. එහෙත් මවගේ ගත වටා ඇයට තම දැන යොමණන්ට තවමත් නුහුරුය. එහෙත් තවත් ඉවසිය නොහැකිය. මුතුමැණිකේ සේතුවාගේ බද වට පමණක් දැන යොමා, හිස ඔහුගේ ලයමත තබා ගත්තේ හිතකින් නොවේය.

මුතුමැණිකෙගේ පියයුරු තම ලැමදේ තෙරපෙන විට සේතුවාගේ හද ගැහෙන්නට ගත්තේය. මේ ඔහුගේ හීනයක්ය. සේතුවා නළලත සිප, ඇගේ තට්ටම් පහළ නැගෙමි අල්ලවා, ඇයව තවත් තම වටත හිරකොට ගත්තේ මොහොතකට ලොකුමැණිකෙව අමතක කරමින්ය.

"මයේ සුදුමැණිකෙගේ මෙවුවා ඉස්සර තිබ්බේ පැණි පැහිරියක් තරමට..." සේතුවාට දැන් ඉවසුම් නැත. සේතුවා ඇගේ දෙනත් මිරිකුවේ උමතුවෙන්ය.

"ආ..හ්... ඇයි මේ..., මේ..., දැන් මණාප නැතුවැයි..?" මුතුමැණිකෙට බැලුනේ තමා දෙස බලා සිටින මව දෙසය.

"අමාණපයක් ඇතුව නම් ඇත්තේ, ඒ කාලේ මට මෙවුවා තලා දාන්ට නොදුන්න කමට.." සේතුවා ඇගේ එක් පියයුරුවක් මුවට ගත්තේ ඉවසුම් නැතුවය.

"ඔය තරම් ඕනෑ කමක් තිබ්බණම්, මොකෑ මයෙන් ඉඩක් තිබ්බේ නැතුවැයි...? ආ...හ් මයේ දෙයිගෝ... ඉන්ට බැරුවා...." සේතුවා තන් පුඩුව සිහිංව විකුව මිහිරෙන් මුතුමැණිකෙගේ ගත සලිතව ගියේය.

මුතුමැණිකෙට මැවි පෙණුනේ, තම ගැටිසි පැහිරි දෙනන එකල සේතුවා හොරහින් විත් මිරිකා උරා බොන අපුරුවය. ඇයට දැණුනේ ඔහුගේ දැනේ එකල

ගොරහැඩි බවය, බුලත් කහටේ දිවනේ රළු මිහිරය. එබැවින් ඇය සේකුවාගේ හිස තම ලැමදට හිරකොට ගත්තේ, මව දෙස යටසෙන් බලමින් සිහි කෙදිරියෙන්ය.

"කොහේ... ඉඩක් දුන්නේ නෑ නෙව..., ඉඩක් දුන්නනං හෙම මෙවුවා ජයතු රාළහාමිට තැඹිලියක් කොරන්ට මම ඉඩක් තියන්නේ නැතුවා..." සේකුවා මෙතුවක් උරා බිඳු තනපුඬුව මාරු කළේ, ඒ මතට අතල තබමිණිය.

"මමත් ඒ කාරිය උඹෙන් කොරගන්ට ඒ කාලේ හීන දැක්කා මයේ දෙයියෝ..., අ..මි..මේ.. ඉන්ට ඇබැරුවා.... ආ....හ්" මුතුමැණිකෙ එලෙස කීවේ මව දෙස යටසින් බලාය. මව තම දෙස බලාගෙන දෙනන හෙමිහිට මිරික ගන්න අසම්මත කම දුටු විට මුතුමැණිකෙගේ සතුට තවත් දොර ගලා ගියේය.

"ඒ සංදියෙම දෙන්නෙක්ගෙන් තැලුම්කන්ට ඇරිය නම් හෙම දැන් මෙලහකටත් වැක්කෙරිලා.." ලොකු මැණිකෙට සිහි වුනේ ජයතුවය. ඒ ජයතු එකල දියණියගේ ගැටිසි දෙනන දැනෙන්, දිවනෙන් සතපා ලොකුමහත් කරන අපුරුවය.

"ඉන්ට බෑ මයේ දෙයියෝ.... දැන්නම් ඉන්නට බෑ..." මුතුමැණිකෙටත් ජයතුව ජයතුව සිහි වුනේ මෙවලෙය. ඒ ජයතු හා සේකුවා දෙදෙනාම එකතුව, මව ඉදිරියේ තම ගැටිසි දෙනන එකලදි හුරතල් කළා නම් යැයි ඇයට අහඹුවෙන් මැවි මැවි මැවිපෙනෙමිණිය.

එම අසම්මත මිහිරෙන් මුතුමැණිකෙගේ යෝනී පත්ල සිහින් අකුණු සැරෙන් හිරිවැටෙන්නට ගත්තේය. සතුටු කඳුළු දෙපා දිග බේරෙන්නට ගත්තේය. යෝනී පත්ලෙන් නැඟන සිහින් හිරිය, නහර දිග ගත පුරාවට ඇදෙන විට, ඇගේ දෙපා පණ නැතිව ගියේය. ඇයට මැවි පෙනුනේම එකල තම ගැටිසි කය, සේකුවා හා ජයතු එකතුව මව ඉදිරියේ තලා දමන අපුරුවය. දැණුනේ ඒ අසම්මත මිහිරය. "ආහ්..... තවත් නම් ඉවසන්ට බැරුවා.." මේ ඇය නොසිතුව ඉක්මණි සුරාන්තයක්ය.

සිහි කෙදිරියෙන් ගත ගස්සා ගනිමිණි දියණිය තමා වෙත හෙළුව අසංවර, අසම්මත බැල්මෙන් ලොකු මැණිකෙගේ හිත ගිණිගත්තේය. දියණියගේ මේ වලත්ත කමෙන් ඇගේ යෝනී පත්ලත් පුරුරු ගැසුවේය. එබැවින් ඇයට නොදැණීම දෙපා පළල් වූයේ, මුතුමැණිකේ මෙලොව එලිය දුටු සුදරතම විවරය, මෙදින ඇය වෙත අසංවරව හිනහෙමිණිය.

තමා මෙලොව එලිය දුටු ඒ සුදරතම විවරය, මව දෙපා ඇත් කරමින් පෙන් වූ වලත්තකමෙන්, මුතුමැණිකෙගේ යෝනී පත්ල දෙනුත් විටක් හැකිලෙමින් දිග

හැරෙමින් වෙවුලුම් කෑවේය. එක පිට එක අකුණු සැර හත අටක් ඇගේ යෝනිය ඇතුළත පුපුරා ගියේය. යටි බඩවත කොඳුඇට පෙළ වෙත හැකිලී ගියේය.

මෙතුවක් නොදැනුන, අදම මේ දැනුන ආගන්තුක මිහිර මුතුමැණිකෙට මණරමිය. එය තිවෘර වනේ මවගේ වලත්ත කමෙන්ය. "ආ.... භ්... ආම්මේ.... ඩිංගක් තදින් හපං" ඉවසුම් නැති, මුතුමැණිකේ නිය පහර සේතුවාගේ පිටවනේ සටහන් විය.

මුතුමැණිකෙගේ කයේ බර තම මත පැවරුවේ ඇයි දැයි පරිනත සේතුවාට සැකයක් නොවින. එබැවින් සේතුවා මුතුමැණිකෙව තුරුළුකොට ගනිමිණි යහනේ පෙරලුවේ ඇයගේ දෙපා මතින් අල්ල ගනිමිණිය.

ලිඟුවක් තබා වත්, තම ස්පර්ශය නොලැබ වත්, දිවියේ ලද ප්‍රථම සුරාන්තයෙන් මුතුමැණිකෙගේ කය දියෙන් ගොඩ දැමුව මත්සයෙකු ලෙස ගැහෙන්ට ගත්තේය. ඇගේ ගතට දැන් වාරුද නැත්තේය. "ආ..භ්.... හු...ම්.." කෙදිරිලි හඬද නිමක් නැත්තේය. මුතුමැණිකේ අවසිහියෙන් මෙන් යහන මත දැන දෙපසට විහද ගත්තත්, දෙපා පළල් කොට අල්ල ගත් සේතුවාගේ ගේ ඊලඟ පිම්ම ඇයට සැකයක් නොවින.

වෙනදාට වඩා මුළු ඇඟම අද තෙපුල් දෙන්නේය. වෙනදා අවැසි නැති කෙටි විවේකයක් ඇයට ඇයට මෙදින අවැසිය. "හදිසිවෙන්ට එපා මයේ දෙයියෝ...., තව එකියක් ඉන්දැදී..." මුතුමැණිකේ මවගේ දෙස බලමිණි, පළමු සුරාන්තයට පසුව කෙටි නිවනක් අවැසි වග කියා පෑවේ තවත් දිගු ගමණක ආරම්භය ගැන හිතාය.

"වාචන්තේ නැතුව ගියා මයේ මැණිකේ..." කාරණය වැටහුන සේතුවා, මුතුමැණිකෙව නිදහස් කොට, ලොකුමැණිකෙව ලඟට ගත්තේ ය.

"අද අද මට සැලකුවේ නැතුවය කියලා අහිතක් නැතුවා.." එහෙත් ලොකුමැණිකේ තම දෙපා ඉහලට ඔසවා නමා ගත්තේ, ඇයට තදින්ම මේ ඇවසිය දැණි තිබුණ නිසාවෙන්ය.

සතුවු කඳුල ගලනා ලොකුමැණිකෙගේ යෝනිය මිනිත්තු තුන හතරක් සේතුවා තම දෙතොලෙන්, දිවතෙන්, ඇහිලි තුඩෙන් සැතපුවේ, දිගු වේලාවක ඇරඹුමකට තම ලිඟුවට කෙටි නිදහසක් දෙමිණිය. සේතුවා සිතුව ලෙසම ලිඟු හිස අද්දරටම පැමිණ තිබුණ උණුහුම් ශුක්‍ර කැදලී හෙමිහිට නැවතත් කොෂ තුලට ගලා ගියේ, මෙදින හිතේ ගිනියම ඇත්තේත් මුතුමැණිකේ වෙත නිසාවෙන්ය.

තමා ඉදිරියෙම පුරුෂයෙකුට කියා යෝනිය දිවතෙන් සතපගන්න මවගේ වලත්ත කමෙන්, මුතුමැණිකෙගේ හිත නැවතත් ගිනියම්වෙන්ට ගත්තේය. මෙදින

තම දිනය නිසාවෙන් ඇයට සිහි ඉරිසියාවකුත් දැනිණ. "ඔය මද දුරින් අපේ අම්මට ඉඩ දුන්නා" සුරාත්තයෙන් ගෙවුන හතරවන මිණිතුවේ, තවමත් ගතට දැණෙන ඒ පළමු සුරාත්තයේ මිහිර මුතුමැණිකේ සිහි කෙදිරියකින් නිදහස් කළාය.

මුතුමැණිකෙගේ සිහි කෙදිරිය දිහාවට, ලොකුමැණිකෙගෙන් සේතුවාවාගෙන් බැල්ම වැටුනේය. මෙතුවක් වෙලා යහන පාමුල දණ නමා ලොකු මැණිකෙගේ යෝනිය දිවතෙන් සැතපුව සේතුවාට, මුතුමැණිකෙගේ ඒ සිහි කෙදිරියෙන් ඉබේටම නැගිටුනේය.

"දෙන්නම මහා හෙළවෙන්" සේතුවාට මව හා දියණිය මහා හෙළවෙන් යහනේ ඉන්න අපුරුව ඉවසුම් නොදුන්නේය. මවක් හා දියණියක්ව හෙලු කොටගත් අසම්මත කමෙන් ඔහුගේ හිත නැවතත් උමතුව ගියේය. එහෙත් ඔහුට මුතුමැණිකේ කෙදිරියක් පෑ ඉහිය නොවැහැටුනේය. සේතුවා ලොකු මැණිකෙගේ කෙහේ රැල්ලෙන් අල්ල, ලිඟුව ඇයගේ මුවට ඇතුල් කළේ, තම මුව මුතුමැණිකෙ දෙනන මතට පහත් පහත්කරමින්ය.

ඉටු වූයේ තම සිතැහියම නොවේය. එහෙත් තමාට පෙනෙන්නටම, මවගේ මුවට සේතුවා ලිඟුව ඇතුල් කළ අපුරුවෙන් මුතුමැණිකෙගේ කය පණ ගසා නැගිටිවේය. "මම උරා බිචුව එකාම අපේ අම්මත්.." මුතුමැණිකෙ හිත කැලතී ගියේය. "මේකා අම්මයේ කටේ ඔබවුවේ මයේ තනන්ට කට ගහලා" එබැවින් මුතුමැණිකෙත් සේතුවාගේ මුවෙන් නිදහස් අනෙක් පියයුරුව මිරික ගත්තෙන් මවට පෙනෙන්නටමය.

ලොකුමැණිකෙගේ මුවෙන් ලිඟුවට දැණෙන මිහිරත්, තම මුවට දැණෙන මුතුමැණිකෙගේ දෙනෙන් පහසත් සේතුවාට දෙනත් මිණිත්තුවකට වඩා ඉවසගත නොහැකි වූනේය. "මං අම්මයි දුවයි දෙන්නම එකට නම්ම ගත්තා" ඔහුගේ කොෂ දෙක තුල ශුක්ර ඒ අසම්මත මිහිරෙන් නැවතත් නලියන්නට ගත්තේය. ලිඟු හිස අද්දරටම ශුක්ර උනන්ට ගත්තේය. එහෙත් ලිඟු හිස මායිමටම පැමිණෙන ශුක්ර කැදලි, නැවතත් කොෂ වෙත හරවා හරවා යවන්නට ඔහුට හැකි වූනේ පරිනත බවේ හික්මම නිසාවෙන්ය.

එහෙත් හතරවන මිණිතුවේදී, කොෂ දෙකෙන් නහරය තුලට රිංගුව මුරණ්ඩු, ශුක්ර කැදැල්ල නම්, තව මොහොතක් හෝ මේ මිහිර ලද හොත් එලියට පැණිම නැවතිය නොහැකි වග ඔහුට දැණුනේය. "ආ...හ් ඉන්ට බැරුවා මයේ මැණිකේ...." එබැවින් සේතුවා ලොකුමැණිකෙගේ මුවෙන් ලිඟුව ඉවතට ගෙන ලිඟු හිස දැඩිව මිරික ගත්තේ, මුතුමැණිකෙගේ ලැමදටත් මද විවේකයක් දෙමින්ය.

යහනේ වැතිර සිටන තමාට මෙන්ම මවටත් පෙනෙන්නට සේතුවා ලිඟු හිස මිරික ගත්ත අපුරුවෙන් මුතුමැණිකෙගේ යෝනී පත්ල නැවතත් කැලකී ගියේය. පුපුරු ගසා නැගිගෙන මිහිර තවත් ඉවසිය නොහැකි තැන මුතුමැණිකේ තම දෙපා පළල් කොට උස්ස ගත්තේ, අසම්මත මිහිර නැවතත් තීවාර කොට විදගන්නටය. මවට පෙනෙන්නටම තම යෝනිය පුරුෂයෙකුට පුදන වලත්තකම විදගන්නටය.

දියණියගේ නිරුවත දැක ඇතත්, මෙතරම් පැහැදිලිවට දියණියගේ යෝනිය මේදිණ මේ ලොකු මැණිකෙ දකිනවාමය. එම දසුන මතින් ඇයට එක් වරම සිහි වුනේ කොටහළු සමයේ මුතුමැණිකෙට තිබුණ හිච්චන් පැල්මය. දැන් එය විසල්ය. යෝනී දෙතලත් නා දල්ලේ පැහැයෙන් ඉහලට නෙරා ඇත්තේ අපුරුවටය. දරුවන් දෙදෙනෙක් වැදුවත්, දෙපා ඇත් කළ පසුව තවමත් යෝනී දෙතොල විවරව ඇතුලත විවරය පෙන්වේ නැත. එහෙත් ලොකු මැණිකෙගේ යෝනියෙන් සතුව කඳුලත් බේරෙන්නට ගත්තේ, දියණියගේ යෝනියේ හැඩ තල දැකුමෙන් නොව, තමාට පෙනෙන්නටම පුරුෂයෙකුට යෝනිය විදාහල දියණියගේ වලත්තකමෙන්ය.

කොටහළුවෙන් පසුව මුතුමැණිකෙගේ නිරුවත ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් ලොකුමැණිකෙට මහ ඇරුනත්, සේතුවගේ බැල්ම වැඩි, වැඩියෙන් මුතුමැණිකේ වෙත වැටුනේ කොටහළුවෙන් පසුවය. එහෙත් දහසය වියෙන් වලවුවෙන් ගිය පසු මුතුමැණිකෙගේ යෝනිය, විසිවසරකට පසුව සේතුවාත් මේ දකනවාමය.

ඔහුටත් එක් වරම සිහිපත් වුනේ මුතුමැණිකෙගේ එකල රංවන් සිහිං මව්ලෙන් හැඩවුන ගැටිසි යෝනිය ය. ලොකු වෙනසකට කියා ඔහුට පෙනුනේ නම්, එකල සිහිං කැපුමක් මෙන් තිබුණ යොණිය, මෙකල පොරො පහරක් මෙන් විසල්ව තිබීමත්, එදාට වඩ ලේ මස් උනා පිරිපුන්ව තිබීම පමණක්ය. ඔහුටත් මුතුමැණිකෙගේ මේ යෝනී විවරෙන් දරුවන් දෙදෙනෙකු එලිබැස්ස වග නොපෙනුනේය.

යහනේ දණ නමාගත් සේතුවා මුතුමැණිකෙගේ නා දළ පැහැති යෝනී දෙතොල මත තම දිවත තැබුවේ ඒ උමතුවෙන්ය. ලොකු මැණිකෙටත් තවත් එදෙස බලා සිටින්නට නොහැක. ඇය දන නමා සේතුවාගේ දෙපා අතරට හිස දැමුවේ දියණිය දිහාවට තම දෙපා යොමමිත්ය.

"ආ..හ් ඉන්ට බෑ මයේ දෙයිගේ... ඉන්ට බෑ..." මිණිතුවක් ගෙවෙන විට මුතුමැණිකෙට සිහිං කෙදිරියක් පිටවුවාය. වැඩියමක් ඒ යෝනියට දිවතෙන් දැණෙන මිහිර නොව, තම යෝනිය මුවෙන් සතපන පුරුෂයාගේ ලිඟුව මව මුවෙන් සුරතල් කරන අසම්මත කමෙන්ය.

"මටත් ඉන්ට බැරුවා මයේ මැණිකේ..." සේතුවාටත් ලොකු මැණිකේ ලිඟුව උරමින් කොෂ දෙක සතපන අසම්මත මිහිර ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"ඇහිල්ලක් දාන ගමන් ලොවන්නට මයේ දෙයියෝ.... ආහ්...." මුතුමැණිකේ දෙපා තවත් ඉහලට උසවා අල්ව ගත්තේ සේතුවාගේ පහසුවටම නෙමේය.

"මයේ මැණිකේකට ආයේ පාරක් වෙන්ට කිටුව යැයි...?" ඇගේ කෙදිරිය සේතුවාට ඉවසුම් නැතිය.

"ඔවු මයේ දෙයියෝ.... ඔවු...." මුතුමැණිකේ මෙතුවක් අල්ලාගෙන සිටි දෙපා අත් හැර දැන දෙසපට දැමුවාය.

දෙපසට විහිදුන මුතුමැණිකේගෙ අත දැන් ලොකුමැණිකේගේ වතේ දැවටෙන නොදැවටෙන මායිමේය. සේතුවාට පහල වූයේ නැවුම් අදහසක්ය. අසම්මත කමේ තවත් පිම්මක්ය. වෙයිද නොවෙයිද සැක ඇතත්, සේතුවා මුතුමැණිකේගේ අත හෙමිහිට තැබුවේ ලොකු මැණිකේගේ කලවා අතරය. ලොකු මැණිකේගේ අත තැබුවේ මුතුමැණිකේගේ ලැමද මතය.

සේතුවා තම අත ගෙන මවගේ දෙකලවා මැද තබන්නේ මුතුමැණිකේගේ ගත තිගැසි ගියේය. එය නුහුරුය. මෙතුවක් සිහිනෙන් වත් නොසිතුවක්ය. අසම්මත කමේ උපරිමය ය. එබැවින් මවගේ දෙකලවා මතින් උනුහුම දැණෙන්නේ මුතුමැණිකේ තම අත වහා ඉවතට ගත්තේ ගැහෙන හිතෙන්ය.

දියණියගේ ලැමද මත අත්ල පතිත වෙන්නේ ලොකු මැණිකේගේ ගතත් තිගැසි ගියේය. එය නුහුරුය. ඇයත් මෙතුවක් සිහිනෙන් වත් නොසිතුවක්ය. මුතුමැණිකේ මෙන් තම අත ඇයත් ඉවතට ගන්නට හැදුවත්, සේතුවාගෙන් ඊට ඉඩක් නොලැබුනේය. සේතුවා ඇගේ අත්ල මුතුමැණිකේගේ දෙතන් පුරාවට රැගෙන ගියේ ලොකු මැණිකට ගැලවෙන්නට ඉඩක් නොතබා, බලහත්කාරයෙන්ය.

පුරුෂයෙකුගේ මුවෙන් යෝනියට දැණෙන මිහිරත්, මවගේ අත්ලෙන් දෙනනට දැණෙන අසම්මත උනුහුමත් මුතුමැණිකේගේ හිත කළතා දැමුවේය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ මවගේ අත්ලේ උනුහුමය. මවක් දියණියකගේ දෙනන සනහන වලත්ත කමය. මවගෙන් මිහිරක් සොයනා දියණියකගේ වලත්ත කමේ උපරිමය ය. එහෙත් ඇයට දිවියේ ගැහැණු ස්පර්ශයකින් මිහිරක් මේ දැණුනාමය. ඒ උණුහුමත් මවගෙන් විමෙන් හිතට දැඩි වලත්ත බවක්ය. දැන් මිදෙන්නට බැරිය. "මයෙ තන් දෙකත් මිරිකැවූව අපේ අම්මා වලත්තියක්" මේ අසම්මත කමේ උපරිමය ය.

"ආ.... අම්මේ...." මුතුමැණිකෙට පිට වුනේ කාඹරය උණුහුම් කරනා කෙදිරියක්ය. ඒ සේතුවාගේ අත මත තම අත තබා, මවගේ අත පියයුරුවක් මතට තවත් තදින් තෙරප ගනිමිණිය.

දියණියගේ කෙදිරියත්, තම අත්ල ඇය ලැමදට හිරකොට ගත්ත අසම්මත කමෙහුත් ලොකුමැණිකෙගේ ගත සිත කිලිපොළා ගියේය. නොසිතුවක් උවත්, ඇගේ හිත දැණුන මිහිරෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේය. "මෙව්වර හරියක් උන එකේ ආයේ ඕක විතරක් මොකක්ද..?" හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන විසිවසරකට පසුව ඇය දියණියගේ පියයුරුවක් පහතට ඇහිලි යොමා වටකුරුව ස්පර්ශය කලේය. ඒ එදාමෙන් මෙදින දරු සෙනෙහසින් නම් නෙමේය.

"ආහ්... අපේ අම්මේ..." මෙවර නම් මවගේ ඇහිලි තුඩු පියයුරුව වට වෙළුනේ සේතුවාගේ උවමණාවටම නොවන වග මුතුමැණිකෙට දැණුනාය.

"සුදුමැණිකෙට සණිප යැයි..?" සේතුවා ඇහිලි දෙතුඩක් මුතුමැණිකෙගේ යෝනියට ඇතුළු කලේ, මුතුමැණිකෙගේ මුවෙන් පිට වුන සිහිං කෙදිරියෙන් හිත පිනා ගිය මිහිරෙන්ය.

"ආ...හ් තවත් නං ඉන්ට බැරුවා... මගේ අම්මේ.." සේතුවාගේ ඇහිලි දෙතුඩෙන් නොව, මවගේ ඇහිලි තුඩු පියයුරුව වට වෙලෙන මිහිරෙන් මුතුමැණිකෙගෙ හිත උමතුව ගියේය.

මවගේ දැනේ උනුහුම දැන් මුතුමැණිකේ මේ විදින්නේ අකමැත්තෙන් නොවන වගත්, ලොකුමැණිකෙත් දැන් දියණියගේ පියයුරු ස්පර්ශය කරන්නෙ අකමැත්තෙන් නොවන වගත් සේතුවාට වැටහුනේය. එබැවින් සේතුවා නැවතත් මුතුමැණිකෙගෙ අත ගෙන ලොකුමැණිකෙගේ කලවය මත තැබුවේ දහසක් පැතුමන් මැද්දේය.

සේතුවාගේ මේ පෙළඹවීම මුතුමැණිකේ හිතට දැන් තරමක් උණුහුම්ය. එහෙත් අසම්මතයේ දැඩි බව නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙට විලියක්ය. මුතුමැණිකේ මවගේ කලවය මත අත තිබෙණිනට හැරියා මිස වෙන කිසිවක් නොකලේ, එතරම් අසම්මතයකට හිත ඉඩ නොදුන් නිසාවෙන්ය.

"අම්මංඩිට නං දැන් මේ ඉන්නේ තමංගේ එකී කියලා අමතකයි.." සේතුවාට ලොකු මැණිකේ කෙරෙහි සතුටක්ය. එහෙත් මුතුමැණිකෙගේ මේ පසු බැස්ම සේතුවාට කනස්සලුවක්ය. එබැවින් සේතුවා මුතුමැණිකෙගේ අත හෙමින් සිරුවට මවගේ දෙකළවා පුරාවට ගෙන ගියේ තම හිතේ නොයිවසුමෙන්ය.

සේතුවාගේ මේ නොහොඹිණාවෙන් මුතුමැණිගේ හිත කැලතිණ. විලියක් ඇතත්, මේ අසම්මතයෙන් දැණෙන මිහිර මණරමය. ඇයගේ ඇඟිලි තුඩට දැන්, මවගේ දෙකලවයේ මතුව ඇති හිරිහඩු බිබිලිත් දැන් හසුවෙන්තෝය. සිහිං රෝම කූපයන් ඇඟිලි තුඩෙන් තැලි යන්නෝය. හිත ඉවසුම් නොදන්නාම තැන, මවගේ දේපා මුල්ලට අත ඇදෙන විට, මුතුමැණිකෙගේ ඇඟිලි විහිදී ගියේ, "ආ...හ් අම්මේ" යැයි සිහිං කෙදිරියෙන්ය.

ඇයට මිහිර ඇත්තේ මවගේ කලවා යුග්මයේ මාදු බවෙන් නොව, තමා මවගේ දෙකලවා ස්පර්ශය කලා යැයි වූ අසම්මත සිතුවිලෙන්ය. ඇයට දැන් තම යෝනිය සේතුවා දිවතෙන් සතපන වගත් අමතකය. එහි මිහිරක් නැති තරමය. ඇය අතැඟිලි දිග හැරියේ, සේතුවාගේ මෙහෙයවීම හෙමිහිට බැවින්, ඇඟිලි තුඩු මවගේ යෝනියේ ස්පර්ශය වෙනතෙක් ඉවසිය නොහැකි කමෙන්ය.

පළමු මිණිත්තුවේ සේතුවාගේ බලහත්කාරකම මත, දියණියගේ ඇඟිලි තුඩු තම දෙකලවා ස්පර්ශය කළත්, දැන් නම් දියණියගේ ඇඟිලි තුඩු තම දෙකලවා මත දඟ කරන්නේ ඒ බලහත් කාරය මතම නොවන වග ලොකුමැණිකෙට සැකයක් නොවිණ. "මයේ එකී මයේ විවිචියටම" ඒ අසම්මත මිහිරෙන් ඇයට නොදැණීම දෙපා පළල්ව ගියේය. "සිංගකින් මයේ විචියට ඇඟිල්ලකුත් ගහවී.." මිහිර ඉවසිය නොහැකිම තැන, ඇය මුවේ ඇති සේතුවාගේ ලිඟුව සිහිංව විකුවේ, දියණියගේ තත් පඩුවකුත් ඇඟිලි තුඩෙන් කොණිත්තමිණිය.

දැන් දෙදෙනාටම තම අනුබලය තවත් අවැසි නොවන වග වටහා ගත් සේතුවා, මුතුමැණිකෙගේ අතේ ග්‍රහණය ලිහිල්කොට, ලොකු මැණිකෙගේ මුවේ ඇති ලිඟුවත් ඉවතට ගත්තේය. ඔහුට දැන් අවැසි දෙදෙනා සමඟ රති සුවය ලබන්නට නොව, මවකගේ හා දියණියගේ අසම්මත එකමුතුව දකින්නටය. ගැහැණු සමලිංගික ඇසුරක මිහිර ප්‍රථම වතාවට විදගන්නටය. මවක හා දියණියකගේ අසම්මත උමතුව දැකගන්නටය.

මිහිර ඇත්තේ, මවගේ දෙකලවා කාමුකත්වයෙන් ස්පර්ශය කරන දියණියකගේ වලත්තකම මත්තේ නිසාවෙන්, සේතුවා යෝනි නිදහස් කළ බවක් පවා මුතුමැණිකෙට නොදැණුණාය. "ආයේ... තවම මෙලෙකයි.." මුතුමැණිකේ රඹ කදන් දෙකක් වත් මවගේ දෙකලවා මත, මෙවලේ අත්ල ඉහළ පහල කලේ උමතුවෙන් මෙන්ය. එහෙත් මහා පිම්මට පෙරමඟ ගන්නට බැරි විලිය නිසාවෙන්, මුතුමැණිකේ ඇඟිලි තුඩ මවගේ යෝනී දෙතොලේ දැවටුවේ හිතා මතාම උවත්, ඒ වගක් මවට නොදැණෙන්නටය.

දහතුන් වියෙන් පසුව ලොකුමැණිකෙගේ දෙකලවා මතට ස්ත්‍රී කාමුක ස්පර්ශයක් ලැබුණේ මෙදිනය. පුරුෂ අත්ලකින් දැණෙනවාට වඩා මේ ස්පර්ශය මෘදුය. ලයාන් විනය. එහෙත් ඒ හැම මිහිරක්ම පරයා ඇගේ යෝනිය මිහිරෙන් කැලතෙන්නේ, මෙදින මේ ඇඟිලිතුඩු වෙන කාගෙවත් නොව, තම දියණියගෙම විමේ අසම්මත කමෙන්ය. ඒ සම්මත මිහිර තවත් ඉවසුමේ විදිය නොහැකිම තැන, ඇගේ යෝනී පත්ලේ ගැඹුරුම තැන සිහිං අකුණු සැරයකින් ගිගුම් දුන්නේ "ආ.....හ් සුදුමැණිකේ..." යැයි සිහිං කෙදිරියක් ඇයට නන්වමිත්ය.

සිහිං අකුණු සැරෙන්, යෝනී පත්ල කැලතෙන මිහිර ඉවසිය නොහැකිම තැන ලොකු මැණිකෙගේ මෙතුවක් වූ ඉවසුම ඉක්ම ගියේය. ඇගේ හිතෙන් මෙතුවක් වූ විලි බව ක්ෂණයෙන් පහව ගියේය. මෙතුවක් යහනේ දිගාව තිබුණ ඇගේ කය කෙලින් වුනේ ඉබෙටමය.

මෙතුවක් ලැමදට දැණුන මවගේ අත්ලේ උනුහුම ගිලිහෙත්ම මුතුමැණිකෙගේ දැස විවර වුනේය. ඇයට පෙනුනේ එක එල්ලේ තම මුහුණ දෙස බලා සිටින මවගේ දැසේ ගිනියමය.

මවගේ දැසේ මේ ගිනියමෙන් තම වතම ගිණිගන්නා වගක් මුතුමැණිකෙට දැණුනාය. ඇය ඉල්ලා සිටින්නේ කුමක් දැයි ඇයට සැකයක් නොවිණ. මුතුමැණිකේ නැවතත් දැස පියාගත්තේ ඒ ගිනියම් දැස දෙස තවත් බලා සිටිය නොහැකිම තැන නොව, ඇගේ ඕනෑම පිම්මකට අවසර ඇතැයි කියාපන්නටය.

දියණියගේ නිරුවත දෙස හා ඇගේ දැස දෙස ලොකු මැණිකේ මොහොතක් දෙකක් බලා සිටියාය. දැස අඬවන් කොට ඒ දුන් අනුමැතියෙන් ඇගේ හිත කැකැරින. ලොකු මැණිකේ දියණියගේ පියයුරුවක් මතට තම මුව පහත් කළේ, ඇගේ බඳ දෙපසින් දෙපා යොමමිණිය.

දැසට නොපෙනුනත්, තම ලැමදට මෙවර මේ දැණුනේ පුරුෂ උණුහුමක් නොවන වග මුතුමැණිකෙට සැකක් නැත. "මේ මයේ අම්මා..." මුතුමැණිකෙගේ ගත මෙන්ම හිතත් අසම්මත ගිණිනෙන් දැවෙන්නට ගත්තේය. ඇගේ දැතත් මවගේ ගත වෙලා ගත්තේ, කිසිදාක නොබැඳුන තරමේ දැඩි බවකින්ය.

"ඉන්ට බැරුවා මයේ අම්මේ.... ඉන්ට බැරුවා...." මුතුමැණිකෙගේ දැනේ ඇඟිලි තුඩු මවගේ පිටවත දිග ඉහළ පහළ ගියේ, ඇත්දළ පැහැති සමේ රත් පැහැ සියුම් රේඛා මතුකරමිණිය.

"මටත් ඉවසුම් නැතුවා...., මයේ සුදුමැණිකේ.... මටත් ඉවසුම් නැතුවා.."
දියණියගෙන් ලැබෙන අනුබලයෙන් හා දැණෙන මිහිරෙන් ලොකුමැණිකේ
හිත තවත් උමතුව ගියේය. ඇය දියණියගේ තන්පුඩු මාරු කරමින් උරා බිටුවේ,
දැනේ උණුහුමද දෙතන් මතට හොඳ හැටි නිදහස් කරමිණිය.

මව හා දියණිය සොයනා මේ අසම්මත මිහිරෙන් සේතුවාගේ හිතත් ඉපිලය.
දැණෙනා මිහිරේ තිවාරත්වය නිසාවෙන්, ශුක්‍ර පහවෙනැයි බියෙන් ලිඟුවට අතවත්
නියන්තට ඔහුට බියක්ය. එහෙත් දැණෙන මිහිර ඉවසිය නොහැකිම තැන ඔහු තම
කොෂ දෙකත්, ලිඟුවත් මෘදුව ස්පර්ශය කොට ගත්තේ දෙදෙනා දෙස බලමිණිය.

"දැන්නම් මට ඉවසුම් නැතුවා මයේ සුදුමැණිකේ.... ආහ්....." ලොකුමැණිකේ
යෝනී පත්ල එක පිට එක වැදෙන අකුණු සැරෙන් කැලතෙන්ට ගත්තේය.

"මටත් බැරුවා මයේ.. අම්මේ මටත් බැරුවා.." මුතුමැණිකේ මව ව යටකොට
ගනිමිණි යහනේ පෙරළනාය. ඇයටත් දැන් විලිය ගැන වගක් නැත.
මුතුමැණිකේ මේ ස්ත්‍රී පහසක් විදිනවාමය.

"මයේ පුපුරු ගහනවා සුදු මැණිකේ... මයේ පුපුරු ගහනවා.." ලොකු මැණිකේ
දියණියගේ අත තම යෝනිය මත තබා ගත්තේ සිහි විකල්වය.

ඇඟිලි තුඩු මවගේ යෝනී දෙතොලේ ස්පර්ශය වෙත්ම මුතුමැණිකේගේ
ඉවසුමේ සීමාවත් ඉක්ම ගියේය. දෙවැණි වියෙදී මවු කිර අත්හැරියට පසු
මුතුමැණිකේ මවගේ තන් පුඩුවක් මතට මෙදින මුව පහත් කලේ, තමාට එලිය
දකින්නට විවර වුනු මවගේ යෝනී දෙතොල මතටත් ඇඟිලි තුඩක් තබමිණිය.

දියණියක් මවගේ යෝනිය ඉස්පර්ශය කරනා අසම්මත කම සේතුවාට තවත්
ඉවසුමෙන් බලා සිටින්නට නොහැකි වුනේය. මේ පුරුෂයෙකුට දකින්නට ලැබෙනා
කාමුක දසුනක උපරිමය ය. කෝෂ තුල පැහෙන ශුක්‍ර කැදලිවල උණුහුම ඔහුට තවත්
දරා ගත නොහැකි වුනේය. සේතුවා වේගයෙන් ලිඟුව අත් ගැසුවේ මවගේ දෙනන
උරා බොමින්, ඇගේ යෝනිය ඇඟිලි තුඩෙන් සතපන දියණියකගේ අසම්මතයේ
උපරිම වලත්ත කම දෙස බලමිණිය.

මිහිරේ උච්චතමයෙන්, ඇඟ කිලිපොලා යන මිහිරිතම හිරියේදී ලොකු
මැණිකේගේ දැස විවර වුනේය. ඇයට දියණියගේ වත අතරින් පෙනුනේ සේතුවා
තමා දෙස බලමින් ලිඟුව අත් ගසාගන්නා අපුරුවය. ඉන් ඇගේ මිහිර තවත් තිවාරව
ගියේය. ඇය "ආහ්... සුදුමැණිකේ... ඉන්ට බැරුවා" යැයි කොඳුරමින්, දෙපා පටල
ගත්තේ දියණියගේ අත දෙපා මුල්ල හිරකර ගනිමිණිය.

මිහිරේ උච්චතමයෙදී, ලොකු මැණිකේ දියණියව තම කයට හිරකොට ගනිමින් නැගුව සිහි කෙදිරියෙන්, සේතුවාගේ ලිඟුවෙන් ශුක්‍ර කැදලී හතර පස් විටක්ම වේගයෙන් එලියට පැත්තේය. ඔහුගේ ගත වෙවුලුම් කෑවේය. රතියකින් ලබනවාට වඩා මිහිරක් ඔහුට මෙදින දැණුණේය. ඉවසිය නොහැකිම තැන අවසන් ශුක්‍ර බිඳුවත් එලියට පණින්තට, සේතුවා හැකි තරම් වෙර ගෙන ලිඟු හිස මිරික ගත්තේය.

දැන් මුතුමැණිකෙටත්, ලොකුමැණිකෙටත් විලියක් නැතිය. මව හා දියණිය වග කොහෙත්ම අමතක නැත. දෙදෙනාටම මිහිර ඇත්තේ මේ අසම්මතය ඇති තැනයි. මුතුමැණිකේ මවගේ නිරුවත් ගතේ තම නිරුවත් ගත දිගා කොට ගත්තේ "මට නම් දැන් ඉවසුම් නැතුවා..." යැයි කියමින් මවගේ දෙතොලත සිප ගනිමින්ය.

දියණියගේ දෙනනට තම දෙදෙනට පිරිමැදෙන අපුරුව මණරමිය. තම දෙපා මුල්ලට දියණියගේ පයක් හිරවුන මිහිරත් උමතුය. මුතුමැණිකෙගේ දෙතොල තම දෙතොල මත තැවරෙන මිහිරෙන් ලොකු මැණිකෙගේ ගත, සිත සුරාංතයක් අභවර සිටියත් නැවතත් සලිතව ගියේය. ඇයත් දියණියගේ කෙහෙරැල්ල අතරින් ඇඟිලි යොමා, දියණියගේ දෙතොල තම දොතොල මත දැඩිව තෙරපගත්තේ උමතුවෙන්ය.

මවගෙන් ලැබුණ අනුබලයෙන් මුතුමැණිගේ මුරණ්ඩු බව තවත් දැඩි වුණේය. ඇය පුරුෂයෙකුගේ මුව තුලට මෙන් මවගේ මුව තුලට තම දිවන ඇතුල් කොට, ඇගේ දිවන හා පටල ගත්තේ "ආ..හ්" යැයි සිහි කෙදිරියෙන්ය. ඒ මවගේ දෙනනට තබා තම දෙනන දැඩිව තෙරප ගනිමින්ය.

සුරාංතයක මිහිර බැහර යන්නට ප්‍රථම, නැවතත් ලැබෙණ මිහිරට කොයි ගැහැණියත් මණාපය. ගැහැණු හිත් ඒ මිහිරට උමතුය. එබැවින් ලොකුමැණිකෙත් දියණියට සහයක් දුන්නේ, ඇගේ අතත් පහතට යොමා දියණියගේ යෝනිය ඇඟිලි තුඩෙන් සතපමින්ය.

මවක හා දියණියක එකින් එකා අබිභවා නැගෙමින් සොයන මේ අසම්මත සමලිංගික පහස අපුරුය. උරගයින් දෙදෙනෙකු මෙන්ය. සේතුවාගේ හිත නලියන්නට ගත්තේ මවගේ හා දියණියගේ දෙනත් එකින් එක ඇතිලෙන අපුරුවෙන්ම නොව, මව දියණියගේ යෝනිය ඇඟිලිතුඩෙන් සතපන වලත්ත කමෙන්ය. ඔහුටත් දැන් ඉවසුම් නැත. එදෙස හතර පස් මිණිත්තුවක් පුරා බලා සිටිය, සේතුවාගේ ලිඟුව, සුරංතයක් අභවරව, මෙතරම් ඉක්මණින් පණ ගසා නැගිටට මෙදිනමය. "වලත්ත බැල්ලියෝ දෙන්නෙක්" සේතුවා මෙවර නම් මුතුමැණිකෙගේ දෙපාවලින් ඇද යහන අද්දරට ගත්තේ උමතුවෙන්ය.

සේතුවාගේ පිම්ම වැටහුන මුතුමැණිකේ, මවට නිදහසක් දුන්නේ හිතකින් නොවේය. ඇගේ හිත දැන් උමතුව ඇත්තේ, සේතුවාගේ පහසු ලබන්නට නොව මව හා බැඳුන මේ නැවුම් අසම්මතයෙන්ය. එබැවින් ඇය යහනෙන් බිමට බැස සේතුවාට ඉහ නැමුවේ, මොහොතකට වත් මව ව වතනි කරන්නට ඇයට මෙවලේ නොහිතන නිසාවෙන්ය.

මුතුමැණිකේ ඉහ නැමුව පසුව, ඇගේ නිතඹ තවත් වටකුරුව සේතුවාට පෙනුනේය. සේතුවා ඇගේ තට්ටම් දෙපලු හෙමිහිට අත ගැවේය. විටෙක මදක් රළුව මීරිකුවේය. සිහිං පහරවල් දෙක තුනක්ද ඇගේ තට්ටම් දෙකට ගැසුවේය.

"ආ....ග්... අම්මේ.... ඉන්ට බැරුවා.... ඩිංගක් සැරට ගහන්ට.." මුතුමැණිකේ දෙපා වලින් ඇද, මව ව ලඟට ගත්තාය.

"වාට්ස්... පටාස්..., මුතුමැණිකේ මාණප එහෙමැයි...?" සේතුවා පෙරට වඩා තරමක් වැරෙන් පහර දෙක තුනක් මුතුමැණිකෙගේ තට්ටම් දෙකට නිදහස් කළේය.

"ඔවු මයේ දෙයියෝ ඔවු... අපේ අම්මට ජේන්ටම තව දෙන්නට.." මුතුමැණිකේ මවගේ පියරුවක් නැවත මුවට ගත්තේ සේතුවාට පෙනෙන්නටමය.

"වාට්ස්... පටාස්.... මයේ හිතක් මණාප මෙහුවට..." සේතුවා තම දැනේ විරිය මෙවලේ මුතුමැණිගේ තට්ටම් දෙකට නිදහස් කළේ, ලොකු මැණිකේ දෙස බලමිණිය. ඔහුත් මණාප මේ දරදඩු රතියටය.

"ආ....ග් දාන්ට මයේ දෙයියෝ... දැන් දාන්ට.. මට ඉවසුම් නැතුවා.." දැණුන මිහිරට මුතුමැණිකේ මවගේ තන්පුඩුවක් සිහිංව විකුවාය.

"මේක මයේ හීනයක් සුදුමැණිකේ..., මේක මයේ හීනයක්.." සේතුවා බේට පිඩක් ලිඟ හිසට දමා අතුල්ල ගත්තේ ලොකු මැණිකේ දෙස බලමිණිය. ඒ මවට පෙනෙන්නට දියණියගේ ගුදයට වග කියන ඔහුටත් දැඩි මිහිරක් නිසාවෙන්ය.

සේතුවා බේට පිඩක් ලිඟවට දමා තවර ගන්න විට ලොකු මැණිකේ යෝනිය නැවතත් කැලතෙන්නට ගත්තේය. ඇයට දියණියගේ නිතඹ දැන් පෙරට වඩා වටකුරුව පෙනෙන්නේය. දැණෙන මිහිර ඉවසිය නොහැකිම තැන ඇය, තම දෙනන හා හුරත්ල් වෙන දියණියගේ දෙපියයුරු අල්ල ගත්තේ, සේතුවා දෙස බලමිණිය. ඒ දියණියගේ ගුදයට පුරුෂයෙකු වග කියන අපුරුව දැකගන්නට මවකගේ හිතේ ඇති අසම්මත ආශාවෙන්ය.

"ආ...භ්..., මයේ දෙයියෝ... ඉස්, ඉස්සෙලම ඒකට වගකියන්නේ නැතුව අනිකේ ඩිංගක් දාලා ඉන්ට.." සේතුවාගේ ලිඟුව ගුද සිදුරට තෙරෙපෙන විට මුතුමැණිකේ ගුදය තටඹා හකුල ගත්තේ, ඇයට පළමු කොට අවැසි වන්නේ යෝනී පහස නිසාවෙන්ය.

"හිත වාවන්නේ නෑ මයේ මැණිකේ..." සේතුවාට අවැසි වූයේ ගුදයම උවත්, මුතුමැණිකෙගේ කැමත්ත ඊට වඩා වටිනා වග ඔහු දන්නේය. ඒ මෙදිණට වඩා ඉදිරිය ගැන හිතාය. එබැවින් සේතුවා තම ලිඟුව මුතුමැණිකෙගේ යෝනියට ඇතුළු කළේ අකමැත්තකින් නොවේය.

සතුවු කඳුලෙන් නැහව ඇති මුතුමැණිකෙගේ යෝනියට සේතුවාගේ ලිඟුව අවහිරයකින් තොරවම රිංගුවේය. එහෙත් ඔහුට අවැසිව තිබුණේ හිර බවය. ඒ ඔහුට මුතුමැණිකෙගේ ගැටිසි සමය සිහිකොට ගන්නටය. ගැටිසි මුතුමැණිකෙගේ කන්‍යා සිවිය මව ඉදිරියේ බිඳ දමන අසම්මතය දකින්නටය.

"ජයතු රාළහාමී මෙවුවයේ ගන්නට දෙයක් ආයේ ඉතුරු කොරලා නැතුවා.." සේතුවා ඇගේ කෙහෙරැල්ලෙන් අල්ල ගත්තේ ඒ ගැන සියුම් කෝපයෙන්ය.

"වැඩක් ගන්ට හැකි කාලේ ඇරෙන්ට යවලා.., දැන් නහයෙන් අඩලා වැඩක් නැතුවා... ආ...භ්..." සේතුවා කේන්තිය පිරිමහන්නට වැරෙන් නිදහස් කරන ලිඟු පහරවල් ඇයට සතුටක්ය. ඇයට අවැසි වූයේ සේතුවාව තවත් මුරණ්ඩු කර ගන්නටය.

"කොහේ..., අවසරයක් දුන්නේ නෑ නෙව. දුන්න නම් දැනී මම..., වාටාස්... පටාස්.." සේතුවා කිතුල් තලප ගුලියක් මෙන් තාලයට හෙලෙවෙන මුතුමැණිකෙගේ තටම් දෙකට වැරෙන් තවත් පහර දෙකක් ගැසුවේ ලොකු මැණිකෙට රිදෙන්නටය. මේ ඇයත් සමඟ ඇති තරඟවය.

"ආයේ අහවල් අවසරයක්...! හොරහින් එබිකම් කොර, කොර ඉන්නේ නැතුව කාඹරයට රිංගලා මාව පෙරළගන්නේ නැතුව... ආභ්.... මයේ දෙයියෝ.. ආයේත් පාරක්..." මුතුමැණිකෙ කෙදිරියෙන් මවගේ දෙනන උණුහුම්ව ගියේය.

"උඹලා දෙන්නට ඉඩක් ඇරියනං එහෙම..., ඔය කොයි එකෙන් නෑඹුල් කම විදින්නට, සහෙට ගත්ත එකාට ඉතුරුවක් වෙන්නේ නැතුවා. මට ඕන වුනේ ඒ මිහිණිහට ඉඳුල් කොරන්ට ඉඩක් තියන්ට මිසක්කා, උඹලයේ ආශාවල් වලට වැට බදින්නට නෙමෙයි.

කොයි මිණිහත් මණාපයි ගත්ත තමංගේ ගැණිගේ ඉස් ඉස්සෙල්ලා ගලන ලේ ඩිංග දකින්නට. මම ඔය කවුරු කවුරුත් පරිස්සම් කරලා කොරේ අම්මෙක්ගෙන් වෙන්ට ඕන ඒ යුතුකම" හත් අට විටක්ම දෙදෙනාගෙම මුවෙන් පිටවුන අඩපාලී වදන් පෙළට ලොකු මැණිකේ මෙවර පිළිතුරු බැන්දාය.

"දැන් එහෙනං මෙහෙවුවකට ඉඩක් ඇරියේ මොකෝ දන්නේ නෑ... ආහ්..... ඩිංගක් සැරට..." මුතුමැණිකේ සේතුවාගේ ලිඟු පහර විදිමින් මවගේ තන් පුඩුවක් සිහිංව හැපුවේ තරහිං නොවේය.

"හොරහින් මෙහෙවුවක් විදින්නට කියලා කොයි මොහොතක වත් මං කියැවුවේ නැතුවා... දෙන්නා දෙමහල්ලංට කතා බහා කොරලා ඉඩක් හදාගන්නට උපදෙසක් දුන්නා මිසක්කා... දැන් ඉතිං ආයේ මොකෝ..., මිණිහා කැමති කොට හත් අට දෙනෙක් එක විට පැදුරට ගත්තත්..."

ලොකු මැණිකේ කීවේ සැබෑවය. ඇය කොයිම මොහොතක වත් හිමියාට හොරහිං වෙන මිනිහෙක් සමඟ යහන් ගතවෙන්නට දියණියට අනුබල නොදුන්නාය. ඇය හැම විටම උපදෙස් දුන්නේ ජයතු වයට නම්මා ගන්න අයුරුය. ඒ තමංට උරුම හැට හතර මායමෙන් හරි හැටි ප්‍රයෝජණයක් ගන්න අයුරුය. මේ මවකගේ යුතුකමය.

සේතුවා හා මුතුමැණිකෙත් මේ ආඩපාලී කීවේ ලොකු මැණිකේ කෙරෙහි තරහෙන් නොවේය. ඔවුන් දෙදෙනාත් වදන් මතින් සෙවුවේ එකල ඒ මඟ හැරුණ මිහිරය. ඒ කතා බහේ උණුහුමෙන් මෙදින තම හිතේ මිහිරය.

හතර පස් මිනිත්තුවක් පුරාවට වැදුන ලිඟු පහරවල් හමුවේ මුතුමැණිකේ දැන් ගිණියමිය. සේතුවාගෙන් ලැබෙණ සෑම ලිඟු පහරකටම ඇගේ මුවෙන් නික්මෙන් නේ සිහිං කෙදිරියක්ය. ඒ සිහිං කෙදිරිය නික්මෙන් නේ මවගේ ලැමදටය. වැදෙන ලිඟු පරහරවල් පරයා ඇයට මෙදිණ සතුව ඇත්තේ, මව හා එකතුව එක් පුරුෂයෙකුගේ පහස පතනා මේ අසම්මත කමේය.

වරක් ගුකු පහව ඇති නිසාවෙන් සේතුවාට දැන් වගක් නැත. ඔහු එකල දුටු සිහිනය මෙදිණ දැඩි වෙරෙන්, මුතුමැණිකෙගේ යෝනිය මතින් සතප ගන්නේය. එහෙත් ඔහුගේ හිත ඇත්තේ මුතුමැණිකෙගේ යෝනියේ නොවේය. හිත ඇත්තේ මුතු මැණිකෙගේ ගුද සිදුරේය. නමුත් මුතුමැණිකෙගෙන් ඉහියක් දැණෙන තුරු ඉවසන්නට වෙන්නේය.

යෝනියට ලිඟු පහරවල් ලැබී දැණෙන මිහිරකට වඩා ලොකු මැණිකෙගේ හිත මෙදිණ උමතුවෙන්ය. ගත හිත කිලිපොලා නැගෙන උපරිම මිහිරෙන්ය. පුරුෂයෙකු

දියණියට ලිඟු පහර දෙන, ඇය එම මිහිර විදින මේ දසුන් පෙළ ඇයගේ හීනයක්ය. ඒ සෑම පරයා මවකගේ හා දියණියකගේ මේ අසම්මත කමෙන් ඇගේ හිත ඉපිළිය. ඇය සේතුවාගේ සෑම දරදඩු ලිඟු පහරකටම නිදහසේ වැනෙන දියණියගේ දෙනන මිරිකුවේ ඒ උමතු බවෙන්ය.

"ආයෙන් ඉවසුම් නැතුවා මයේ දෙයියෝ... ඇතුලේ තෙපුල් දෙනවා.." විටෙන් විට යෝනී පත්ලට වැදෙන අකුණු පහරවල්, දැන් ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් කිට්ටුවට වදින විට මුතුමැණිකේ යෝනිය තටඹා හකුල ගත්තාය.

"මයේ සුදු මැණිකෙට ආයෙමත්..? වාටස්..., පටාස්..." සේතුවා වැරෙන් පහරවල් දෙකක් ඇගේ තට්ටම් දෙකට නිදහස් කළේය.

"ඔවු මයේ දෙයියෝ... ඔවු.., අඩිය පුපුරු ගහනවා... ඉන්ට බැරුවා මයේ අම්මේ... මයේ තන් සිංගක් තදින් මිරිකන්ට" මුතුමැණිකේ මෙතුවක් ඉහ නමා යහනට බරකොට තිබුණ දැන මවගේ උරහිස් පතුව මතට බර කෙරුවාය. සේතුවාගේ ලිඟු පහර විදිමින් මව ව වැලඳ ගත්තාය.

"සිංගක් රටාව ඇරලා.., සැරට එක පිට එක තුණ හතරක් අඩියෙම වදින්ට ඇත්තා නම් දැන් අහවරයි ඔන්..." ලොකුමැණිකෙත් දියණියව වැලඳ ගත්තේ, සේතුවාට උපදෙසක් දෙමිණිය. ඇය දියණියට පැතුවේ මේ මෙවන් මොහොතක තමාට අවැසි, රටාවෙන් මිදුන වේගවත් තද පහරවල්ය.

සේතුවා ලිඟුව මදකට යෝනියෙන් ඉවතට ගත්තේය. මුතුමැණිකෙගේ යෝනී විවරෙන් බේරුන සතුව කදුල රේඛාවක් මෙන් බිම සිප ගත්තේය. "අම්මංඩිට රිදෙන්ටම දෝණියැන්දට ඇත්තා නම් අහවරයි..." මුතුමැණිකෙගේ ඉහෙන් දැඩිව අල්ල ගත් සේතුවා, මෙවර තම ලිඟුව මුතුමැණිකෙගේ යෝනියට "තග්" හඩින් ඇතුල් කලේ ගතේ උපරිම ශක්තියෙන්ය.

"ආහ්.... එහෙම අනින්ට මයේ දෙයෝ... එහෙම අයින්ට..." මුතුමැණිකේ සේතුවාගේ වේගය මතින් තල්ලු වෙන තම කයට වාරු ගත්තේ මවගේ පිහිටෙන්ය.

සේතුවාගේ සෑම ලිඟු පහරකටම, දියණියගේ දෙනන තම දෙනනට තෙරපීමෙන් දැණෙන මිහිරෙන් ලොකු මැණිකෙගේ ගත හිත නැවතත් ගිනියම් වුනේය. ඇය දැන පහලට යොමා මුතුමැණිකෙගේ දෙනන මිරිකුවේ හෙමිහිටය. එහෙත් "මයේ අම්මේ... ඉන්ට බැරුවා... සිංගක් තදින් රිදෙන්ටම මිරිකන්ට..." යැයි වූ මුතුමැණිකෙගේ

කෙදිරිලෙන් ඇය තවත් දිරිමත් වූවාය.

"මටත් ආයේම ඉවසුම් නැතුවා සුදුමැණිකේ... ආහ් ඉන්ට බැරුවා" ඇය දියණියගේ දෙනන මෙවර නම් මිරිකුවේ, කිරක් නොමැති උවත් මුතුමැණිකෙගේ තන්පුඩුවෙන් දිය බිඳකුත් මතු වෙන්නටය.

"ආ.....හ්.... රිද්දන්ට මයේ අම්මේ..... රිද්දන්ට..." පුරුෂයෙකුගෙන් ලැබෙන මුරණ්ඩු දරදඩු පහත්, මවගේ දැනෙන් දෙනනට දැණෙනා අසම්මත මිහිරත් නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙගේ යෝනී පත්ලට එක පිට එක අකුණු පහර වැදෙන්නට ගත්තේය. ඉවසුම හීනව ගියේය. එක් සුරාංතයකින් ඇගේ ගත කිළිපොළා ගියේය. "ආහ්... මයේ අම්මේ... දැන් ඇතුවා... දැන් ඇතුවා.." යැයි කියමින් මුතුමැණිකේ කපා හෙළව රඹ කඳක් මෙන් මවගේ ගතේ පෙරලුණාය.

මුතුමැණිකෙගේ සුනිය අහවර උවත්, සේතුවාගේ වරක් බැස ගිය ගිනියම, නැවතත් හරි හැටි ඉහ ගැහුවේ මෙවලේය. "ආයේ දැන් දොණියැන්දෑ මොකෝ... අම්මංඩි මොකෝ..." සේතුවා ලොකු මැණිකෙගේ දෙපා වලින් ඇද, ඇගේ යටි කය යහණ අද්දරට තබා ගත්තේ ඒ අසම්මත මිහිර ඉවසුම් නැතුවය.

"මයේ මැණිකේ තවත් නම් ඉවසුම් නැතුවා..." සේතුවා ඇගේ දෙපා උස්ස නවා, තම ලිඟුව ඇගේ යෝනියට වැරෙන් ඇතුල් කළේ, මුණින් අතට ඉන්නා මුතුමැණිකෙගේ නිතඹටත් වැරෙන් පහරක් ගසමිණිය.

"අරිංට මයේ දෙයිගෝ අරිංට... මටත් අද ඉවසුම් නැතුවා..." ලොකු මැණිකේ දියණියව තමා ලඟට ගත්තාය.

"අම්මලා, දෝණිලා දෙන්නටම මම අද එකට තියලා ඇන්නා.." ඒ අසම්මත සිතුවිලෙන් සේතුවාට මෙවලේ දැණුනේ දිරියක්ය. ඔහුගේ හිහ මොළක් රත් වුනේය. සේතුවා ලොකු මැණිකෙගේ හිස පැත්තකට ඇලකලේ බලහත් කාරයෙන්ය. ඒ ඇලයට සිටිනා මුතුමැණිකෙගේ සතුටු කඳුල බේරෙන යටි කය වෙනටය.

දියණියගේ යෝනියෙන් මෙවලේ හමනා කාමුක පුසුබෙන් ලොකු මැණිකෙගේ හිත උමතුව ගියේය. ඇයට ඒ පුසුබ පමණක් තවත් ඉවසිය නොහැක. ලොකු මැණිකේ සේතුවාගෙන් ලැබෙන ලිඟු පහර විදිමිණි දියණියගේ දෙපා අතරට හිසතැබුවේ මෙවර නම් සේතුවගේ බලකිරිමටම නොවේය.

සුනියක් අවසන සිටියත්, මවගේ මුවේ උණුහුම දැණෙත්ම මුතුමැණිකෙගේ කය නැවතත් අවදි වුනේය. මේ දියණියගේ යෝනිය දිවනෙන් සතපන මවකගේ අසම්මත

කමේ උපරිමය ය. මුතුමැණිකෙට ඉවසිය නොහැක. ඇය තම දෙපා පළල් කළේ "මයේ අම්මේ... මට මේ වලක්ක කම ඉවසුම් නැතුවා.." යැයි කියමින්ය.

දියණියගේ යෝනිය මුවෙන් සතපන මවකගේ වලක්ක කම දැකුමෙන් සේතුවාගේ ඉවසුම හීන වුනේය. ඔහුගේ කෝෂ දෙක නැවතත් නලියන්නට ගත්තේය. සේතුවා එක පිට එක වැරෙන් ලොකුමැනිකෙගේ යෝනියට ලිඟ පහර එල්ල කළේ මේ අසම්මත බවේ උමතුවෙන්ය.

එක පිට එක වැරදන සේතුවාගේ ලිඟ පහරේ මිහිරට වඩා ලොකු මැණිකෙට මෙවෙලේ මිහිරක් දැණුනේ, දියණියගේ යෝනිය මුවෙන් සතපන මවකගේ මේ අසම්මත වලක්ක කමෙන්ය. එහෙත් ඇයට මිණිත්තු තුන හතරකට වඩා ඒ අසම්මත කම ඉවසුමෙන් විදින්නට නොහැකි වුනේය. යෝනී පත්ල කැලතී, හිත අස්සට වදින අසම්මතයේ සිහිං අකුණු සැරෙන්, ඇය නොසිතුව ඉක්මණින් නැවතත් සුරාංතයකට කීට්ටු වුවාය.

"මයේ සුදුමැණිකේ උඹ වලක්කියක්..." ලොකු මැණිකේ කෙදිරි නැගුවේ ඒ සම්මත කමේ මිහිරෙන්ය. සුනිය ඉහ ගසා ඇති නිසාවෙන් අසැබි වදනෙන්ය.

"ඔවු මයේ අම්මේ ඔවු... අපේ අම්මා වගෙම මාත් වලක්කියක්..." දිවතකින් යෝනියට දැණෙනා මිහිරට වඩා මිහිරක් මුතුමැණිකෙට දැණුනේ මේ අසම්මත කමෙන්ය. එබැවින් ඇය තම යෝනිය මවගේ මුහුණේ ඇතිල්ලුවේ ඒ උමතුවෙන්ය.

"තොපි දෙන්නම පට්ට වලක්කියෝ.." මුතුමැණිකේ මවගේ මුහුණේ යෝනිය අතුල්ල ගන්නා කාමුක බව සේතුවාට තවත් ඉවසුම් නොදුන්නේය. සේතුවා ලොකු මැණිකෙගේ පියවුරු යුග්මයට ගැසුවේ වියරුවෙන්ය.

"අම්මටයි දුට්ටයි එක ඇඳක තියං වග කියපු තෝත් වලක්කයෙක්.." ලොකු මැණිකෙට සේතුවාගේ ඒ අසම්මත වදන් පෙළෙන් දැණුන මිහිර සුළුපටු නැත. ඒ අසම්මත මිහිරෙන් ඇයගේ යෝනී පත්ල, හිත, උපරිම වේගයෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේය.

ඒ නිමේෂයෙන් ගෙවුන, සේතුවාගේ එකලොස්වන ලිඟ පහරෙන්, "ආහ්... දැන් නම් ඇති මයේ දෙයියෝ... තවත් අල්ලන් ඉන්නට බැරුවා..." යෝනී පත්ල පමණක් නොව ඉහමොලත් සුනියෙන් ගිනියම් කරගනිමින්, ලොකු මැණිකේ මෙතුවක් දිවියේ විදී උපරිම සුරාන්තය මෙදිණ විද ගත්තාය.

ගතටත් පණක් නැති තරම්ය. හතිය නිමක් නැත. එහෙත් සේතුවාගෙන් එක දිගට තවමත් ලැබෙන මුරණ්ඩු ලිහ පහර අඩුවක් නැත. "ඇති.. ඇති.. මයේ දෙයියෝ දැන් ඇති..." එහෙත් සේතුවාගේ හික්මීමක් මෙදින කොහෙත්ම නැත. ඉවසුම් නොදුන්නම තැන, ඇය ගතේ, හිතේ, ඇති උපරිම වෙර යොදා සේතුවාව පසකෙට තල්ලු කළාය.

මිහිරේ උපරිමයේ සිටි සේතුවාට, ලොකු මැණිකේ මේ කළ දේ ඉවසුම් නොදුන්නේය. ඔහුට පෙනුනේ මුතුමැණිකෙවය. මුතුමැණිකෙගේ නිතඹය. සේතුවා මෙවර මුතුමැණිකෙව යහණ අද්දරට ගත්තේ පෙරට වඩා මුරණ්ඩුවය. බලහත් කාරයෙන්ය.

මවගේ මුවෙන් යෝනියට ලැබුණ අසම්මත පහසෙන් නැවතත් අවදිව සිටි මුතුමැණිකෙත් තම දෙපා සේතුවාට පළල් කලේ අකමැත්තකින් නොවේය. ඒ යහනෙන් බිමටත් බැස ඉහත් නවා ගනිමිණිය.

"දැන්නම් එපාය කියන්නට එපා මයේ සුදුමැණිකේ..." සේතුවා මුතුමැණිකෙගේ තට්ටම් දෙක මැදින් ඇඟිලි තුඩක්, ඇගේ රත්පැහැති ඇගේ ගුද සිදුරේ දැවටුවේය.

"දැන්නං කොහෙට්ට උනත් මටත් කමක් නැතුවා මයේ දෙයියෝ..." මුතුමැණිකේ තම තට්ටම් දෙපළ ඇත් කොට ගුද සිදුර සේතුවාට පෙන්වුවේ තම අවැසියන් කියා පාමිණිය.

"මම එදා ඉදම්ම දැක්ක හීනයක්.., ගැටිසි පුක් දෙබැව බලාන මම අත් ගහපු හරියක්..." සේතුවා බේට පිඩක් ගුද හිලට දැමුවේය. ඒ තිස් හය හැවිරිදි මුතු මැණිකෙගේ ගුද සිදුරට නොව, දහතුන් හැවිරිදි සුදුමැණිකෙගේ ගැටිසි ගුද හිලටය. ඒ මෙකළ සේතුවා නොව, එකල තිස් හැවිරිදි එකළ සේතුවාය.

"මං උඹට බෑ කියැවුවේ නෑ මයේ දෙයියෝ..... උඹට බෑ කියන්නේ නැතුවා...." සේතුවා බේට පිඩ ගුද හිලේ දවටන මිහිර මුතුමැණිකෙට ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"එදා මේ හිල හිව්වමට තිබ්බේ..." සේතුවා ඇඟිලි තුඩක් හෙමිහිට ඇගේ ගුද සිදුරට ඇතුල් කළේය.

"තවමත් එහෙමමයි මයේ දෙයියෝ.. තවමත් එහෙමමයි.." සේතුවාගේ හිත ඇත්තේ කොතන දැයි මුතුමැණිකෙට වැටහුනේය.

සේතුවාගේ පිම්ම සේම දියණියගේ ඉල්ලීමත් කුමක් දැයි ලොකුමැණිකෙට සැකයක් නොවින. ඇයටත් මැවි පෙණුනෙන් එකළ ගැටිසි දියණිය, සේතුවාට නිතඹ පා සිටින වලත්ත කමය. සේතුවාත් දහතුන් හැවිරිදි දියණියගේ ගුදයට බලහත්කාරයෙන් තම විසල් ලිඟුව ඇතුල් කරනා අසම්මත කමය. කුඩා ගුද සිදුර ලිඟුවේ විසල් බව දරාගත නොහැකිව ඉරිතැලි යන අපුරුවය. දියණිය වේදනාවෙන් කෑ ගසන මිහිරය.

"ආයේ මේකේ ලොකුවක් වෙලා නැතුවා... තවමත් එහෙමමයි දැන් උඹේමයි.."
ඒ අසම්මතය දැක ගැන්නට ඇති නොයිවසුම නිසාවෙන්, ලොකුමැණිකෙත් ගතේ අපහසුව අමතකොට යහනෙන් බිමට බැස්සාය.

මුතුමැණිකෙට මවගේ හිතත් සේතුවාගේ හිතත් වැටහුනේය. ඔවුන් දෙදෙනාම මේ සොයන්නට හදන්නේ, තම ගැටිසි නිතඹේ පහසය. එකළ ගැටි සිහිං ගුදයට විසල් ලිඟුවක් රිංගවන අසම්මත කමය. ඇයටත් ඒ සිතුවිල මිහිරක්ය.

"ඔය මදෑ මයේ දෙයියෝ අතුල්ල අතුල්ල උන්නා... දැන් දාන්ට.. දැන් දාන්ට..
මට උඹේ එකාගේ මුරණ්ඩුව දකිනකං ඉවසුම් නැතුවා.." සේතුවා බේට පිඩ ලිඟුවෙන් ගුද සිදුර වට තවරන මිහිරට වඩා ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ, එවෙතට ඇති මවගේ බැල්මය.

"අම්මංඩිට ජේන්ටම...?" මව ඉදිරියෙම දියණියකගේ ගුදයට වගක කියන මේ අසම්මත කම සේතුවාටත් ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"හම්... ඔවු මයේ දෙයියෝ... ඔවු..., අපේ අම්මට ජේන්ටම.., නානගෙයි ඇතුලෙදි බලහත්කාරයෙන් මයේ පුක්ගැටට දෙපළකොරලා දාන්ට.., අපේ අම්මට රිදෙන්ටම මට අනිත්ට..." මුතුමැණිකේ කෙඳුරුවේ ඉවසුම් රහිතවය.

දියණියගේ එම සම්මත වදන් පෙළ ඉවසුම් නොදුන් තැන, ලොකු මැණිකේ සේතුවාගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තේ පෙර සමත් පහත් කොටය. "දැන් මදෑ ඔය බලාන... අතුල්ල අතුල්ල හිටියා.., හිමිවිවි වයේ උන්නට මේ වලත්තිට ඕනෑ උඹට කියලා පුක් ගැටට තැරිගහාගන්නට.." ඒ දියණියගේ ගුදයට වගකියන්ට පුරුෂයෙකුට අනුබල දෙන මවකගේ හිතේ ඇති උපරිම වලත්ත, අසම්මත කමය.

"ලොකු මැණිකෙගේ හිත ඇතුළුවයි..., මම සුදුමැණිකෙගේ පුක් ගැටට බිදිනවා බලන්ට..?" සේතුවාගේ කොෂ දෙකත් ලොකු මැණිකෙගේ මේ අසම්මත කමෙන් කැලතෙන්නට ගත්තේ.

"ආයේ අහනවා.. මෙකී ගැටිස්සියක් වෙලා මෙහෙවුව ආරලා එදිදීම තමා හිතවුවේ ගන්න එකා මේකට වග කියනවමය කියලා.., උඹම කියලා හිතවුවේ නැතුවා... ඒත් එදා ඉදමීම මම හීන දැක්කා මේකීගේ පුක්ගැටට කවුරු හරි වග කියනවා බලන්නට.." ඇය සේතුවාගේ ලිඟ හිස දියණියගේ තඹර පැහැති ගුද සිදුරමත තබා සිහිංච තෙරපුවේ ඉවසුම් නැතුවය.

"ආහ්... මයේ අම්මේ... රිදුම් දෙනවා... ඉන්ට බැරුවා.." මුතුමැණිකේ තම ගුද සිදුර තටඹා තවත් හිරකොට ගත්තේ හිතා මතාමය. ඒ වේදනාව පෑවේ ඔවුනගේ සතුට වෙනුවෙන්ය.

"සුදුමැණිකෙට රිදෙනවැයි" ඇගේ වේදනා බර කෙදිරිල්ල සේතුවාට සතුටක්ය.

"ආයේ ඩිංගක් කෑ හැහුවට මොකෑ.. වංගියක් දෙකක් උස්පහත් වෙච්ච කොට සුනියක් මිසක්කා" සේතුවාගේ ලිඟු ව දියණියගේ ගුද සිදුරමතට කෙමෙන් කෙමෙන් තෙරපෙන විට ලොකු මැණිකෙගේ යටි බඩත් කැලතෙන්නට ගත්තෙ ඉබේටමය.

"ආහ්.... ඩිංගක් ඉන්ට.. ඩිංගක් ඉන්නට.... රිදුම් දෙනවෝ... අනේ අම්මෝ.... ඇතුලේ පුපුරු ගහනවා" සේතුවාගේ ලිඟු ව අඩක් පමණ ගුදයට රිංගුව වග මුතුමැණිකෙට දැණුණාය. ඇය තම ගුදය හැකි තරම් තටඹ ගත්තේ ඒ හිර බව සේතුවාට දැණෙන්නටය. උමතු හැඬුමෙන් රිදුම කියා පෑවේ ඔවුනගේ හිත උමතුවෙන්නටය.

"ඩිංකක් රිදුණය කියලා මොකෝ..." සේතුවාට වඩා ඉවසුම් නැත්තේ ලොකුමැණිකෙටය. ඇය මේ අණුබල දෙන්නේ සේතුවාටය. විදින්නේ දියණියගේ වෙන්දනා බර කෙදිරියය.

"මට කියන්නේ.., එහෙනම් තවත් පරිස්සම් කොරාන ඉන්නේ නැතුව අපේ අම්මත් දෙන්නට එපැයි..?" මුතුමැණිකෙට මවගේ ඇති ඉවසුම් නැතිකම කෙරෙහි නැගුනේ සිනහවක්ය. එහෙත් ඇය පෑවේ වේදනා බර කේන්තියක්ය.

"බැරිකමක් නැතුවා.." ඇය ආශාවෙන් බලා සිටියේ දියණියගේ ගුදයේ අඩකට වඩා රිංගා ඇති ලිඟු ව දෙසය. දියණියගේ රොස පැහැති ගුද සිදුර වට හම, ලේ පැහැයට ඇදී ඇති තරමය.

"අයේ මටත් ඒකට ඉවසුම් නැතුවා...., ආහ්... සුදුමැණිකේ..." සේතුවා වැරෙන් පහරවල් දෙකක් මුතුමැණිකෙගේ තට්ටම් දෙකට උමතුවෙන් නිදහස් කලේය.

"මොකට එහෙනම් ආයේ තවත් බලාන ඉන්නවද.., නමලා ඇන්න දෙකක් ඇතලා දාන්නේ නැතුව.. උෟ....ග්.... රිදුම් දෙනවෝ....." මුතුමැණිකෙට මැවි පෙනුනෙත් ඒ සුදර දසුනයි. ඒ මවගේ ගුදය සිසාරා බලහත් කාරයෙන් පැතිරෙන ලිඟුවක මුරණ්ඩු බවයි.

"ආහ්..... මයේ මැණිකේ...." සේතුවා තම මුළු ලිඟුවම මුතුමැණිකෙගේ ගුදය තුලට ඇතුළු කළේය.

“ආහ්... මයේ දෙයියෝ... රිදුම් දෙනවා..., රිදුම් දෙනවා.. ටිකක් ඉන්ට.. ටිකක් ඉන්ට" සේතුවාගේ ලිඟුව ගුදය ඇතුලටම රිංගුව වග දැණුන මුතුමැණිකේ, වේදනාවෙන් කෙඳුරුවේ, සැබෑවටම දැණුන වේදනාවකට නොවේය.

මුතුමැණිකෙගේ මෙදින ඇසුරත් එකතුව, සේතුවා ගැහැණුන් සිටුවෙනෙකුගේ රනි ඇසුර ලබා ඇතත්, මෙවන් හිරයක් ඔහුගේ ලිඟුවට මේ දැණුනාමයි. පොදු පුරුෂ හිත උරුම සේතුවාටත් දැන් මේ හිරබවෙන් ඉවසුමක් නැත. මුතුමැණිකෙගේ වේදනා බර කෙදිරිය ඔහුට සතුටක්ය. ඔහුට දැන් අවැසි වන්නේ ලිඟුව ඉවතට ගෙන නැවතත් ඇතුළු කරන්නටය. එහෙත් වේදනාව ඉවසා ගත නොහැකිවිව, තමාව හිරකොට ගත් මුතුමැණිකෙගේ දැන තවමත් එහෙමීමයි.

ජයතුගේ විසල් ලිඟුව ඕන හැටිය රිංගා ඇති මුතුමැණිකෙගේ ගුදයට සේතුවාගේ ලිඟුව මහා හිරක් නොවේය. එහෙත් මෙවන් ඇසුරකදී පුරුෂයෙකු අසන්නට කැමතිම ගැහැණියකගේ මේ වේදනා හඬයි. පතන්නේ දැඩි හිර බවයි. එබැවින් මුතුමැණිකේ තම ගුදය තටඹා සේතුවාගේ ලිඟුව හිරකොට ගත්තා මෙණිම, දැඩි රිදුම් බවේ කෙදිරියකුත් නැගුවේ, "ආහ්... මයේ දෙයියෝ...ඇදුම් කනවා... සිංගක් ඉන්ට, සිංගක් ඉන්ට.." යැයි කියාය.

ගුදයක් තුලට ලිඟුවක් රිංගුව අපුරුව ලොකු මැණිකේ මේ දුටුවාමයි. මුතුමැණිකෙගේ ගුද සිදුරේ රැලිවැටුන සිහිං සම සේතුවාගේ ලිඟුවට වෙලෙද්දී, ඇයත් තම ගුද සිදුර තටඹා හිරකොට ගත්තෙ දියණියට දැණුන ඒ මිහිඳැති වේදනාවයි. එහෙත් ඇයට දැන් මිහිර ඇත්තේ දියණියගේ වේදනා බර කෙදිරියේය. ඇය ඉවසුම් නැතුව මේ බලා සිටින්නේ, දියණියගේ දැසෙන් කඳුලු කැට වෙටෙන තෙක් සේතුවාගේ දරදඬු පහරවල් දියණියගේ ගුදයට නිදහස් වෙන තුරුය.

"සුදුමැණිකෙට රිදෙනවැයි...?" සේතුවා හෙමිහිට තම ලිඟුව ගුදය ඇතුලත ගැස්සුවේය.

"ඔවු මයේ දෙයියෝ ඔවු... ආයේ ඉරුම් ගිය හැටියයි.." මුතුමැණිකේ පෑවේ මවා ගත් සිහි කෙදිරියක්ය.

"ආයේ තවත් බලාන ඉන්නේ නැතුව.. දෙකක් දිලා ටිකක් මුරණ්ඩු පෑව නම් අභවරයි.. ඔය කොයි වේදනාවත් දෙතුන් පාරක් උස්පහත් වෙනකම් විතරයි.." සේතුවාට වඩා ඉවසුම් නැත්තේ ලොකු මැණිකෙටය.

"මොකෑ මේ ඉස්සෙලාම නොවිච්ච කොටත්..?" සේතුවාට සතුට අස්සේ දුකක්ය. සේතුවාට ඇගේ කඳුල දුකක් ය.

"එහෙවුට හැමවිටම ඔතන පාන්නේ නැතුවා.. ඒත් මයේ දෙයියට මට බෑ කියන්නට පුළුවනැයි.." තම රහපෑම අභවර කරන්නට මේ වේලාව වග දැණුන මුතුමැණිකේ හෙමිහිට සේතුවාව නිදහස් කළාය.

"කමක් නැතුවැයි...?" එහෙත් සේතුවාගේ හිත අණුකම්පාවෙය.

"කමක් නැතුවා මයේ දෙයියෝ..., කමක් නැතුවා... එදා ඉදම්ම මයේ දෙයියා දැකපු හිතේ නොවෑ..., සිංගක් රිදුම් දුන්න තැන කෑ ගැහුවත් මායිම් නොකර..., ඕන හැටියට මුරණ්ඩුව පෑව නම් අභවරයි.. මේ...මේ.. රිදුම් දෙන බලහත්කාරකමට මමත් සිංගක් සිංගක් මණාපයි..." මුතුමැණිකේ දෑසට බලෙන් නන්වාගත් කඳුල පිසද ගත්තේ යටිහිතෙන් දෙදෙනාටම සිනහවක් පාමිණිය.

මුතුමැණිකෙට කියන්නට ලැබුණේ එපමණක්ය. මෙතුවක් ඉවසුමෙන් හිටි සේතුවා මුතුමැණිකෙගේ ගුදයට එක පිට එක ලිඟු පහර දෙන්න ගත්තේ උමතු වෙන්නේය. ඇයගේ හැඬුම් බර කඳුල ඔහුට මෙවලේ සතුටක්ය. එදෙස බලා සිටින මවගේ අසම්මත කම සේතුවාට තවත් ගිණිනක්ය. සේතුවා ලිඟු පහරවල් තිහ හතලියක් මුතුමැණිකෙගේ ගුදයට නිදහස් කරේ, පෙරට වඩා දැඩි වේගයකින් තටම් දෙපසටත් තම මුරණ්ඩු කම නිදහස් කරමින්ය.

මේය දැක ගැන්ම, මේය විදගැන්ම ඔවුන් දෙදෙනාගෙනම සිහිනයක්ය. ඔවුනට හිත සතුටු වෙන්නට ඉඩ හැරිය යුතුය. මුතුමැණිකෙට නම් ලොකු වෙනසක් නැත. එහෙත් මිහිරක් නැතුව නොවේය. වැඩි මිහිරක් ඇත්තේ මව නිසාවෙන්ය. මවට පෙණෙන්ට ගුදය පෑ දියණියකගේ අසම්මත කමෙන්ය. මුතුමැණිකේ සේතුවාගේ හතලින් වන ලිඟු පහරෙන් කය කෙලින් කොට යහණට නැග්ගේ, "ඇති... ඇති... මයේ දෙයියෝ..., මට ඉවසන්ට බැරුවා..., ඇදුම් දෙනවා..." ඔවුනට දැඩි මිහිරක් දෙන්නට හිතා දැඩි වේදනා බර මුහුණක් මවා ගනිමිණිය. දෑසට නන්ව ගත් කඳුල පිසද ගනිමින්ය.

මුතුමැණිකේ යහනට නැග්ගේ සේතුවාට ශුක්‍ර පහවෙන්නට ඕන්න මෙන්න තිබියෙදිය. එබැවින් ඔහු තවත් මුරණ්ඩු වුනේය. සේතුවා මෙවෙලෙ නම් මුතුමැණිකෙව තම ලඟට ඇද ගත්තේ අණුකම්පාව බිඳුවක්වත් නැතුවය.

සේතුවාගේ මේ මුරණ්ඩු කම නම්, තරමක් මුතුමැණිකෙගේ හිත ගත්තාය. ඇය තවත් ඔහුව මුරණ්ඩු කොට ගත්තේ, "තවත් නම් එතෙන බැරුවා මයේ දෙයියෝ.." යැයි කියමිත්ය. එහෙත් ඇයටද ඇවැසිව ඇත්තේ එතනමය. මේ බොරු මවා පෑමක්ය.

එහෙත් සේතුවා මෙවර ඇගේ හැඬුම් බව නොතැකුවේය. සේතුවා මුරණ්ඩුව, මුතුමැණිකෙව තම බාහුවලින් හිරකොට, නැවතත් තම ලිඟුව ඇගේ ගුදයට ඇතුළු කළේය. වෙගවත් ලිඟු පහරවල් ගුදයට නිදහස් කළේ අනුකම්පා රහිතවය.

මුතුමැණිකෙව බලහත් කාරයෙන් සේතුවා නැවතත් ගුද ඇසුරට ගත් අපූරුවෙන් ලොකු මැණිකෙගේ සතුට ඉහවහා ගියේය. මෙවර සේතුවා දියණියගේ හැඬුම් බව නොකකා කරනා බලහත්කාර කමෙන්, ඇයට කරනා රිද්විමෙන්, ලොකු මැණිකෙගේ මිහිර නැවතත් තිවාර වුනේය. ඇය තම යොණියට ඇඟිල්ල තබා ගත්තේ, දියණියට රිද්දන්නට සේතුවාට තවත් දිරිය පතමිණිය.

හෝරාවකුත් තවත් අඬහොරාවකටත් වඩා ගෙවුන රතියේ වෙහෙස තිදෙනා නිවා ගත්තේ සතුටු හිතෙන් යහනේ දිගාවය. මුතුමැණිකෙට මෙන්ම ලොකු මැණිකෙගෙන් සතුට වුයේ, අහඹුවෙන් බැඳුන දෙදෙනාගේ මේ අසම්මත බැඳීම ගැනය. සේතුවා නිසාවෙන්, විලිය නිසාවෙන්, තවමත් හෙළිකර නොගත්තත් ඒ පහසෙන් දෙදෙනාගෙම හිත උමතු වෙත්ය.

සේතුවාට නම් ගෙවුන මේ හැම මොහොතක්ම සතුටක්ය. එක් පසෙකින් හීනයක්ව තිබුණ මුතුමැණිකෙගේ පහසය. මවක හා දියණියක එක් යහනකට ගත් අසම්මත කමය. දියණියකගේ හා මවකගේ සමලිංගික ඇසුර දුටු උමතු හිතය. හැමට වඩා සේතුවා උපරිම සතුට වින්දේ මුතුමැණිකෙ ගුදයට මෙදිණ වගකියන්නට ලැබුණ වාසනාව ගැනය. ඒ මිහිරෙන් සේතුවා තම දෙපස සිටින ලොකු මැණිකෙගේ හා මුතුමැණිකෙගේ හිස අත ගැවේ අපමණ සතුටකිත්ය.

සේතුවා ලොකු මැණිකෙගේ කාඹරයෙන්, මෙදිණ පහත මහලට බැස්සේ වෙනදා වෙලාවට වඩා හොරාවකුත් ගෙවුන තැනය. රංමැණිකේ හා ජයතුත් එවිටම සාලයට ආවේ, රතියක් අහවරව රංමැණිකෙට දැණුන මුත්‍රා බර හැල්ලු කොට තම කාඹරයට යන අතර මහය.

ජයතුට සේනාවාගේ මුහුණ දෙස බලන්නට සවියක් නොවින. සේනාවා මේ එන්නේ තම ප්‍රිය බිරියගේ පහසු ලබාය. අද මොහු ඇයගේ හෑම තැනක්ම දකින්නට ඇත. ඒ හෑම තැනක්ම මොහු ස්පර්ශා කරන්නට ඇත. සිප ගන්නට ඇත. බිරියක් මෙදින තමාව අමතක කොට මොහු හමුවේ උමතු වෙන්නට ඇත. ඇයත් මෙදින මොහුගේ ලිඟුව දැනෙන්, මුවෙන් සුරතල් කරන්නට ඇත. අවසන ඔහුට තම යෝනිය ද පුදන්නට ඇත. විටෙක උමතුව ගිය තැන මොහුට ගුදයක් පුදන්නට ඇත. ඒ සිතුවිල්ලෙන් ජයතුගේ කයේ සිහි දහඩියත් නැගුනේ විලිබරවය.

සේනාවාටත් ජයතුගේ මුහුණ දෙස බලන්නට සවියක් නොවින. ඔහුත් මෙවලේ තම හිස පහත් කොටගත්තේ ගරුසරුවටම නොවේය. තමා මේ එන්නේ මොහුගේ බිරිය සමඟ යහන් ගතවය. මොහුට පමණක් අයිතිය ඇති ඇගේ ගත තමා ඉඳුල් කොටය. ඇගේ මුවට පමණක් නොව ඇගේ යෝනියටත්, ගුදයටත් තම ලිඟුව ඇතුල් කොටය. ඒ සෑමට වඩා සේනාවාට ජයතුගේ මුහුණ දෙස බලන්නට සවියක් නොවුනේ, මෙදින ඒ සෑම වෙන වග ජයතුත් දන්න නිසාවෙන්ය.

ඇඟමතට නිකමට පොරොන්ය දමාගෙන සිටි රංමැණිකේ, නොසිතුව අවේලාවක, වලවුව ඇතුළදී සේනාවා දුටු විමනියක් මවා පෑවේ, තම නිරුවත හදිසියෙන් මෙන් වසාගනිමිණිය. ඒ ජයතු අහියස නිසාවෙන්ය. එහෙත් සේනාවාගේ මෙදිණ පරක්කුව ඇයත් නොදන්නවා නොවේය. එබැවින් ඇයට නම් දෙදෙනාගේ මේ අසරණ මුහුණු දුටු විට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"දැන් වෙන්ට ඇති නහා බුදියන්ට ගන්න ඇත්තේ..?" ඇය යටසින් බැලුවේ ජයතු දෙසය.

"එහෙමයි..." සේනාවා හිස පහත් කොට ගත් වගමය.

"හම්..." රංමැණිකේ වැඩි යමක් නොකියා සේනාවාට ඉවතට යන්නට අවසර දුන්නේ වැඩියමක් ජයතුගේ අසරණකම නිසාවෙන්ය.

සේනාවා යහනෙන් බැස ගෙවුන සුළු මොහොතකින්, දෙදෙනා අතර මැද වූ හිස් බව, මුතුමැණිකෙන් ලොකු මැණිකෙන් මකා ගත්තේ ගනින් කිට්ටු වෙමින්ය. එහෙත් මෙදිණ ගොඩ නැගුන මේ අසම්මත උමතුව ගැන දෙදෙනාට දැන් සිහි විලියක් නැතුවමත් නොවේය. දෙදෙනාට දෙදෙනා දැඩි වෙහසක් ගත්තේ ඒ විලි බව නොපෙන්නා ඉන්නටය. නිහඬවම සිටිය නොහැකි බැවින්, දෙදෙනාම හෙතුවක් සෙවුවේ කතාවකට මුලපුරා ගන්නටය.

"සුදුමැණිකෙට අමාරුවක් ඇතෙයි..? තෙල් ඩිංගක්වත්.." ලොකුමැණිකේ තම හඬ විවර කළේ සේතුවා යහනෙන් බැස ගොස් ගෙවුන දසවන මිණිත්තුවේය. ඒ තවත් නිහඬව ඉන්නට බැරිම තැනය.

"ඒ මොකටයැයි...?" මුතුමැණිකේත් යහන් වියන දෙස බලාගත් වගමය. ඇයටත් මවගේ මුහුණ දෙස බලන්නට සවියක් නොවින. එහෙත් ඇය ඇසුවේ කුමක්දැයි මුතුමැණිකෙට සැකයක් නැත.

"නෑ.. මේ..., මම කියවුවේ අවසන් ඩිංගේ පිටිපස්සාවේ එහෙව ගැන.. රිදුම් දුන්නා නෙව...?" මිහිරේ උච්චමයෙදි මොනවා දෙබඩවුවත් දැන් ඒ වගක් කෙලින් අහන්නට, ලොකුමැණිකෙටත් ඇත්තේ විලියක්ය. එහෙත් ඒ වගක් පෙන්වන්නට බැරිය.

"එහෙම නැතුවා අපේ අම්මා.." ඇය ඇසුවේ කුමක් දැයි මුතුමැණිකෙට සැකයක් නොවින. එහෙත් හිතට ආ දේ තවමත් කෙලින් කියන්නට සවියක් නැති කමෙන් ඇයට නැගුණේ සිහිං සිතාවක්ය.

"මම හිතවුවේ මේ... කඳුලකුත් පැන්න නිසා අමාරුවක් වත් ඇතිද කියලා..?" දියණියගේ පෙර වදන් පෙළෙන් දැණුන සිහිං සිනහා බව ඇයට ශක්තියක්ය. ඇයගේ මේ වදන් පෙළෙන් නිදහස් බවක්ය.

"එවුවා ඉතිං මේ... කයේ කාගෙන් හිතට සතුටක් දෙන්ට මිසක්කා..., මට රිදුම් දුන්න එකක් නැතුවා.." මවගේ මුවෙන් නිදහස් වුන ඒ වදන් පෙළෙන් මුතුමැණිකෙට දැණුණේ ලෙංගතු බවක්ය.

"ඒකත් එහෙමෙයි... මමත් රැවටුනා එහෙනම්.." ලොකුමැණිකෙට නැගුණේ සිනහවක්ය. ඒ හිතේ විලිබව පහව ඇය සිටිනා ඇලයට හැරෙමින්ය.

"ආයේ... මේ..., අපේ එයැයිගේ එකට හුරුවක් වෙච්ච කොට..., මේ..., ඒ තරම දැණුනෙවත් නැති තරම් ඕන්.." මුතුමැණිකේ කොට්ටයකින් තම සිනහව වසාගත්තාය.

"ඒකත් හැබෑව නේන්නම්... මට එවලේ එහෙවුවක් හිතුවෙම නෑ නේව.." දියණියගේ දැන් මේ විවෘත කතා බහා ලොකු මැණිකෙට සතුටක්ය.

"කොහේ..., අපේ අම්මයේ හිත තිබ්බෙන් මයේ ගැටිස්සි කාලේ එහෙවුවක් ගැන නෙව.." මුතුමැණිකෙගේ හිත නැවතත් සලිතව ගියේ ඒ සම්මත කමෙන්ය.

"ආයේ මුසාවක් මොකට... මට ඉවසුම් දුන්නෙම නැතුවා.." ලොකුමැණිකෙගේ හිතත් එය සිහිව නැවතත් කැලති ගියේය.

"සත්ත නම් මටත් ඉවසුම් නොදුන්නේ.., අපේ අම්මා..., මේ..., බලාන උන්න එක" මුතුමැණිකේ මෙනුවක් නිරුවතින් තිබුණ උඩු කය මතට පොරෝණය ඔසව ගනිමින්, මව සිටින ඇලයට හැරුණේ විලි බව අමතක කොටය.

"මටත් ඉවසුම් නොදුන්නේම එහෙවුව තමා. මේ..., සුදුමැණිකේ මට පෙන්ව පේතුවට ඉඩක් දුන්න එක..." ඇයත් තම හිත හංග නොගත්තාය. ඒ මුතුමැණිකේ මෙන් ඇයත් පොරවනගෙන් තම උඩුවන වසා ගනිමින්ය.

"ආයේ දෙන්නයෙම ඒ වලත්ත හිත වෙනසක් නැතුවා..." මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"එවුවා ආරෙට එන හිත්... වෙනස් වෙන්ට විදියක් නැතුවා.. හැබැයි මේ..., මගේ හිත නම් කියන්නේ මෙහුවක් ජයතු පුතාට ඇහෙන්නට නොයවන එක තමා හොඳය කියලා" ජයතුට මේ වගක් රහසක් කොට ගන්නට යැයි ඇයට දියණියට එකහෙලා කියන්නට බැරිය. එය දියණියගේ හා හිමියාගේ බැඳීමට හොඳ නැතිය. ඇය හෙලිකලේ තම අදහසය. ඉතුරු කොටහා දියණිය අතය.

"අම්මලා දොණිලා අතර වෙච්ච කොට..., කොහොමෙයි එච්චර වලත්ත කමක් කටක් ඇරලා මිණිහට උනත් කියන්නේ.. මේ..., මොණවා නොහිතාවිද..?" මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"එහෙනම් මගේ හිතටත් නිදහසක්... නැත්තම් මාත් හිතවුවේ කොහොමෙයි මුණක් බලාන වචනයක් කතා කොරන්නේ කියලා" ලොකුමැණිකෙට දැණුණේ සැහැල්ලුවක්ය.

"මේ..., මම අපේ අම්මගේන් දෙයක් අහන්ටද..?" මුතුමැණිකේ තෙපර බෑවය.

"ආයේ දැන් ඉතිං මොකක් කියලා හංගන්ටද..?" ලොකුමැණිකෙත් පෑවේ සිනහවක්ය.

"මේ..., මෙවගේ එහෙවුවක්.., අපේ අම්මගේ මේ..., අත්තමා එකත් තිබුණැයි..?" මුතුමැණිකේ සිතුවේ තම අසම්මත කම සාදාරණිය කරගන්නට නොවේය.

"තටඹලා, තටඹලා ඇහැවුව එක.." ලොකුමැණිකෙට සිනහවය.

"කියන්ට බැරි නම් කමක් නැතුවා.."

"ආයේ භංගන්ට දෙයක් නැතුවා... අපේ අම්මයේ එහෙම හිතක් තිබ්බය කියලා මට නොහැගුනාමත් නෙමෙයි.., ඒත් මට ඒ කාලේ එහෙවුවකට හිත් දුන්නේ නැතුවා.." ඇය දියණියට මුසාවක් නොකියුවාය.

"ඒ සමහර විට සේතුවා උන්න නිසා වෙන්ට ඇති.." මුතුමැණිකෙට සිතුවේ එයය.

"හම්... සත්ත නම් ඒක තමා.." එය සැබෑවය.

"මුකුවත්ම වෙලා නැතෙයි...?" මුතුමැණිකෙගේ උනන්දුව එය දැන ගැන්මටය.

"අපේ අම්මා දෙතුන් විටක් මයේ එහෙන් මෙහෙන් අල්ලලා නැතුවම නෙමෙයි, පපු පැත්තෑවේ මට කියලා තෙල් උනාගෙන නැතුවමත් නෙමෙයි. කොටහළුවත් ඉවර වෙව්ව කොට, මාව හෙළකොරලා තුරුළුකොරන් බුදිය නොගත්තමත් නෙමෙයි.

ඒත් එවුවා තුන් හතර මහකට වඩා තිබුණේ නැතුවා. මම ඔය කියැවුවට වඩා මහා දේවලුත් උනේ නැතුවා. මයේ අකමැත්ත නිසා වෙන්ටෑ... එවුවා මහ ඇරිලා ගියා..." ලොකු මැණිකේ කිසිවක් සභව නොගත්තාය.

"මේ..., මං ගැන ඒ කාලේ අපේ අම්මටත් එහෙවුවක් හිතනැයි..?" එලස නොවී තියෙන්නට බැරිය.

"සත්තම නම්..., දෙන්නයේ මෙහෙවු එක්කාසුවක් ගැන මයේ තුන් හිතක වත් තිබ්බේ නැතුවා. සත්තනං.. මේ.., ආසාව තිබ්බේ මුතුමැණිකේ කයෙන් එක්ක හරි ඔට්ටු වෙනවා දකින්නට. මුසාවක් මොකට..., එවලේ ගීතියමට අහම්බෙන් මේ වෙව්ව එකක් මිසක්කා අපි දෙන්නයේ මෙහෙවු එක්කාසුවක් හිතාන හිටියේ නැතුවා.."

ලොකුමැණිකේ කීවේ සැබෑවය. මෙදිණ මේ අහඹුව වෙනකම් දියණියත් සමඟ සමලිංගික ඇසුරකට හිතක් ඇයට නොතිබිණ. ඇයට තිබුණේ දියණිය පුරුෂයෙකුගෙන් මිහිරක් ලබනවා දැක්මේ අසම්මත ආශාවය. එහෙත් හිත උණුහුමේ ගීතියම් මොහොතක, අසම්මත කාමය ආශාව ඉහ මොළ රත්වෙන්නට දැණුන වෙලාවක, සේතුවාගෙන් වූ නොසිතුව පෙළඬවීමෙන් ඇයටත් නොදැණීම ඇය මේ මිහිර වින්දේ අහඹුවෙන්ය. එහෙත් ඇයට දැන් ඒ ගැන පසුතැවීමක් නැත. යටි හිතේ මේ අහඹුව ගැන සිහි මිහිරක්ය.

"මයෙත්..., මයේ හිතටත් එවලේ ඕනෑ වුනේ අපේ අම්මට ජේන්ට ඉන්න එක මිසකා, එහෙවු වලත්ත කමකට යන්ට හිතක් නෙමෙයි. හැබැයි අපේ අම්මට ජේන්ට මිනිහෙක් එක්ක ඉන්ට ඕනෑ කියලා හිතට ආවේ නම් අදම නෙමෙයි. මුසාවක් මොකට..., දෙතුන් දොහොකට කළියෙන්, හිත ඉවසුම් නොදුන් තැන, මම මේ..., මේ..., අපේ අම්මයෙයි සේතුවාගෙයි එහෙවුට හොරෙන් එබිකම් කරා. එවලේ අපේ අම්මා ඔය දෙඩෙවුට එකෙන් මයේ හිත එහෙවු වලත්ත කමකට ඇවිස්සුනා.." මුතුමැණිකෙත් කිසිවක් සභව නොගත්තාය.

"මැදිවිය කිට්ටු වෙච්ච කොටත්..., එහෙවු වලත්තකම අතඇරගන්ට බැරි වුනා නෙව..., එහෙනම්.. තාමත්?" ලොකු මැණිකෙත් පෑවේ සිනහවක්ය.

"ආරොට යන හිතට කොහොමෙයි වැට බදින්නේ.." මුතුමැණිකෙත් පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඒක සත්ත... කොහෙන් කොම වැට බැන්දත්..., ආරොට ඇවිලෙන ඒ හිත නිමනවා බොරු... මයේ අම්මයෙන් මට උරුමෙට..., මයෙන් සුදුමැණිකෙට උරුමෙට.... එවුවා වැඩක් නැතුවා..., මේ..., සුදුමැණිකෙත් අමණාපයක් නැතුවා නෙව උන එහෙවුට..?" මෙදිනෙන් මෙය නිමා වෙයිද...? ලොකු මැණිකෙට දැන් පැණය ඇත්තේ එතනයි.

"සත්තනම් ඒ වලත්ත කම පිරිමි දෙන්නෙක් එක්ක එක්කාසු උනාටත් වඩා හිතට ගිනියමයි. මම ඒ කියවුවේ ගැණු, ගැණු එක්කාසුවක් ගැනම නෙමෙයි, මේ..., අපේ අම්මා එක්කම එහෙවුට උන වලත්ත කම හිතට අමුතු ගිනියමක් වයේ.." මුතුමැණිකෙත් ඒ වග කීවේ මවගේ නෙත් දෙස එක එල්ලේ බලමිණිය.

"මුසාවක් මොකට මයෙත්..." ලොකු මැණිකෙත් මෙවලේ නම්, දියණියව තම කයට තුරුළු කොටගත්තේ, ඒ කාමුක ගිණියමට නොවෙයි. හිතට සැබෑවට දැනුන ලෙංගතු කමටය.

මුතුමැණිකෙත් මෙවලේ මවගේ ලැමදට තුරුළු වුනේ, අසම්මත පහසක් සොයා නොවෙයි. ඇයත් මෙවලේ මවගෙන් පැතුවේ ලෙංගතුකමය. එහෙත් තුන් හතර මොකතක නිහැඬියාවෙන්, දැස නිදිබරව වැසෙන විටම මුතුමැණිකෙට අහම්බෙන් ඇසුනේ, සුළු මොහොතකට පෙර මවගේ මුවෙන් නික්මුන වදන් පෙළය. ඒ "මයේ අම්මයෙන් මට උරුමෙට, මයෙන් සුදුමැණිකෙට උරුමෙට" යැයි වූ වදන් පෙළය. එයින් මුතුමැණිකෙගේ හිත ගැහෙන්නට ගත්තේ "මයෙන්.. මයේ කෙල්ලට.." යැයි කියා, මවගේ වදන් පෙළ අහඹුවෙන් මෙන් සම්පූර්ණ වූ නින්සාවෙන්ය.

5වැනි කොටසේ නිමාව

තවත් හත් දිනකින් භයවැනි කොටස බලා පොරොතු වන්න.

ලැබෙන ඉමහත් ප්‍රච්චාරයන්ට

මාගේ ස්තූය.

එය මගේ එකම සතුටය.

කෘතියට දක්වන ඔබගේ ගුණ දොස් අගයමි.

.....ACID.....